

Giới thiệu Nàng Công Chúa Băng Giá

Tác giả : Tuyết Nhi (Một người mẹ tiêu thuyết quên ăn quên ngủ ^^)

Thể loại truyện : tiểu thuyết tình cảm hài hước + bạo lực (có chút hà) + tương tượng Tình trạng truyện : đang viết

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT NỮ:

Dương Bảo Quỳnh Thiên Anh – 17t(tên thật là SAKURA ASAKI) là người có 2 dòng máu Việt -Nhật. Lúc nào cũng cải trang nhưng vẫn đẹp như một thiên thần- có đôi mắt màu tím hút hồn người đối diện _cao 1m73 – IQ: 200/200 (khôn chi khôn dữ vậy trời), lấy 3 bằng đại học danh tiếng khi mới 13t

_ Thân phận là một bí ẩn cả bạn bè cùng chi biết thân phận giả mà thôi

_ Tính cách : lạnh lùng nếu không muốn nói là lạnh như tảng băng trôi.Chỉ thân thiết với bạn bè và người thân sẽ k nói chuyện với những người mà mình k thích.

_ Thông thạo tất cả các loại võ và bắn súng nhưng k giết người và ít khi dùng súng. vũ khí thường sử dụng nhất là quạt (luôn có trong người). sở trường là chế tạo máy móc nước hoa , làm bánh kẹo. rất thích hoa

_ là đại tỉ của nhóm Hoa Hồng Băng Giá ngoài ra còn nổi danh chốn giang hồ bởi biệt danh Nữ Hoàng(nhưng chỉ một vài người bt ngay cả 2 người bạn thân nhất của chị ấy cũng không bt . khi là Nữ Hoàng thì chị ấy sử dụng gương mặt thật)

Nguyễn Ngọc Mai-17t -người Việt Nam-đẹp như một thiên thần mỗi khi cười (không cười cũng đẹp) nhưng k = Thiên Anh (lúc cải trang)là bạn thân của Thiên Anh _gia đình giàu có đứng thứ 3 TG _cao 1m70 IQ : 197/200, lấy bằng đại học khi 13t

_ Tính cách :hòa đồng dễ thương luôn cười tươi nhưng cũng rất chín chắn

_ Thông thạo các loại võ nhưng k = Thiên Anh, sở trường là bắn phi tiêu, hack máy tính(k giỏi = chị Anh nhưng chị ít khi trổ tài vì có chị Mai là đủ rồi) là người điều tra thông tin cho nhóm

_ là nhị tỉ của nhóm Hoa Hồng Băng Giá

Trần Huyền Lan_ 17t – người Hàn (tên thật là Park shin hye)- là một cô gái dễ thương xinh xắn với nụ cười như hoa nở. là bạn thân của Mai và Anh _gia đình giàu có nhất nhì Hàn quốc và đứng thứ 4 TG _cao 1m69.IQ:190/200, lấy bằng đại học khi 13t

_ tính cách lạnh lợi hoạt bát trẻ con(thấy vậy chứ k phải vậy đâu bà cáo lém đó), rất thích đọc sách

_ Thông thạo các loại võ nhưng hay nhất vẫn là vovinam và karate, sở trường là múa lụa và nấu ăn

_ là tam tỉ của nhóm Hoa Hồng Băng Giá. là gia sư cho nhóm nhưng tâm kể k = Anh

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT NAM:

LÃNH MINH QUÂN- 18t – người có 2 dòng máu Việt- Nhật giống Anh. Rất đẹp trai với đôi mắt màu hổ phách. là hot boy số 1 của trường Ánh Sáng _cao 1m85 IQ:199/200 gia đình đứng đầu VN về điện tử và thứ 2 TG

_ tính cách kiêu ngạo hống hách có tí lạnh lùng nhưng cũng là 1 người tốt

_ thông thạo các loại võ nhưng sở trường là vovinam, karate, taekwondo, judo Đại ca của nhóm Tử Thần

HOÀNG TRÍ HUY _ 18t người VN đẹp trai là hot boy no 2 của trường Ánh Sáng. cao 1m83 IQ:195/200 _gia đình đứng thứ 5 TG là bạn thân của Quân

_ tính cách khó chịu ,lại hông hachthichs nói móc ai kia , thay bồ như thay áo có bạn gái rồi vẫn còn lăng nhăng nhưng gặp ai kia rồi k có nữa (tương lai TG sẽ có thêm 1 người sợ vợ ^^) _thông thạo các loại võ nhưng k = Quân. là nhị ca của nhóm tử thần

TRIỆU HOÀNG KIÊN-18t -người Hàn (gặp Quân và Huy thì theo tới VN ở lun). đẹp trai là hot boy no 3 của Trường Ánh Sáng. là bạn thân của 2 người kia _gia đình giàu có thứ 6 TG

_ tính cách vui vẻ hòa đồng luôn nở nụ cười _ là tam ca của nhóm tử thần

Một công chúa có trái tim băng giá, một hoàng tử cao ngạo lạnh lùng nhưng lại có tình yêu ấm áp. Liệu tình yêu của hoàng tử có giúp công chúa thoát khỏi sự cô đơn khi mà xung quanh họ còn quá nhiều khúc mắc quá nhiều sự hiểu lầm của quá khứ , hiện tại, khi mà trái tim công chúa đã sớm băng giá đã k còn tin vào tình cảm

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 1

Một buổi sáng tại trường W(mình bịa) của mỹ Trong sân trường có 3 cô gái đẹp như thiên thần

- cậu định bao giờ về VN giải quyết vụ mẹ nuôi nói _Anh đang ngắm những bông hoa hồng

-đúng đó cậu định bao giờ về VN để tui mình tham quan rồi còn giải quyết công việc _Lan dg cho cá trong ao ăn hồng

-mình cũng tính rồi , mai tui mình về _Mai ngồi ghé đá nói với giọng buồn buồn

- thôi Mai cậu đừng buồn nữa _Anh an ủi

-Anh nói phải đó,cậu đừng buồn nữa _lan nói

-ừm, mình bt mà _mai nói nhưng giọng vẫn buồn

-mình có kế hoạch này _anh nói

-kế hoạch?cậu nói đi _Lan nói

-vì bà ta đã bt mặt Mai nên tui mình phải giả trai nhập học cho dễ điều tra. OK không _anh

-Ok _Mai, lan đồng thanh (bật mí xú nha thật ra tui nó về VN vì gia đình Mai có kẻ thứ ba là “bà ta” xen vào nên mẹ Mai nhờ tui nó điều tra và giải quyết)

CHƯƠNG 2

.8h sân bay Tân Sơn Nhất Việt Nam.

Có 3 cô gái xinh đẹp ,dáng đẹp k cần chuẩn đi ra, cùng lúc đó 3 chàng trai rất manly đi theo hướng ngược lại thế là...

“bốp”...1 chàng va phải 1 nàng..

_ Cái cô kia ,k có mắt à!-Quân

_ hửm ? mắt lịch sự-Anh lạnh lùng nói.Định bước đi thì Quân kéo lại

_ Cô kia cô va phải tui sao k xin lỗi-Quân khó chịu

_ Buông ra-Anh nói giọng lạnh lùng cố hữu

_ Cô xin lỗi tui rồi tui sẽ buông-Quân cố chấp._Hay là thấy tui đẹp trai quá nên muốn làm quen-Quân(tự ki bà con oi tự ki thấy sợ ><)._Nói cho cô bt tui có người yêu rồi đừng có gây sự chú ý của tui vô ích thôi-Quân vẫn tiếp tục huyền thuyên(anh à anh k thấy mình nói một mình sao=.=”)

Anh k nói gì nhưng mặt càng ngày càng đen lại.Thấy vậy Mai ở kế bên can:

_ Thôi Anh hơi đầu chấp nhặt loại người này, chắc mới trốn viện tâm thần ra đó-kèm theo một nụ cười gian k chịu nổi

_ Đúng đó Anh ,cậu đừng giận,mình sợ lắm-Lan nhà ta thấy vậy trưng ra bộ mặt cún con khóc nhè với Anh(tg:bớt người ta bả giả nai kiafaaaaaaa.Lan:Im ngay.tgem bt ời hic hic)

Nghe tui Anh chửi mình tui Quân cũng đáp lại:

_ Nè cô kia nói ai tâm thần vậy-Huy giận dữ

_ Tui nói phong long,ai có tật thì người đó giật mình-Mai cũng chẳng thua kém

_ Cô.....-Huy á khẩu

_ Cô , cô sao con , ha ha ha-Mai cười lớn

_ Thôi Mai đừng cãi nữa, về đi chắc mẹ đang chờ tui mình đó-Lan can

_Thôi các cậu đừng cãi nữa cãi nữa là mình về đó các cậu bắt mình đến đây để xem các cậu cãi nhau với họ à-Kiên nhà ta cũng can(tình hình là thế này: hôm nay người yêu của truyện mà.Quân*thẹn quá hóa giận*:IM.Tg: im thì im, anh đừng đắc tội Nhi Nhi nha,em viết cho anh bị xấu trai giò*bữu môi*)

_”Một kẻ có não để trang trí hừ”-Anh nghĩ

_”con nhỏ đáng ghét ta đẹp trai ngồi ngồi thế này mà nói mình tâm thần thật tức k chịu đc”-đây là đôi dòng suy nghĩ của Huy(hazzzzzz thêm một người bị tự kỉ nặng nề)

_”Đúng là đồ zô ziên mà”- Mai bựcQuân và Kiên đi du lịch về nên họ ra đón,trong nhóm đó có 1 ả rất thích Kiên còn Kiên thì k nên mới k chịu đi, Quân zoi Huy phải dùng đủ mọi cách dụ dỗ , đe dọa anh Kiên mới đi đó)

Thế là Lan kéo Anh,Mai đi còn Kiên thì cũng kéo Quân,Huy vào

_”Hừ,con bé kia đừng để ta gặp lại”-suy nghĩ của Quân ca (Anh bt người ta bao nhiêu tuổi k mà dám gọi là con bé.Quân: nhiều chuyện làm việc của người đi.tg:việc của em là viết truyện mà

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Trên _____ trên taxi _____

_Mẹ chuẩn bị cho tụi mình ở biệt thự Happy,tụi mình sẽ học ở trường Ánh Sáng, tạm thời tụi mình ở kí túc xá trường để tiện điều tra các cậu thấy thế nào?-Mai hỏi xáo tan đi bầu k khí im lặng

_Đc-Anh, Lan nói

_Mẹ nói chuyện giải trãi tụi mình phải cẩn thận, thân phận của tụi mình sẽ đc giấu kĩ

_ừm ,vậy giờ tụi mình đi gặp mẹ đi-Lan nói

_Ừm-Anh, Mai đồng thanh

Chiếc xe taxi dừng lại ở cổng của một căn biệt thự to lớn lộng lẫy-biệt thự nhà họ nguyên(k đẹp bằng nhà Anh nhưng túm lại là đẹp lắm).3 người bc vào , nhìn thấy 1 người phụ nữ tuổi trung niên nung nét đẹp vẫn k bị thời gian xóa nhòa đang ngồi nhàn nhã uống trà mỗi cử chỉ đều tỏa ra vẻ cao quý, nhưng người phụ nữ đó nhìn rất buồn và cô đơn(đó cả nhà người đó là ai)

_Con chào mẹ ạ-cả 3 đồng thanh

_ừm các con về rồi hả có mệt k?-bà Hoa mẹ Mai và là mẹ nuôi của 2 tí kia hỏi giọng nói nhẹ nhưng buồn

_dạ mệt ạ-đồng thanh tập 2

_Các con lên lầu nghỉ ngơi đi ta cho người dọn phòng rồi có gì lát nữa nói-bà Hoa nói giọng vẫn buồn

_vậy tụi con nghỉ trước-đồng thanh tập 3.

.....Em là đường phân cách thời gian.

2h sau tụi nó xuống gặp bà Hoa

_Mẹ, mẹ có thể nói cho con biết mọi chuyện đã xảy ra k-Anh vào thẳng vấn đề

_ừm, chuyện là 1 tháng trước có người gửi một xấp ảnh của mẹ và một người xa lạ mẹ k quen đag.cho ba của các con.Ông ấy nổi giận nói mẹ k chung thủy với ông ấy, ông ấy nói muốn ly hôn với mẹ.Mẹ nói đó là ảnh ghép nung ông ấy k tin ông ấy nói có ai rảnh mà đi bày ra chuyện này, rồi bỏ ra ngoài sống.hít 1 hơi thật sâu bà Hoa nói tiếp-ông ấy bỏ ra ngoài sống với bà Liên một người bạn của mẹ nhưng k thân lắm,mẹ thật sự k bt làm thế nào mẹ co giải thích cho ba các con nhưng.nói đến đó nc mắt đã lăn dài trên khuôn mặt kiêu diễm của bà

_Mẹ , mẹ đừng buồn nữa tụi con nhất định sẽ lấy lại công bằng cho mẹ mà-Mai ôm mẹ mình vào lòng trên khóe mắt những giọt nc mắt chực rơi nhưng

cổ nén. Anh, Lan thấy vậy cũng k nói gì chỉ ôm Mai và bà Hoa vào lòng an ủi.

.....

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

- Phan Kim Hoa - 40t : mẹ mai (mẹ nuôi của 2 tỉ kia) là một người xinh đẹp dịu dàng nhưng rất kiên cường
- Nguyễn Kim Thành - 47t : ba Mai một người lịch lãm, phong độ nhưng bị ghen tuông làm mờ lí trí hazzzzzz
- Trịnh Tuyết Liên - 40t : tình nhân của ông thành, rất mê trai mặc kệ tuổi tác và là hiệu trưởng của trường Ánh Sáng

.....

7h30' tại cổng trường Ánh Sáng - ngôi trường dành cho quý tộc lớn nhất cả nước

Có 3 chàng trai đẹp như thiên sứ. Người đầu tiên vẻ mặt lạnh lùng đôi mắt màu tím hút hồn. Chàng trai kế tiếp vẻ mặt u buồn đôi mắt đen láy. Chàng trai cuối cùng mặt lúc nào cũng nở nụ cười đôi mắt màu cà phê sữa cũng như đg cười.

Tụi hấn đi trên hành lang nghe xôn xao ngoài cổng, nhìn ra thì thấy tụi nó (thân phận con trai). Huy thấy lạ hỏi:

_ Các cậu thấy 3 người đó quen quen k

_ Cậu thấy ai mà chẳng quen chứ nhất là mấy em xinh đẹp chứ gì - Kiên

_ Cậu thật hiểu mình nha, nhưng thật sự là thấy quen mà - Huy

_ Mấy người đó rất giống mấy nhỏ mình gặp ở sân bay đó - Quân im lặng nãy h cũng lên tiếng

_ Có khi nào mấy người này là anh em gì với mấy nhỏ đó k - Huy cười gian

_ Có thể lắm, nhưng sao nhìn mặt cậu gian vậy - Kiên dè chừng

_ Cậu có kế hoạch gì nói mau - Quân nói

_ Ờ thì cũng k có gì, chỉ là muốn phá họ chút để trả thù thôi mà - Huy

_ nhưng họ thì liên quan gì - Kiên

_ Cậu k nghe câu mũi đại lái chịu đòn hả - Huy

_ Cậu định trả thù thế nào chắc gì họ đã học chung với mình - Quân phán 1 câu đập tắt hi vọng của ai kia. _ với lại họ k có liên quan tới chúng ta gây sự làm gì - Quân

_ Vậy thì thôi - Huy mặt bí xị. Thôi tụi mình đi tìm chỗ nào ngủ đi giờ này zô học chán lắm - Huy nói tiếp (Tg thấy ông lười chưa *bầu môi*. Huy : Nhi Nhi nói gì vậy cưng *cười nham hiểm*. Tg: em có nói gì đâu hi hi *co giò chạy*)

_ ừm - Quân, Kiên đồng thanh

Thế là 3 chàng nhà ta ra gốc cổ thụ sau trường nằm ngủ mà k hay bt có 1 chuyện thú vị đg xảy ra trên lớp. ... (chuyện gì vậy ta mọi người đoán thử xem)

CHƯƠNG 4

Tụi nó lúc này thì đi gặp bà Hiệu Trưởng (Tg: mấy chị ý lộn mấy anh cẩn thận bà mê trai lém óoooo)

Cốc.. cốc....

_ Vào đi - Một giọng nói chanh chua cất lên. Đứng đó chính là giọng nói rất ư là “dịu dàng” của bà Liên tình nhân của ba Mai (có GT ở chương 3)

Cả 3 bc vào và :

_ Ôi các em là học sinh mới à, vào đây ngồi đi - bà Liên ngọt ngào nói làm cho Anh, Mai, Lan k khỏi sồn gai óc, buồn nôn (Tg: cả em còn thấy ón nữa là ~~)

_ Chào cô - cả 3 đồng thanh

_ Các em tên gì - bà Liên (Tg: đẹp cái bộ mặt đó của bà lại đi trông mắt sắp bay ra ngoài rồi kìa)

_ Em là Định(tên của Lan khi giả trai)-Lan

_ Em là Nam(tên của Mai khi giả trai)-Mai nói giọng nói cổ kèm chế sự oán hận cùng khinh bỉ

_ Em là Nhật(tên của Anh khi giả trai)-Anh lạnh lùng lên tiếng dù đã cố gắng chỉnh nhưng giọng nói vẫn tỏa ra hàn khí

_ Thưa cô chúng em sẽ học ở lớp nào-Lan hỏi

_ à các em sẽ học lớp 12a1-bà Liên

_ Cảm ơn cô, chào cô chúng em lên lớp-Lan nói

_ Chào các em-Bà Liên nói giọng đầy tiếc nui

_”thật uống quá mới nói mấy câu mà đã đi rồi, người gì đâu mà đẹp trai thế k bt coi cái mặt mịn màng baby dễ sợ”-đấy là đôi dòng suy nghĩ của bà Liên –một người đã qua 40 mùa xuân đầy ả

(Để cho tiện từ nay mình sẽ gọi nhóm Anh là tụi nó còn nhóm Quân là tụi hấn nha,và gọi Anh là Nhật,Mai là Nam, Lan là Định)

Tại lớp 12a1

_ Các em trật tự, hôm nay lớp chúng ta có 3 học sinh mới- cô chủ nhiệm(CN)cất giọng nói “oanh vàng” của mình

_ Ê, chắc là 3 anh đẹp trai hồi sáng đó- Hs nữ 1* mắt trái tim*

_ Ước gì 1 trong 3 anh đó ngồi cạnh mình nhi-Hs nữ 2 mắt lim dim mơ mộng

Cả lớp bắt đầu sôi nổi bởi những lời bàn tán của nam lẫn nữ.....thế là....

RẦM.....

Im phăng phắc...

_ Các em vào đi-cô CN(chủ nhiệm)

Tụi nó vừa bc vào thì cả lớp lại một lần nữa xôn xao...

_ Đùng là mấy anh ấy rồi ,ôi người gì mà đẹp trai thế k bt-Hs nữ thứ n(anh nữa cơ đấy)

_ Anh ơi ngồi đây với em nè chỗ em con trống nè-Hs nữ khác lên tiếng, đá văng 1 nam Hs xuống đất và chỉ vào chỗ mình

_ Xì có gì đẹp đâu cũng thường thôi mà – nam Hs bị đá ai oán nói

_ Phải đó có gì đẹp đâu-các nam Hs khác hưởng ứng

_ Sao k đẹp, ít ra hơn mấy người-các Hs nữ bác bỏ

Bla....bla....bla.....

_ CÁC EM TRẬT TỰ CHO TÔI, ĐÂY LÀ LỚP HỌC K PHẢI CÁI CHỢ-cô CN giận dữ hét lên

Cả lớp im lìm một cách lặng lẽ.....

Thấy vậy cô CN quay sang tụi nó nói:

_ Các em tự giới thiệu đi

_ Minh tên Trần Định(Lan)- khuyến mãi một nụ cười thiên thần làm các học sinh nữ ngẩn ngơ

_ Minh tên Nguyễn Anh Nam(Mai), mong các bạn giúp đỡ- nụ cười mím kết hợp với gương mặt buồn cực kì thu hút

_ Dương Mạnh Nhật(Anh)-giọng nói nhẹ nhưng tỏa ra hàn khí là người khác k rét mà run, kéo bọn nữ Hs trở về thực tại

_ Các em muốn ngồi chỗ nào-cô CN

_ Bạn ơi ngồi chỗ này nè- 1 Hs nữ lớn gan.

_ Bạn gì ơi ngồi chỗ này nè....-Hs nữ thứ n. bla bla bla...

_CÁC ANH CHỊ TRẬT TỰ CHO TÔI-cô CN một lần nữa phải dùng đến giọng hét rất chi là “êm dịu” của mình (cũng thật là thông cảm cho bà cô CN)

Im bắt....

_Tụi em ngồi chỗ đó – cả 3 đồng loại chỉ về 3 bàn trống cuối lớp

_Ừm, các em xuống chỗ đi-cô CN

(bật mí xiu về chỗ ngồi của tụi nó nha:

QUÂN.....KIÊN.....HUY

NHẬT.....LAN.....MAI .lúc này tụi hấn chưa vô lớp nên chưa có chuyện vui để xem he he)

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tụi nó lúc này thì đi gặp bà Hiệu Trưởng(Tg: mấy chị ý lộn mấy anh cần thận bả mê trai lém óoooo)

Cốc..cốc....

_Vào đi-Một giọng nói chanh chua cất lên.Đúng đó chính là giọng nói rất ư là “dịu dàng” của bà Liên tình nhân của ba Mai(có GT ở chương 3)

Cả 3 bc vào và :

_Ôi các em là học sinh mới à,vào đây ngồi đi-bà Liên ngọt ngào nói làm cho Anh,Mai ,Lan k khỏi sờn gai óc, buồn nôn(Tg: cả em còn thấy ón nữa là ~~)

_Chào cô-cả 3 đồng thanh

_Các em tên gì-bà Liên(Tg: đẹp cái bộ mặt đó của bà lại đi trông mắt sắp bay ra ngoài rồi kìa)

_Em là Định(tên của Lan khi giả trai)-Lan

_Em là Nam(tên của Mai khi giả trai)-Mai nói giọng nói cô kềm chế sự oán hận cùng khinh bỉ

_Em là Nhật(tên của Anh khi giả trai)-Anh lạnh lùng lên tiếng dù đã cố gắng chỉnh nhưng giọng nói vẫn tỏa ra hàn khí

_Thưa cô chúng em sẽ học ở lớp nào-Lan hỏi

_à các em sẽ học lớp 12a1-bà Liên

_Cám ơn cô, chào cô chúng em lên lớp-Lan nói

_Chào các em-Bà Liên nói giọng đầy tiếc nức

_’thật uống quá mới nói mấy câu mà đã đi rồi, người gì đâu mà đẹp trai thế k bt coi cái mặt mịn màng baby dễ sợ’-đấy là đôi dòng suy nghĩ của bà Liên –một người đã qua 40 mùa xuân đây ạ

(Để cho tiện từ nay mình sẽ gọi nhóm Anh là tụi nó còn nhóm Quân là tụi hấn nha,và gọi Anh là Nhật,Mai là Nam, Lan là Định)

Tại lớp 12a1

_Các em trật tự, hôm nay lớp chúng ta có 3 học sinh mới- cô chủ nhiệm(CN)cất giọng nói “oanh vàng” của mình

_Ê, chắc là 3 anh đẹp trai hồi sáng đó- Hs nữ 1* mắt trái tím*

_Ước gì 1 trong 3 anh đó ngồi cạnh mình nhỉ-Hs nữ 2 mắt lim dim mơ mộng

Cả lớp bắt đầu sôi nổi bởi những lời bàn tán của nam lẫn nữ.....thế là....

RẦM.....

Im phăng phắc...

_Các em vào đi-cô CN(chủ nhiệm)

Tụi nó vừa bc vào thì cả lớp lại một lần nữa xôn xao...

_Đúng là mấy anh ấy rồi ,ôi người gì mà đẹp trai thế k bt-Hs nữ thứ n(anh nữa cơ đấy)

_Anh ơi ngồi đây với em nè chỗ em con trống nè-Hs nữ khác lên tiếng, đá văng 1 nam Hs xuống đất và chỉ vào chỗ mình

_Xì, có gì đẹp đâu cũng thường thôi mà – nam Hs bị đá ai oán nói

_Phải đó có gì đẹp đâu-các nam Hs khác hưởng ứng

_Sao k đẹp, ít ra hơn mấy người-các Hs nữ bác bỏ

Bla....bla....bla.....

_CÁC EM TRẬT TỰ CHO TÔI, ĐÂY LÀ LỚP HỌC K PHẢI CÁI CHỢ-cô CN giận dữ hét lên

Cả lớp im lìm một cách lặng lẽ.....

Thấy vậy cô CN quay sang tụi nó nói:

_Các em tự giới thiệu đi

_Mình tên Trần Định(Lan)- khuyến mãi một nụ cười thiên thần làm các học sinh nữ ngẩn ngơ

_Mình tên Nguyễn Anh Nam(Mai), mong các bạn giúp đỡ- nụ cười mím kết hợp với gương mặt buồn cực kì thu hút

_Dương Mạnh Nhật(Anh)-giọng nói nhẹ nhưng tỏa ra hàn khí là người khác k rét mà run, kéo bọn nữ Hs trở về thực tại

_Các em muốn ngồi chỗ nào-cô CN

_Bạn ơi ngồi chỗ này nè- 1 Hs nữ lớn gan.

_Bạn gì ơi ngồi chỗ này nè.....-Hs nữ thứ n. bla bla bla...

_CÁC ANH CHỊ TRẬT TỰ CHO TÔI-cô CN một lần nữa phải dùng đến giọng hét rất chi là “êm dịu” của mình (cũng thật là thông cảm cho bà cô CN)

Im bật....

_Tụi em ngồi chỗ đó – cả 3 đồng loại chỉ về 3 bàn trống cuối lớp

_Ừm, các em xuống chỗ đi-cô CN

(bật mí xiu về chỗ ngồi của tụi nó nha:

QUÂN.....KIÊN.....HUY

NHẬT.....LAN.....MAI .lúc này tụi hấn chưa vô lớp nên chưa có chuyện vui để xem he he)

CHƯƠNG 6

Trên đường đi

_Nam cậu hãy bảo mật lại thông tin của tụi mình một lần nữa đi-Nhật

_Sao vậy, mẹ mình đã nhờ người giúp rồi mà-Nam thắc mắc hỏi

_Đúng đó –Định bồi thêm

_ Mức độ bảo mật đó k là gì đối với hắc-cơ chuyên nghiệp đâu-Nhật

_ Ừm mình bt rồi để lát nữa vô học mình làm luôn nha-Nam

_ Ừm-Nhật nhàn nhạt đáp

Phòng HT

Cốc....Cốc.....Cốc.....

_ Vào đi-cái giọng lạnh lạnh quen thuộc của bà Liên

_ Chào cô- đồng thanh

_ Ôi chào các chàng đẹp trai của tôi(Tg:ọe...ọe..ai là của bà zì...ọe....ọe), nào nào ngồi đi-Bà Liên mắt sáng rỡ nói

_ Cảm ơn cô-cả 3

_ Các em đến đây có việc gì sao?Phòng học k vừa ý sao?-bà Liên

_ K,cảm ơn cô chúng em muốn hỏi chuyện phòng kí túc xá-Định kiên nhẫn dồn nén cảm giác muốn nôn trả lời

_ À,lúc này cô quên,các em ở phòng.....

_ Cảm ơn cô chào cô-Nam đáp sau đó 3 người rời đi

_ A,khoan...-bà Liên tiếc nủi gọi với theo

Hết h học tụi nó đi tìm phòng và

_ Hu..hu..hu...các cậu có nghe bà ta nói k tụi mình ở khác phòng đó,zì là hồng đc ở chung ời-Định mè neho(chuyện là thế này lúc nãy HT nói là Nhật ở phòng 205,Nam phòng 206,Định phòng 207)

_ Định đừng làm vậy coi chừng lộ bây giờ-Nam cẩn thận

_ Cậu mà vậy nữa là mình phạt đó-Nhật nói giọng lạnh như cục nước đá

_ Mình bt ời-ý thức đc vừa làm Định cũng nghiêm túc lại

_ Thôi về phòng đi, có gì ra vườn hoa sau trường bàn tiếp

_ Ừm-Nhật

Phòng 205

Cốc.... Cốc.... Cốc.....

Quân nghe tiếng gõ cửa,ra mở thì

_ Cậu... sao cậu lại ở đây-Quân bất ngờ khi trước mặt là Nhật

_ Sao lại k thể ở đây-Nhật lạnh giọng k quan tâm đến Quân định bc vào thì

_ Ai cho cậu vào đây là phòng của tôi-Quân cản đường

_ Thắc mắc gặp HT,còn bây giờ để tui vào-Nhật lạnh nhạt đáp

_ Cậu nói gì, hừ vào đi-Quân cau ” bà cô HT này chắc bị chập mạch nào nữa rồi”

Quân đóng cửa lấy điện thoại ra gọi:

_ Em yêu hả, tối nay đi bar nha

_ Dạ nhưng anh phải đến rước em nha-một à giọng nói ngọt ngào nói(ngọt ngào theo Quân ca ca thôi chứ theo Nhật tí thì nghe thấy ghê)

_ Ừm 8h anh qua rước em-Quân nhẹ giọng nói.

Phòng 206

Nam đứng trước cửa phòng định gõ cửa thì nghe đoạn đối thoại như sau:

_Cục cưng à cho anh hôn một cái đi- giọng nói nghe có vẻ quen quen

_Thôi mà anh, em còn phải về nhà nữa – một giọng nữ ồm ồm hết cỡ

_Thì cho anh hôn cái đi rồi về – lại giọng nói quen quen đó

_Thôi mà anh.....đừng – giọng nữ ồm ồm đó

Nam định bước đi thì :

_Anh Huy đừng mà lỡ có người thấy thì sao- vẫn giọng nữ đó

_K sao đây là phòng anh- Huy nài nỉ

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Nam thế là

“Cốc.....Cốc....Cốc...”

_Ai đó-Huy nói giọng nói có vẻ bức bối

“Cạch” cánh cửa phòng mở ra

_Ai cho cậu vào đây-Huy vừa thấy Nam thì lửa giận bốc tận đầu

_Đây là phòng cô HT sắp xếp cho tôi ,xin lỗi đã quấy rầy 2 người nhưng các người có chuyện gì có thể ra ngoài tôi k muốn hư mắt-Nam nói kèm theo đó là một nụ cười khinh khỉnh

_Cậu...-Huy á khẩu

_Cậu..Cậu sao con có chuyện gì thì đi hỏi cô HT nhé-Nam nhếch môi

_Anh~... cậu ta là ai vậy, sao lại nói chuyện với anh như thế- cô gái trong phòng lúc bấy h mới lên tiếng

_k có chuyện gì đâu,em về trước đi tối nay anh đến tìm em-Huy đuổi khách

_Dạ ~...-giọng thỏ thẻ như muỗi kêu

Khi cô gái đó đi thì Huy mới quay sang Nam nói:

_Từ nay chúng ta đã có nhiều thời gian để tìm hiểu nhau rồi-để lại một cái nhếch môi và quay bc vào nhà tắm

_” có ý gì vậy nhỉ?”-Nam thắc mắc-

_”thôi kệ dù có chuyện gì mình cũng giải quyết đc mà”-Nam nhún vai k qua tâm và sắp xếp đồ đạc

Phòng 207

Định chưa đến cửa phòng đã nghe đc tiếng cãi vã

_Sao anh k chấp nhận e, em có gì k tốt-một giọng nữ nghe có vẻ tức giận

_Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi tôi k có tình cam với cô- một giọng nam kiên quyết

_”Ừa sao cái giọng này quen quen vậy nhỉ”-Định nghĩ và bước đến gần hơn thì thấy đc Kiên và một cô gái trang điểm lòe loẹt, môi tô son đỏ chót, váy đồng phục thì kéo cao hết cỡ

_”He he xem ra mình có chuyện làm ời “-Định nghĩ và bc tới

_E hừm.ừm hừm-Định hấn giọng

_Thôi em đi trước tối gặp anh nha, em sẽ làm cho anh chấp nhận em- cô gái đó bc đi như chạy

_Phù....cảm ơn cậu đã giúp mình –Kiên

_À k có gì nhưng bạn cho mình hỏi phòng 207 ở đâu k- Định hỏi

_Cậu ở phòng 207 à-Kiên hỏi

_Ừm...có gì k-Định

_K, như vậy là tốt rồi mình cũng ở phòng 207 nè để mình đưa cậu đi-Kiên mỉm cười

_Hả?? à ừ-Định ngạc nhiên nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần

Thế là một ngày lại trôi qua

(Mình nói luôn để các you khỏi khó hiểu là nhóm 3 cô nàng Tuyết,Hằng,Kim sẽ xuất hiện ở tập sau k ở kí túc xá mà có xe đưa đón về nhà.Trường của tụi nó sẽ đóng cửa vào lúc 10h pm và mở cửa lúc 7h am để tiện cho các Hs k ở kí túc xá của trường)

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Một đêm trôi qua cũng là một ngày mới lại đến, những tia nắng đầu tiên nhảy múa ngoài kia.....Chiếc đồng hồ vừa điểm 7h

Phòng 205... Nhật vừa bc ra khỏi nhà tắm thì có cảm giác có một ánh mắt đg nhìn mình nên nói:

_Nhìn đủ chưa, cậu k định đi học à – giọng nhàn nhạt

_Ai nói tôi nhìn cậu, – Quân chột dạ đáp

_Tôi có nói cậu nhìn tôi- khoe môi Nhật hơi cong lên

_Phòng này có tôi với cậu, cậu k nói tôi thì nói ai.Thôi, tôi đi tắm đây, k rảnh đôi co với cậu- Quân bị nói trúng tim đen vồn vàng phi vào nhà tắm

Thấy vậy Nhật cũng ra ngoài....

_”trời sao cậu ta biết mình nhìn cậu ta nhĩ k lẽ cậu ta có đôi mắt thứ 3, k k thể nào”- Quân lắc đầu bỏ đi ý nghĩ kì quái của mình

Thật ra Nhật k có con mắt thứ 3 cũng k có gì kì quái chỉ là từ khi sinh ra Nhật đã đặc biệt nhạy cảm với hơi thở con người âm thanh của mọi sự vật nên mới biết Quân nhìn mình

Nhật đi thẳng đến vườn hoa, cô ngắm những bông hoa đào xinh tươi trong nắng ở xa xa. Những giọt nắng đầu ngày chiếu lên gương mặt man mác buồn của cô đôi mắt màu tím ánh lên tia cô đơn tịch mịch.K còn một Thiên Anh hay một Dương Mạnh Nhật lạnh lùng k ai biết là đang nghĩ gì chỉ có nỗi cô đơn lạnh lẽo bao quanh con người đó nỗi buồn đã từ rất lâu rất lâu rồi..

Phòng 206..

Nam nhẹ nhàng bc vào phòng vs.

15 phút sau...

Nam bc ra khỏi phòng vs thấy Huy vẫn còn ngủ thì bĩu môi nói:

_Xi, ngủ gì mà ngủ dừ vậy trời, công nhận giống..

_Giống gì – Nam chưa nói hết câu thì Huy đã mở miệng, thật ra Huy đã thức dậy từ lúc Nam đi vào nhà tắm nhưng cậu k nói gì thử xem kẻ thù k đội trời chung của mình sẽ làm gì k ngờ Nam lại sử dụng nhưng từ trẻ con đó để hình dung cậu..

_À k có gì tôi ra ngoài đây tạm biệt cậu ha- Nam giật mình chuẩn lẹ

_Hừ chạy nhanh thật- Huy hừ lạnh nhưng khoe môi chậm rãi nhếch lên

Phòng 207...

_Định, Định à đây đi coi chừng trễ học- Kiên lay lay Định đng cuộn người trong chăn

_Anh à, cậu để cho mình ngủ thêm chút nữa đi- Định ngáy ngủ đáp

_Hà??Mình là Kiên cậu dậy đi mà Anh là ai vậy- Kiên vẫn lay lay Định hỏi

_”Ừa giọng này đâu phải giọng Anh nhỉ”- Định nghĩ trong tiềm thức _”mình là Kiên”-Câu nói của Kiên vang lên trong đầu làm Định lập tức mở to mắt bật dậy khỏi giường hét lên:

_AAAAAAAAAAAA là cậu à. Làm mình hết hồn- Định trấn tĩnh lại

_ừ là mình, mà lúc nãy cậu nói đến người tên “Anh” là ai vậy- Kiên thắc mắc

_Hà mình có nói sao?? À đó là... là... là em họ của Nhật.-Định thờ phào vì tìm được 1 lí do hợp lí

_À ra là vậy, mình hơi tò mò, thôi cậu chuẩn bị đi 7h hơn rồi đó, mình xuống căn tin trước đây- Kiên mỉm cười rồi quay người rời đi

Khi Định chuẩn bị xong cũng đã 7h30', đóng cửa phòng Định nhắn tin cho Nhật và Nam:

- Nhật, Định nhắn lại

CĂN TIN

Tụi nó đg đi thi

“CÓP”... 1 cô gái xinh đẹp(nhờ trát cả đồng mỹ phẩm vào mặt nhưng vẫn thua các tí của ta he he) khoảng 1m67 và vào Nhật và....

_Cậu kia mắt cậu để đâu vậy hả- Tuyệt nói bằng giọng chua ngoa pha đầy sự tức giận

Nhật nhìn Tuyệt ánh mắt lóe lên tia quỷ dị nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường nhanh đến nỗi khó ai có thể nhận ra

_Cô nghĩ ai va vào ai- Nhật nhàn nhạt đáp

_Thì cậu va vào tôi chứ ai- Tuyệt

Lúc này cũng có 2 cô gái khác đi đến :

_ Tuyệt chuyện gì vậy chúng ta đi thôi- 1 trong hai cô nói

_Hà sao lại là cô- Định ngạc nhiên hỏi

Thấy vậy Nam cũng chú ý đến người vừa đi đến và môi cô khẽ nhếch lên:

_Thì ra là cô- Nam nói k mấy ngạc nhiên

_Là cậu- khác với vẻ bình tĩnh của Nam là thái độ vo cùng sừng sốt của Hằng

_có chuyện gì- giọng nói lạnh lùng của Quân vang lên

Thấy Quân Tuyệt lập tức kéo tay Quân nũng nịu:

_Anhhhhh cậu ta va vào em mà k xin lỗi kìa

_Sao cậu k xin lỗi cô ấy –Quân lớn giọng

_Vì tôi k có lỗi- Nhật đáp thản nhiên

_Anh oi tay em đau quá- Tuyệt ồng ọ

_Anh đưa em xuống phòng y tế- Quân lo lắng

_Em muốn cậu ta xin lỗi em cơ- như là cố ý Tuyệt nhắc lại

_Thấy k cậu mau xin lỗi cô ấy đi- dù biết Tuyệt giả vờ nhưng Quân vẫn chiều theo, chẳng phải người ta nói yêu người yêu cả đường đi hay sao, cậu yêu Tuyệt thì cậu cũng sẽ chấp nhận luôn tính tiểu thư của cô, cô cũng k có giờ tính tiểu thư trước mặt cậu mà. Tuy có lúc cậu cảm thấy khoảng cách của cậu

và Tuyết xa vời quá, cậu k thể hiểu Tuyết đg nghĩ gì và Tuyết cũng k đem lại cho cậu cảm giác gì.Nhiều khi cậu thật mâu thuẫn.

_Không-Nhật đáp giọng càng ngày càng lạnh

_Đúng là đồ vô giáo dục, mẹ cậu k dạy cậu xin lỗi người khác sao- Tuyết tức giận cất cao giọng

_Đúng đó –Kim ,Hằng phụ họa theo

Thấy vậy Kiên nói :

_Mấy cô quá đáng rồi đó

_Cô quá đáng thật đó- Định giận tím mặt

_Có gì quá đáng tại cậu ta va vào người khác k xin lỗi mà- Huy thần nhiên vì chuyện này có liên quan gì tới cậu đâu, cậu chỉ đứng về phía người yêu mình thôi

_Cậu nói gì?? Cậu có biết là...(Nhật k có cha chỉ có mẹ nuôi cậu ấy lớn k)- Nam chưa nói hết câu thì Anh lạnh lùng lên tiếng:

_Đi thôi- Nhật nói rồi bc đi.Thấy vậy Nam , Định cũng theo sau. Lúc đi ngang qua Quân- Tuyết Nhật lạnh giọng người tỏ ra hằn khí làm người khác k rét mà run:

_Lần này tôi bỏ qua, nhưng lần sau khi đừng trách tôi- rồi Nhật bc đi

Thấy vậy Tuyết quay sang Quân:

_Anh à mình vào ăn sáng đi em đói quá à

_Ừ,các em đi luôn chứ- Quân quay sang nói với Hằng và Kim

_Dạ- 2 ả đáp nhẹ giọng thỏ thẻ như muỗi kêu

_Vậy đi thôi- Quân nói mà k để ý mặt Kiên tỏ vẻ k hài lòng(k hài lòng là đúng rồi anh Kiên có ư gì nhóm Tuyết đâu chỉ vì nể mặt anh Quân với anh Huy thôi)

.....

GTNV

· Vương Ánh Tuyết- 17t cao 1m67-IQ:160

_Bạn gái Quân

_con gái nhà họ Vương đứng nhất nước về kinh doanh đá quý

_Tính tình : lẳng lơ, ông ẹo

· Lê Thanh Hằng- 17t cao 1m65 – IQ :155

_Bạn gái Huy

_Con gái nhà họ Lê đứng nhất nước về kinh doanh khách sạn

_Tính tình giống Tuyết (vậy mới chơi chung đc chứ)

· Trần Thiên Kim- 17t cao 1m65- IQ:150

_Rất thích Kiên nhưng lần nào cũng bị từ chối

_Con gái nhà họ Lê đứng nhất nước về kinh doanh nhà hàng

=>Vì gia cảnh như thế nên k ai dám đối đầu với họ

Nhưng có 1 điểm chung là cả 3 tập đoàn này đều kinh doanh nhờ nguồn vốn xoay vòng của tập đoàn Asaki

Chương 5

Warning: chương này có một tí mờ ám các bạn dưới 16 tuổi k nên đọc nha(viết vậy thôi chứ mình bt các bạn nhỏ tuổi vẫn tò mò nên mình sẽ cố gắng k diễn tả quá mức mờ ám)

Sau khi rời căn tin tụi nó đến thẳng vườn hoa...

_Nhật cậu có sao k? bọn họ (chỉ tụi hấn và bọn Tuyết) thật quá đáng- Định tức giận

_Mình k sao các cậu đừng lo- Nhật nói nhẹ

_Cậu có thật là ôn k vậy??- Nam lặp lại câu hỏi, Định k nghe ra ngữ khí k bình thường của Nhật vì Định rất ngại thơ nhưng k có nghĩa là Nam k nhận ra

_Mình k sao thật mà- Nhật khẽ cong môi “nhưng họ sẽ có sao đó, Vương Ánh Tuyết, Huỳnh Ánh My chúng ta sắp gặp nhau rồi”- Nhật nghĩ đôi mắt lóe lên một tia sáng sau đó nhanh chóng vụt tắt k ai nhận ra

_Vậy còn chuyện bà ta thì sao, giải quyết nhanh rồi tụi mình còn đi chơi nữa chứ mang nhiệm vụ trong người chơi chẳng vui chút nào- Định xụ mặt

_Cậu đó suốt ngày chỉ có chơi là giỏi thôi hà- Nam mỉm cười mắng yêu

_Ai nói chứ mình còn bt nhiều thứ nữa mà- Định cãi lại

_Thôi các cậu đừng cãi nữa, mình có ý này, 11h tối nay tụi mình sẽ đột nhập vào phòng HT lấy tài liệu- Nhật

_Nhưng mà trước khi hành động phải tặng bà ta một món quà chứ nhì-Định nở một nụ cười thiên thần(Tg: xem kia giả vờ giỏi chưa, đừng để bị chị ấy gạt đấy)

_Cậu đúng là hiểu mình- Nam nói

_Ừm vậy 10h30 có mặt còn chuẩn bị nữa chứ- Nhật nhếch mép

_Ừm-Nam, Định đồng thanh

————— Em là đg phân cách thời gian —————

10h30 trong 3 căn phòng của khu kí túc xá có 3 bóng đen nhẹ nhàng di chuyển từ giường đến cửa ra vào và “cách” một tiếng rất khẽ rồi ‘vụt’ ba bóng đen biến mất trong k khí nhanh nhẹn và nhẹ nhàng như một chú bướm đậu rồi lại bay k ai hay bt, như chưa từng tồn tại

Vườn hoa

_Chúng ta chơi trò gì vậy nói cho mình bt đi mà- Định hỏi

_Trò chơi cũ của chúng ta lúc trước- Nhật nhếch mép- nhưng sẽ có một chút khác biệt

_Khác thế nào cậu nói đi- Nam tò mò

_Cậu còn thuốc dẫn dụ cô trùng chứ- Nhật quay sang Định hỏi

_À, còn ... k lẽ cậu muốn...-Định

_Đúng-Nhật k đợi Định nói hết câu mà khẳng định ngay có lẽ vì đã quá hiểu nhau nên cả 3 người đã dễ dàng hiểu đc suy nghĩ của nhau

_Nhưng lần này mình cần thêm chuột và rắn đã lấy nọc độc- Nhật nói tiếp

_Ok, mình đi làm ngay các cậu chờ chút nha- Định nói rồi rời đi nói gì chứ những vấn đề liên quan đến hóa chất và động vật thì Định rất có hứng thú

Vào một tán cây trong vườn Định rải một thứ bột mịn màu trắng xuống đất một lượng vừa đủ để thu hút một lượng côn trùng vừa đủ sau đó Định lại rải xuống đất một ít thuốc màu trắng khác đó là chất tiết từ bộ phận sinh sản của rắn cái đã đc Định tinh chế và thêm một số chất khác để có tính dẫn dụ mạnh hơn sau đó tinh chế thành bột chuyên dùng để dẫn dụ rắn đực, sau đó Định rải tiếp một ít Melanotan II(chất kích dục) xuống đất cuối cùng là một ít thuốc mê

Nhật và Nam đang ngồi trên một chiếc bàn đá đơn giản

_Mình về rồi nè- Định đi đến cầm theo một túi lớn những... (cái gì chắc các bạn cũng bt)

_Nhiều đây ư chưa, mình tìm hết rồi ư có nhiều đây hà- Định nói tiếp

Nam nhìn vào cái túi nặng khoảng 2kg mà rùng mình:

_Thôi nhiều đó ư rồi

_Chúng ta đến phòng nghỉ của bà ta đi- Nhật nhếch mép nói

_Ừm- Nam, Định

(Mình xin nói rõ một chút là phòng HT có một phòng tiếp khách và 2 phòng kc: một phòng để chứa tài liệu quan trọng ở bên phải phòng khách, còn một phòng để nghỉ ngơi ở bên trái phòng khách)

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Phòng nghỉ của HT. Bên hiên ánh trăng bị che khuất bởi những đám mây đen, không gian im ắng bỗng chốc bị phá tan vì những âm thanh rất nhỏ, mập mờ truyền qua khe cửa khép hờ không đóng kín

_Anh... Đừng coi mà... ừm...- giọng bà Liên như phản kháng cũng như mập mờ khiêu khích

_A... anh đừng mà- giọng bà Liên có đôi phần run rẩy

_Em chịu anh chút đi, mai anh dẫn em đi mua sắm- giọng nói khàn khàn của một người đàn ông (đó mọi người là ai đó, Nhi viết đoạn này thực sự mất nhiều máu mũi a, mình con ngây thơ con gà tơ mà)

_Ừm... ừm... a...- tiếng rên rỉ của bà Liên như hòa vào không khí truyền ra ngoài mỗi lúc một rõ ràng hơn không khí bên ngoài như ngưng đọng đi, giọng nói nghẹn ngào của một cô gái như xé nát tim gan người đối diện:

_Giờ mình phải làm sao chứ- Nam nói nước mắt đã chảy dài

_Cậu mạnh mẽ lên, chuyện đâu còn có đó mà- Định nói giọng cũng đã nghẹn nghẹn nhưng Định không dám khóc vì sợ làm Nam đau lòng hơn

_Mình... mình... k bt phải làm sao hết ba mình... hức...hức...- Nam nói trong tiếng nức. Thử hỏi làm sao cô có thể chịu nổi khi tận mắt thấy ba mình ngoại tình chứ, còn mẹ cô, cô k bt mẹ có chịu nổi khi thấy cảnh này... gia đình hạnh phúc của cô sao bây giờ lại thành ra thế này chứ, những tháng ngày hạnh phúc ba mẹ hết mực yêu thương cô, cô nương nịu với ba, cô nhõng nhẽo với mẹ. Nếu giải quyết xong chuyện này liệu gia đình cô có hạnh phúc như xưa, mẹ có tha thứ cho ba k, còn cô sau này cô phải đối mặt với ba cô thế nào đây, cô thật sự k bt, cô cảm thấy mâu thuẫn lắm

_Cậu đừng khóc nữa, mình hứa sẽ giải quyết tốt chuyện này mà- Nhật ôm Nam vào lòng an ủi, nhưng ánh mắt nhìn vào căn phòng trở nên lạnh lẽo cùng khinh bỉ

Nhật lấy trong túi ra một bông hoa màu hồng ư làm bằng nhựa đặc biệt sẽ trực tiếp phân hủy khi gặp nhiệt độ khoảng 50 độ trở lên, nhỏ bằng đầu ngón tay ở giữa bông hoa có một túi hương rất nhỏ (đó Nhật và anh mình làm năm 8t) nhưng có ai biết được chứa trong đó lại là một chất gây mê cực mạnh có thể gây mê một người tức thì- chất Isoflurane cộng với một ít Ete. Nhật dùng một que diêm nhỏ đốt đầu của một cánh hoa sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa, vút bông hoa vào trong, và đóng cửa lại

Bên trong phòng tiếng rên rỉ bắt đầu nhỏ dần và mất hẳn trả lại sự yên bình vốn có của màn đêm, những đám mây trôi đi trả lại mặt trăng chiếu ánh sáng nhẹ nhàng yên bình

_Họ ngủ rồi – Định khẽ nói

_Nam cậu đi ra ghế đá nghỉ đi lát nữa đi lấy tài liệu mình sẽ gọi cậu- Nhật nhỏ giọng, giọng nói tràn đầy ảm áp cùng quan tâm

_Nhưng...- Nam chần chừ

Như hiểu đc sự chán chừ của Nam, Định nói :

_ Cậu yên tâm đi, dù sao đó cũng là ba cậu tụi mình sẽ k làm gì quá đáng đâu

_ Vậy...-Nam

_ Cậu đi đi- Nhật nói

_ Ủm- Nam nói rồi rời đi

Nhật và Định vào phòng đem bà Liên ngắt xiu kéo lên giường. Nhật nói:

_ Cậu có giết chết chúng k(ý chỉ mấy con côn trùng)

_ K, mình chỉ làm chúng ngủ thôi hà-Định cười cười(nụ cười này sao lại có mùi nguy hiểm nhỉ)

_ Vậy thì tốt- Nhật nhếch môi. _ Cậu đưa cái túi cho mình còn cậu kéo bác ấy vào trong phòng vs đi, nhẹ tay một chút-Nhật nói tiếp

Định hiểu Nhật nói vậy là có ý gì, dù sao đó cũng là ba Nam họ k thể nặng tay đc, làm việc gì cũng phải xem xét nặng nhẹ phải chừa đg lui cho mình, k để sau này phải khó xử với người lớn đc

Định kéo ba Nam vào phòng vs và để ông dựa vào thành bồn tắm rồi ra ngoài thì thấy Nhật đg mở cái túi chứa... ra và đồ lên người bà Liên sau đó đắp chăn lại

_ Đi thôi- Nhật nói mặt dù k nhìn Định nhưng Nhật bt Định đã xong

_ Ủm, nhưng mình làm vậy liệu bà ta có sợ quá mà chết k- Định hồ nghi hỏi

_ Hừ, hạn người này sợ nhất là cái chết, cậu cứ yên tâm đi- Nhật lạnh giọng nói

Nói rồi cả hai đi đến vườn hoa nơi Nam đg ngồi, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào gương mặt thống khổ của Nam làm cả k khí như mang theo một mùi đau thương, tan tác làm k gian trở nên nặng nề hơn

_ Cậu k sao chứ- Định quan tâm

_ K, mình k sao, các cậu đừng lo- Nam đáp giọng nói nhẹ nhàng nhưng tạo cho người nghe cảm giác nặng nề khó thở

_ K sao là tốt nhưng chúng ta là bạn, có chuyện gì cứ nói với tụi mình cậu đừng để trong lòng- Nhật nói, giọng nói mang vài phần chia sẻ

_ Ủm mình bt- Nam nói, tâm trạng cô lúc này cũng đã đỡ hơn nhiều k còn kích động như lúc nãy nữa

_ Vậy tụi mình hành động nhanh đi rồi còn về nghỉ, hôm nay cũng mệt rồi- Định nói giọng uể oải

_ ừm- Nhật đáp

Ba bóng đen biến mất tại vườn hoa k một dấu vết

Phòng chứa tài liệu

_ Minh và Nam sẽ đi lấy tài liệu trông chừng giúp tụi mình nha- Nhật nói

_ Ủm, ám hiệu là tiếng mèo kêu nha- Định nói

_ Ủm- Nam nói rồi bc vào phòng cùng Nhật

“cạch” tiếng mở cửa rất khẽ

_ Minh lấy tài liệu trên máy còn cậu xem hồ sơ nha- Nam

_ Ủm, làm việc đi- Nhật vừa nói vừa lật xem một tập hồ sơ, con ngươi tím hơi rụt lại, nở một nụ cười quái dị Nhật nhanh chóng đem tập hồ sơ vào máy in còn Nam thì nhanh tay copy hết tất cả những thông tin vừa tìm đc sang USB

10 phút sau

“meo.....meo.....meo.....”

_ Định ra ám hiệu rồi cậu xong chưa- Nam hỏi

_Rồi, còn cậu?- Nhật

_Mình cũng xong rồi- Nam định mở cửa thì Nhật ngăn lại

_Sao vậy?- Nam thắc mắc

_Có người sắp vào đây, k thoát kịp đâu- Nhật nói, giọng nói chẳng có gì là lo lắng hay sợ hãi

_Vậy giờ làm.- Nam chưa nói hết câu thì Nhật đã kéo Nam ép sát vào một rãnh nhỏ trên tường vào đu người lên. Cùng lúc cánh cửa cũng “cạch” một tiếng mở ra và...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

“Cạch” cánh cửa mở ra ánh đèn bin chiếu vào xung quanh căn phòng. Mồ hôi Nam tuông ra như tắm còn Nhật vẫn đứng đung như chẳng có chuyện gì

“Cạch” cửa phòng đóng lại

_Phù. ... Hết hồn- Nam thở phào nhẹ nhõm

_Đi thôi- Nhật nói rồi bc nhanh ra khỏi phòng

_Chờ mình với- Nam bc nhanh theo Nhật

_Cậu nên giảm cân đi, cậu nặng quá- Nhật nói đùa

_Làm gì có, mình vẫn bình thường mà đâu có lên cân- Nam nói đột nhiên cảm thấy lạnh gáy nhìn qua thì

_Á, má ơi- Nam hét khê khi nhìn thấy gương mặt đầy sát khí của Định

_Cậu nói khê thôi- Nhật nhắc nhở

_Các cậu thật quá đáng, k bt mình lo hả còn ở đây đùa giỡn nữa- Định uất ức nói

_Thôi đc rồi bọn mình xin lỗi đc chưa- Nam nói nhưng ngữ điệu chẳng thấy tí hối lỗi nào

_Thôi, các cậu đừng cãi nữa ra vườn hoa mình cho các cậu xem cái này

Ba cái bóng một lần nữa xuất hiện tại vườn hoa

_Đây, các cậu xem đi- Nhật đưa cho Nam và Định xấp hồ sơ mà mình cưa in ra

_Woa, bà ta phạm nhiều tội từ dư hạ- Định csmr thán

_Còn chưa đâu, bà ta còn cấu kết với một người tên Lê Minh liên hệ với một đg dây bắt cóc tổng tiền lợi dụng những học sinh nhẹ dạ cả tin bắt cóc họ đòi tiền chuộc của gia đình, mà cậu bt đó trường này toàn dành cho cô chiêu cậu ảm nên số tiền chuộc có thể lên đến hàng chục thậm chí hàng trăm tỉ- Nam nói thêm vào

_Zì bây giờ mình giúp ba Nam nhận ra bộ mặt thật của bà ta trước hay là gửi đơn kiện lên tòa án trước- Định hỏi

_Tui mình cần tìm thêm chứng cứ nữa, nhưng trước tiên là làm cho ba mình nhận ra bộ mặt thật của bà ta trước nha, mình k muốn mẹ mình đau khổ nữa- Nam cụp mắt nói

_Trước tiên cậu điều tra giúp mình thông tin của 6 người này: Lãnh Minh Quân, Hoàng Trí Huy, Triệu Hoàng Kiên, Vương Ánh Tuyết, Lê Thanh Hằng, Trần Thiên Kim- Nhật nhàn nhàn nói

_Ngày mai, giờ ra chơi tui mình hẹn gặp ở đây nha, sẽ có thông tin về mấy người này, còn giờ về ngủ nha mình buồn ngủ quá hà- Nam nói

_Phải đó mình cũng buồn ngủ quá rồi nè- Định nói

_Ủm các cậu về nghỉ đi, mình cũng về ngủ đây- Nhật nói rồi quay đi

Ba bóng đèn biến mất như tan vào không khí, một tiếng động, không một dấu vết và không một ai phát hiện ra

Một ngày mới lại bắt đầu, những tia nắng ngoài sân không còn ảm áp nữa mà trong tung giọt nắng như có thêm vài phần nặng nề cùng với vài báo hiệu một ngày thật dài...

7h50' tại lớp 12a1

_ Cậu bạn Nhật đi đâu hôm, gần vào học rồi mà cậu ấy chưa đến nữa- Nam

_ Mình không biết, lúc sáng mình thấy cậu ấy ra vườn hoa, không biết giờ cậu ấy còn ở đó không nữa- Định nói. Có ai ngờ rằng Nhật lúc này đang ở vườn hoa mà còn rảnh rỗi mà ngồi thưởng hoa một cách nhàn nhã nữa chứ

_ Hay cậu ta sợ bọn này đến trả thù nên không dám đến- không biết Tuyết từ chỗ nào chui ra mà nói chen vào

_ Chứ gì nữa, đồ con nhà nghèo mà cũng dám vào trường này học- Hằng nói thêm giọng tràn đầy khinh bỉ

_ Cô nói gì, cô có tư cách gì mà sỉ nhục người khác như thế chứ- Định tức giận nói lớn làm cả lớp tò mò, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào họ

_ Không những cô ta mà cả 2 người các cô nữa đó- Kim cũng tức giận không kém, đem giọng nói chanh chua của mình hét lại

_ Cả 3 người các cô đều là một bọn vô liêm sỉ- Tuyết khinh bỉ nói

_ Cô vừa nói gì- giọng nói lạnh lùng của Nhật vang lên làm cho cả lớp như đi du lịch Bắc Cực vậy

_ Tôi nói cậu...-Tuyết chưa nói hết câu thì cả lớp bỗng nhiên xôn xao..

_ Woa... anh Quân, anh Huy, anh Kiên kia tại bây giờ- Hs nữ 1

_ Đẹp trai quá người đầu mà đẹp dữ hổng biết- Hs nữ 2

Bla.....bla.....bla...

_ Sao em lại lên đây- Quân thấy Tuyết thì nhanh chóng đến bên

_ Em lên tìm anh mà, nhưng lại gặp họ- Tuyết đưa đôi mắt “cáo” của mình nhìn tại nó

_ Họ còn bắt nạt em nữa- Tuyết tiếp tục

_ Em nói sao, cậu ta làm gì em- Quân lo lắng hỏi

Nhìn thấy bộ mặt trơ trẽn của tại Tuyết, Nam lại nhớ đến gương mặt người đã cướp chồng của mẹ cô, đẩy gia đình cô vào ngõ cụt, khuôn mặt cô càng trở nên lạnh lẽo con người co rụt lại

_ Cậu xem lại bạn gái cậu đi, tôi thấy cậu không tới nổi nào sao mắt nhìn người kém vậy- Nam nở một nụ cười khinh bỉ

_ Cậu nói gì, ý cậu nói tôi là người kém cỏi chứ gì- Tuyết tức giận nói

Quay sang Quân

_ Anh, cậu ta nói anh có mắt chọn người kém kia thật quá đáng mà- Tuyết tiếp tục

_ Cậu nói vậy là có ý gì- Quân lãnh đạm nhìn Nam

_ Thì nói cậu không có mắt nhìn người đó, cậu có biết lúc này bạn gái cậu nói cậu là...- Định chưa nói hết câu thì

_ Đừng cãi nữa, đi thôi- Nhật nói, nở một nụ cười như có như không

Nhật nói rồi quay ra khỏi lớp như một làn gió lạnh chợt đến rồi chợt đi, thấy vậy Nam, Định cũng đi theo

_ Lúc này tại em nói gì mà họ lại giận dữ vậy- Kiên là người bình tĩnh nhất lên tiếng hỏi

_ Dạ, lúc này bọn em nói...bla...bla...-Kim nhanh mồm kể lại

_ Các cô nói vậy là sỉ nhục người khác đó không biết- Kiên cảm thấy tức giận khi nghe Kim kể chuyện lúc này, nhất là lúc nghe tại Tuyết ch** Định là đồ vô liêm sỉ thì lửa giận cậu cố kiềm chế như bùng phát

_ Anh làm gì ghê vậy, họ nghèo thì tại tại nói nghèo thôi- Tuyết cãi lại sau đó quay sang Quân._Em có làm gì sai không anh

_À... ừm... k.không- Quân ậm ừ cho qua chuyện không ngờ Hằng lại quay sang Huy nói một câu làm cho cục diện lần nữa rơi vào bế tắc

_Bọn người nghèo đâu thể so sánh với những người nhu tụi mình anh nhi- Hằng quay sang Huy

_À thì.... ừ...ừ- Huy cũng ậm ừ cho qua chuyện

_Các cậu quá đáng rồi đó, Lúc trước các cậu đâu có vậy- Kiên tức giận hơn khi nghe Quân và Huy nói vậy từ khi quen Tuyết và Hằng thì họ đã dần dần thay đổi k còn giống như ngày xưa nữa

_Thái độ cậu vậy là sao chứ, lúc trước tụi mình sao bây giờ sao chứ- Quân nói

_Phải đó, cậu phải bênh vực tụi mình chứ sao lại bênh họ chứ- Huy cũng tức giận k kém

_Các cậu....các cậu đã thay đổi thật rồi- Kiên thất vọng bỏ đi

_Các em về lớp đi- Quân cũng chẳng còn tâm trạng nào để nói chuyện với Tuyết nữa, cậu cảm thấy rối rắm lắm, k lẽ từ khi quen Tuyết cậu đã thay đổi thật sao, k lẽ cậu và Huy làm Kiên thất vọng đến vậy sao, cậu k nhận ra sự thay đổi của mình nhưng chắc có lẽ Kiên nhận ra, k phải người ta thường nói con người khi yêu đều thay đổi hay sao? Cậu sẽ đặt lòng tin ở Tuyết, ở tình yêu của mình, cậu nghĩ chắc Huy cũng nghĩ như cậu

_Dạ- Tụi Tuyết đáp nhỏ nhẹ(Tg: trời lật mặt còn nhanh hơn mình lật giấy mới này còn làm hùng làm hổ với các tì của ta mà bây giờ nói chuyện còn thua muỗi kêu, ta khinh.... Các người thật k đáng tin)

—————Hồi tưởng lại 1h trước nào—————

_Huy, cậu điều tra thông tin của họ đi- Quân nói giọng nói pha chút tò mò

_Mình làm rồi đây- Huy nói

_Cậu nói nhanh đi- Kiên cũng tò mò k kém

_Từ từ chứ, Dương Mạnh Nhật ba làm công nhân, mẹ mở một cửa hàng nhỏ, Nguyễn Anh Nam ba làm thợ sửa xe, mẹ làm công nhân, Trần Định ba làm công nhân mẹ làm đầu bếp ở một nhà hàng nhỏ. Nhà của ba người họ đều ở thành phố X (Papa mama các tì con xin lỗi ><)

Và nếu tụi hấn điều tra đc như vậy thì tụi Tuyết cũng điều tra đc y như vậy thôi

—————Kết thúc hồi tưởng trở về thực tại—————

Tụi nó đg đi đến vườn hoa, khuôn mặt Nhật k một chút gọn sóng như vừa này k có chuyện gì xảy ra đó cũng là lí do Nhật đc làm đại tì của Hoa Hồng Băng Giá(bạn nào k nhớ thì vào lại phần mở đầu nhé) dù k phải là người giỏi võ nhất(chưa chắc à nha), nhiều khi và trong nhiều trường hợp k phải có võ công cao là có thể thắng mà phải dựa vào sự cơ trí cùng một tinh thần thép, gương mặt luôn giữ đc bình tĩnh dù có chuyện gì xảy ra, làm cho kẻ địch k bt mình đg nghĩ gì, người đó mới đủ khí chất và xứng đáng làm người đứng đầu. Khác với sự điển tĩnh của Nhật, Nam và Định rất hay k kìm nổi cảm xúc ví dụ như lúc này đây

_Sao cậu lại bỏ qua cho họ như vậy chứ- Định

_Đúng đó cậu tha cho họ dễ dàng vậy phải cho họ bt tay mới đc- Nam giọng nói đầy tức giận

_Các cậu đã mất bình tĩnh rồi đó, làm việc mà quang minh chính đại quá đôi khi k phải một ý hay mà phải đánh vào nơi yếu nhất của họ lúc họ k phòng bị nhất, với lại đó là lớp học, nguồn cơn của mọi rắc rối tay vác mạch rùng- Hôn nay là ngày Nhật nói từ trước đến nay vì cô muốn cho Nam và Định hiểu để sau này đừng hành động khinh suất như vậy nữa

_Vội lại mình cũng k rảnh hơi đi đối phó với bọn trẻ con như họ- Nhật đều đều nói

_Tụi mình hiểu rồi, xin lỗi cậu – Nam và Định cảm thấy vô cùng có lỗi

_K sao, các cậu hiểu là đc rồi- Nhật nhẹ mỉm cười chỉ khi bên cạnh người thân và những người bạn thân thiết nhất của mình cô mới có đc một nụ cười thật sự

Nhật vừa nói xong thì....

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Nhật vừa dứt lời thì

_Hey, các cậu chờ mình với- Kiên mỉm cười chạy đến

_Cậu đến đây làm gì, cậu đây vậy hai người kia đâu- Định nghi ngờ hỏi

_Hai người kia ở trên lớp, mình... mình thay mặt họ xin lỗi các cậu- Kiên áy náy

_Xin lỗi thì phải có thành ý chứ, cậu đến xin lỗi giúp thì có ích gì họ đâu có muốn xin lỗi- Định nói

_Thôi Định, cậu ấy dù sao cũng có thành ý đến xin lỗi tại mình, cậu bỏ qua đi- Nam nói

_Cậu đừng đôi co với cậu ấy nữa không hay- Nhật nói cố ý nhấn mạnh từ ”k hay”

_Thôi đc, cậu muốn tại này tha lỗi chứ gì, mời tại tại đi ăn đi- Định nói hai mắt lấp lánh (Nhắc tới ăn là bà zị đó)

Ừm đc- Kiên mỉm cười..”Cậu ta dễ thương thật!”-Kiên nghĩ chính cậu cũng k nhận ra rằng suy nghĩ của mình đã dần dần hướng về Định

Nói rồi tại nó và Kiên trèo tường ra ngoài(chiều này mình chưa thử bao giờ vì tường trường mình cao quá) mà bức tường cao cũng 2-3 m chứ ít đâu (học sinh ngoan chưa bỏ học nữa cơ đấy)

Cùng lúc này tại một căn phòng ở tầng 10

Có cảm giác nhồn nhột dưới chân, bà Liên mở mắt và

_Áaaaaaa trời ơi ch...chuột...chuột...áaaaaa rần rần trời ơi- bà Liên hét xong thì ngất tiếp. Nghe tiếng hét của bà Liên ông Thành giật mình tỉnh dậy thì thấy mình đg ở trong nhà Vs, đi ra đập vào mắt ông là một cảnh tượng vô cùng hỗn độn bà Liên nằm dưới đất trên giường thì toàn rần rết, chuột, côn trùng các loại đến ông nhìn còn sồn da gà hoảng chỉ là người yếu đuối như bà Liên (Tg: bác chắc hông)

_Liên tỉnh lại em, tỉnh lại đi em- ông Thành lay bà Liên

_Áaaaaaaa, có có....- bà Liên lấp bắp ôm chặt lấy ông Thành

_Anh bt chúng ta ra ngoài thôi- ông Thành bế bà Liên ịu xù ra ngoài

Những con côn trùng hết thuốc mê cũng dần dần tỉnh lại và bò đi(tg: tội nhất là mấy con rắn bị lấy đi nọc độc, Hazzz lấy độc của người ta rồi lấy gì cho ta đi kiếm ăn.*Quá BT*)

Từ đó trong trường nổi lên một tin đồn về những hồn ma đi vất vưởng trong trường và tìm cách trả thù mọi người thậm chí còn có những lời đồn là ngôi trường này đc xây trên một nghĩa trang những vong hồn chưa đc siêu thoát nên mới vất vưởng như vậy nhưng một thời gian sau thì những tin đồn này cũng dần lắng xuống

Sau khi ra khỏi trường tại nó (tính luôn Kiên) lấy xe(của Kiên) đi đến một nhà hàng nổi tiếng trong thành phố, ngồi vào bàn bắt đầu gọi món

_Xin hỏi quý khách dùng gì ạ-Chị phục vụ nhã nhặn nói

_Các cậu ăn gì- Kiên hỏi

_Chị cho em 1 phần pagetti, một phần pastta nhân sâm, 1 phần salad, một phần bánh pudding vị socolate, một phần bánh gato dâu và một ly rượu vang trắng- Định nói 1 tròng

_Các cậu gọi đi-Định

_Chị cho em một phần bít-tết 7 phần chín, một phần salad, một ly rượu vang pháp năm 85, cảm ơn- Nam nói

_Một phần cá hồi hong khói, một phần sasimi cá nóc, một phần susi cá hồi,một ly rượu vang pháp năm 90-Nhật

_Cho em một phần pasta gan ngỗng,một phần salad, một ly rượu vang đỏ, cảm ơn- Kiên

_”Nhìn cách cư xử của họ đâu giống người k biết lễ giáo trên bàn ăn, từ đó cho thấy họ đâu phải con nhà nghèo nhì, nhất định họ k đơn giản”- Kiên nghĩ

Lúc Kiên miên man suy nghĩ thì tại nó cũng trao đổi ánh mắt với nhau

_”Cậu thấy cậu ta có đáng tin k?”- Định

_”Mình cũng k bt nữa, hỏi Nhật xem sao”- Nam đưa ánh mắt về phía Nhật

_”Có thể”- Nhật dùng ánh mắt nhìn lại Nam và Định. Sở dĩ Nhật có thể khẳng định như vậy vì Nhật k nhìn người qua lời nói hay hành động mà qua ánh mắt, dù cho có che giấu giỏi đến đâu thì cũng sẽ có một lúc ánh mắt thay đổi dù là rất nhỏ nhưng nhìn vào mắt Kiên Nhật chỉ thấy đc sự chân thành nên cô tin vào sự chân thành trong đôi mắt ấy

_ Mời quý khách , chúc quý khách ngon miệng- Tiếng chị phục vụ cắt ngang dòng suy nghĩ của Kiên cũng như chấm dứt màn trao đổi ánh mắt của tụi nó

_ Cảm ơn- 4 người đồng thanh

_ Các cậu ăn đi- Kiên nói

_Ừm- Tụi nó đồng thanh

_ Món ăn cũng k tệ nhưng còn kém một chút- Định bình luận

“Cụp” chiếc nĩa bỏ xuống một tiếng rất khẽ

_ Các cậu ăn đi, mình về trước đây- Nhật hơi nhíu mày nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường

_Ừm đi cẩn thận- Nam nói

Nhật vừa đi thì Kiên tò mò hỏi:

_ Cậu ấy sao vậy

_ À k có gì đâu, chỉ là thức ăn k hợp khẩu vị thôi- Định vừa ăn vừa nói

_ Há??- Kiên

_ K có gì đâu thôi cậu ăn đi- Nam

Sau khi ăn xong Kiên đưa Nam và Định về trường, tạm biệt Kiên, Nam và Định đến thẳng vườn hoa. Ở xa xa có bóng dáng một người con trai cô đơn, lạnh lẽo, nhưng buồn đến nao lòng

_ Nhật, tụi mình về rồi nè- Định hí hửng

_ Mình bt- Nhật đáp khẽ

_ Mình có thông tin về họ rồi nè- Nam nói

_ Cậu nói đi- Định hỏi

_ Thông tin của họ là.....bla.....bla.....bla..... – Nam vừa nói xong thì

_ Hèn chi, chẳng chọi khing người thấy ớn- Định tức giận nói

_ Nhớ đến chuyện sáng nay là mình lại thấy tức hà- Nam cũng tức giận k kém

_ Tụi mình tặng họ một món quà nhỏ- Định nhếch mép(Cái mặt gian chưa kìa)

_ Cậu làm gì cũng đc, nhưng đừng quá là đc rồi- Nhật nhàn nhạt nói

_ Vậy tụi mình làm thế này.....thế này.....- Định nói

_ Quyết định zậy nha- Định hớn hờ (vì sắp đc hại người)

_Ừ- Nhật và Nam

_ Thôi, bây giờ về nghỉ đi, tối nay gặp nha, 10h há- Định nói

_Ừm- Nhật và Nam thấy Định hớn hờ thì bật cười

Mặt trời dần lặn xuống nhường chỗ cho mặt trăng.

Trên hành lang tầng 9 có ba cái bóng ẩn hiện, sau đó ba cái bóng bc vào một lớp học

_ Cậu định làm gì vậy Định- Nam nói khẽ

_ Minh sẽ bôi cái này vào bàn học của 2 tên đáng ghét kia- Định nói

_ Nhựa cây Caesalpinia Minax Hance(Tên khoa học của cây mắc mề, chắc bạn nào cũng bt nh) dạng bột- Nhật hồ nghi

_ Cho họ ngứa chết luôn- Định nói(cái mặt gian gian)

_ Ha ha ha cậu cũng ác thật- Nam bật cười

_ Chứ sao, ai bảo họ đụng tới tui mình làm chi cho bt tay nè- Định trẻ con nói làm Nhật và Nam phải bật cười

_ Thôi làm nhanh đi nhớ cẩn thận- Nhật nói khẽ

_ Ừ làm thôi, nhanh còn về ngủ- Nam nói

Tụi nói mỗi người cầm một cây cọ to chấm vào một lọ bột và quét mọi nơi trên bàn học của.....

Ba bóng đen biến mất khỏi phòng học....màn đêm yên tĩnh....tiếng gió nhẹ đưa..... Ánh sáng mặt trăng nhạt dần, nhạt dần và biến mất nhường chỗ cho ánh sáng vàng tươi của mặt trời

Hôm nay tự dưng Quân và Huy nổi hứng đi học sớm, vào chỗ ngồi chưa nóng ghế thì cảm thấy ngứa ngứa sau đó một cảm giác khó chịu không sao chịu nổi ập đến, cứ thấy ngứa ngứa nhưng gãi lại còn ngứa và rất hơn

Nhìn Quân và Huy cứ ngồi ngo ngoáy Nam và Định nhin cười đến mặt đỏ bừng(hazzzzz hai người cũng cái khổ của nó chứ bộ) còn Nhật thì khỏi nói làm gì mặt lúc nào cũng lạnh như băng như là bất cứ việc gì cũng k làm ảnh hưởng đến cô đc, k có việc gì để cô quan tâm

Kiên thấy lạ hỏi:

_ Các cậu sao vậy

_ K liên quan đến cậu- Huy đáp, cậu và Quân vẫn còn giận chuyện hôm qua nên k muốn nói chuyện với Kiên

_ Người ta quan tâm mà còn có thái độ đó kia mấy cậu- Định móc

_ Liên quan gì đến mấy người- Huy nói

_ Ừ, thì k liên quan đến tui tui tại thấy chuyện churong mặt thôi- Nam cũng k kém cạnh

_ Cậu- Huy chưa kịp nói thì con ngứa lại ập đến là cậu đứng ngồi k yên.

Thấy Huy khổ sở vậy, Nam và Định k nhịn nổi nữa cười lớn:

_ Ha ha ha mắc cười quá ha ha ha....-Định và Nam ôm bụng cười nắc nẻ

_ Là mấy người đứng k?- Quân tức giận nói

_ Chúng tôi?Chúng tôi thì sao chứ...ha ha ha...- Định nói

Thấy thái độ đó của Định, Quân k kìm nổi sự tức giận,đi đến nắm cổ áo Định và giờ tay định hạ xuống một cú đấm. Thấy vậy Kiên can:

_ Cậu thôi đi, cậu làm gì vậy, chưa có chứng cứ xác thực là họ làm mà- Kiên kéo cánh tay Quân đg nắm cổ áo định xuống

Lúc này Nhật đi đến nhìn Quân bằng ánh mắt lạnh lẽo xẹt qua một tia tức giận

_ Nếu cậu nói vậy thì cho tui xem chứng cứ, còn k thì đừng động tay động chân,sao chứng cứ đâu

_ Tôi....tôi.... nhưng tôi dám chắc là các người làm, cả cậu nữa đó Kiên, người thay đổi là cậu k phải tui này- Quân tức giận nói, gương mặt đỏ bừng vì giận

_ Từ khi gặp họ cậu mới là người thật sự thay đổi, từ nay chúng ta k còn là bạn nữa- trong sự tức giận Huy đã lỡ lời nhưng cậu k cảm thấy hối hận vì cứ kéo dài tình trạng bất hòa thế này thì sớm muộn gì họ cũng có kết cuộc thế này chỉ bằng phân rõ ranh giới sớm một chút để khỏi phải dẫn vật cãi vã nhau

Nói rồi Quân và Huy bỏ đi

_ Cậu k sao chứ- Định hỏi về mặt thể hiện sự quan tâm đặc biệt mà cả cô cũng k nhận ra

_Minh k sao đâu, chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra mình đã đoán trước rồi- Kiên nói, tuy đã cố gắng kìm nén nhưng sự nức tiếc cùng đau lòng k thể che giấu hết, có thể thấy tình bạn này rất quan trọng với cậu

_Xin lỗi đã liên lụy cậu, vì tội mình mà cậu bị họ hiểu lầm- Nam nói giọng nói có phần tự trách

_K liên quan đến các cậu đâu, thật ra mình đã k thích Quân và Huy quen với đám Tuyết mình đã rất nhiều lần ngăn cản với lại hai người họ còn giới thiệu Thiên Kim cho mình nữa mình k thích cô ta cũng vì chuyện đó mà tội mình cãi nhau rất nhiều lần nhưng con trai mà k giận lâu nên mấy chuyện đó rồi cũng qua nhưng k ngờ...hazzzz- Kiên thờ dài

_Hay cậu vào nhóm tội mình đi- Định nói về mặt vui vẻ như thể Kiên k đồng ý là k đc vậy

_Nhưng...- Kiên nhìn sang Nhật

Thấy Kiên nhìn mình Nhật nói nhẹ:

_Nhìn tôi làm gì? Tôi k đồng ý đc sao nhìn mặt cậu ấy kìa- Nhật nói với Kiên rồi nhìn sang Định , đôi mắt cô lóe lên ý cười thật sâu xa khó ai hiểu đc

_Cám ơn các cậu- Kiên nói

_Muốn cảm ơn hả? dễ lắm mời tội này đi ăn kem đi- Định chồm người về phía Kiên, hai mắt sáng rỡ làm Kiên phải bật cười vì tính trẻ con của cô

_Ok- Kiên mỉm cười

_Đi đâu nữa 5' nữa vào học rồi- Nam tắt một chậu nc lạnh vào về mặt rạng rỡ của Định

_Vây thì thôi- mặt cô nàng ỉu xiu

_Cậu đừng buồn, hết giờ học mình mời cậu đc chưa- Kiên nói về mặt chiều chuộng có một cảm giác ngọt ngào len lỏi trong trái tim

_Thật hả? đi nha các cậu- Định mặt tươi tắn ngay tức khắc có một cảm giác rất lạ trong tim cô nhưng k có dấu hiệu bài xích nó

_Ừm- Nhật và Nam mỉm cười

_Cậu xuống chỗ mình ngồi đi,mình sẽ xuống chỗ cậu- Nhật đột nhiên nói

_Tại sao?- ba người(Kiên, Nam, Định) đồng thanh

_K phải các người nghỉ chơi nhau rồi à, tôi nghĩ cậu ta cũng không muốn ngồi chung với cậu đâu- Nhật nói lí do một cách hợp lí nhưng đôi mắt tím của cô xuất hiện vài tia khác thường cùng ý cười nhàn nhạt, có ai bt đó là ý gì....

_À, đc- Kiên nói rồi xách cặp xuống bàn Định

_Học thôi, giờ ra chơi xuống vườn hoa nha tội mình có chuyện muốn nói cậu bt- Nam nói

_Ừm- Kiên vui vẻ đáp

Reng.....Reng....Reng.....tiếng chuông vào học

.....

Nói là học chứ thật ra cả bốn người úp mặt xuống bàn ngủ ngon lành(đó các bạn môn gì có tác dụng gây mê mạnh nhất) chỉ tội mỗi bà cô dạy văn cứ thao thao bất tuyệt.....

Còn Quân và Huy sau khi lãnh trọn một màn trả thù ngoạn ngục của tội nó thì về nhà tắm đến 3 lần vẫn k hết ngứa. Quân và Huy thể phải trả thù cho bằng đc nhưng chuyện gì sẽ xảy ra ở tương lai còn chưa bt đc, nhưng chuyện xấp xảy ra sẽ hóa giải mọi hiểu lầm hay làm cho họ trở thành kẻ thù k đội trời chung.....

Giờ ra chơi tội nó kéo Kiên ra vườn trường và kể cho cậu nghe mọi chuyện chỉ Nhật là im lặng, cô k thể nói thật cho mọi người bt cách cô chọn là im lặng cô k muốn nói dối những người quan trọng đối với cô. Còn Kiên cậu rất vui khi bt Định là con gái nhưng cậu cũng k hiểu tại sao mình vui

Trưa mặt trời đứng bóng....tại 1 quán kem

_Các cậu ăn gì cứ gọi đi, Định cậu gọi đi- Kiên nói thì nói vậy chứ đôi mắt cứ dán vào gương mặt Định thôi

_aiiiiii, cậu đừng gọi mình là Định nữa, mình là Lan, Nam là Mai, Nhật là Anh- Định nói

_Sao vậy- Kiên tò mò

_ Cậu hỏi lạ, k lẽ con gái mà tên con trai sao?- Định

_ À..ừ mình bt rồi- Kiên áp ứng

_ Xin hỏi quý khách dùng gì ạ- chị nhân viên nói nhưng đôi mắt cứ nhìn Kiên chăm chăm(Tg: lau nước dãi kia ghê quá)

_ Chị cho em 3 kem vani,3 kem sữa, 3 kem chocolate,1 kem dâu- Định

_ Chị cho em 3 kem vani, 1 kem chocolate, 2 kem dâu- Nam

_ Chị cho em 1 vani,1chocolate- Nhật nói

Mọi người ăn trong k khí vui vẻ,lúc ăn xong tụi nó đọi nam tính tiền thì tụi nó nghe tiếng hét của ba người phụ nữ

_ Cướp....cướp....

Một đám cướp khoảng 6 tên đang rồ ga phóng đi trên đg. Thấy vậy Định cầm 1 cái ghế đập mạnh vào lưng một tên cướp lái xe qua ngang mình tên cướp ngã lẩn, thấy vậy năm tên cướp dừng xe tiến đến định tấn công Định thì bị Định dùng những thế võ karate đánh bại, Nam nhanh tay gọi cảnh sát. Giải quyết xong mọi chuyện tụi nó mới nhìn kĩ lại 3 người phụ nữ cả ba người đều ở tuổi trung niên nhưng vẫn rất đẹp cả ba người đều có vẻ phúc hậu

_ Các bác có sao k?- Nam hỏi

_ Bọn ta không sao, cảm ơn các cháu đã giúp- bà Thúy nói

_ Các cháu tên gì- bà Ngọc hỏi

_ Dạ cháu là Lan-Định nói

_ Cháu là Mai- Nam nói nhẹ nhàng

_ Còn cháu là Anh- Nhật nói

Ba người phụ nữ lần lượt nhìn tụi nó nhưng đến khi nhìn thấy Anh thì :

_ Quỳnh, là cậu sao- bà Hạnh thân thiết

_ Có chuyện gì vậy bác- Nhật hỏi cho có lệ

_ ”Mẹ nói mẹ có mấy người bạn thân ở đây, k lẽ là mấy người này, cũng tốt khỏi phải tìm?”- Nhật nghĩ

_ Cậu bình tĩnh đi cậu ấy đã mất lâu rồi- bà Thúy an ủi

_ Nhắc tới lại thấy tức, con đàn bà k bt xấu hổ đó thật là....- bà Ngọc nói k nên lời dù chuyện đã qua rất lâu rồi bà vẫn nhớ như in

_ Chắc có lẽ mình nhớ cậu ấy quá thôi,*quay sang Nhật* xin lỗi cháu, cháu giống một người bạn của ta quá nên ta....- bà Hạnh

_ K sao đâu bác- Nhật nói nhẹ

Nhật vừa dứt lời thì

_ Mẹ sao mẹ lại ở đây- Kiên chạy tới hỏi

_ Mẹ cùng mấy người bạn đi dạo- bà Ngọc nói

Thấy mẹ Quân và mẹ Huy, Kiên lễ phép:

_ Con chào 2 bác, hia bác vẫn khỏe chứ ạ

_ Bọn ta vẫn khỏe cảm ơn con- bà Hạnh, bà Thúy mỉm cười

_ Cũng may nhờ mấy cô bé xinh đẹp này giúp bọn ta- bà Ngọc nói

Kiên quay sang để nhìn rõ mặt ân nhân của mình ra sao thì:

_ Hà ? là các cậu à

_ Bộ k đc hả- Định hỏi móc

_À ...k phải chỉ là hơi bất ngờ thôi- Kiên giải đầu

_Con quen các cô bé này sao?- bà Ngọc hỏi

_Dạ, các cậu ấy là bạn con- Kiên trả lời một cách lễ phép

_Nếu đã vậy thì hôm nay các cháu đến nhà ta chơi nha- bà Ngọc

_Dạ thôi ạ chúng cháu có việc rồi- Định từ chối khéo

_Vậy thì hôm kc vậy, các cháu phải nhận lời đó- bà Ngọc

_Vâng ạ, tụi cháu xin phép- tụi nó đồng thanh rồi quay đi

Tụi nó đi rồi bà Hạnh mới nói:

_Cháu có thể đưa bọn ta về k, đi taxi nguy hiểm lắm

_Dạ đc ạ, mẹ và các bác chờ cháu một chút- Kiên nói rồi đi lấy xe

Tụi nó lang thang trên những con phố, khi đi qua một con đg thì bỗng nhiên một luồng gió lạ thổi qua, luồng gió mang theo sự lạnh lẽo và xen lẫn cả mùi bức bối khó thở- mùi tử khí

_Nè, các cậu có cảm thấy gì k, sao mình cứ thấy ớn lạnh sao á- Định nói

_Mình cũng thấy vậy á- Nam nói

_Các cậu về trước đi mình có việc rồi lát mình về sau- Nhật nói gương mặt k biểu cảm nhưng ánh mắt lại lộ ra một tia sát khí cùng nguy hiểm nhưng nhanh chóng biến mất chỉ còn lại sự lạnh lẽo

_Chuyện gì vậy, hay tụi mình đi với cậu- Định nói

_Ừ, Định nói phải đó có cần tụi mình đi với cậu k- Nam nói

_K cần đâu, chuyện nhỏ mà mình làm xong rồi về ngay- Nhật nở một nụ cười như có như k, cô bt rõ họ đg quan tâm cô nhưng cô k thể cho họ đi theo đc, bọn chúng k phải người

_Vậy tụi mình về trước, cậu xong việc rồi về nhanh nha- Định nói

_Cậu nhớ cẩn thận nha- Nam nói giọng có phần ngập ngừng lo lắng

_Ừm mình bt rồi, các cậu về trước đi- Nhật nói rồi bc đi thấy vậy Nam và Định cũng quay đi

Chỉ còn lại một mình, Nhật đi nhanh về phía một con hẻm tối tăm, hầu như k có ánh sáng chỉ có một vài tia sáng le lói.. Đôi mắt tím khê sáng lên, xuất hiện trong tròng mắt màu tím ấy là một cảnh tượng hãi hùng.Một người có đôi mắt đỏ ngầu, làn da xanh tái, những dòng máu chảy từ khóe miệng có cặp răng nanh dài nhọn đang cắn chặt vào cổ của một cô gái- hình như vừa mới chết k lâu mà hút cạn từng giọt máu. Xung quanh có đến ba bốn tên cũng đang làm chuyện tương tự. Bọn chúng k phải người mà là ma quỷ, một loài quỷ người ta vẫn hay nhắc đến trong các bộ phim- Ma cà rồng, nhưng k ngờ chúng thật sự tồn tại. Thấy Nhật đôi mắt đỏ ngầu của con quỷ như sôi sục chúng như con thú dữ đói khát lao vào Nhật.

Nhật nhếch mép rút trong túi ra một cây súng bằng bạc và bắn vào đúng tim của những con quỷ, chúng ngã xuống thì thể dần tan thành cát bụi. Nhật lại rút ra một túi bột màu bạc và rắc lên thì thể của những con người bất hạnh bị chúng hút máu, những cái xác nhanh chóng tan thành cát bụi

_Ta k muốn giết các ngươi nhưng nếu k diệt trừ các ngươi thì khi tỉnh lại các ngươi cũng như chúng mà thôi- Nhật lãnh đạm nói

_Muốn đấu với ta, chỉ sợ Vua ma cà rồng cũng k đủ sức, nhưng sẽ nhanh thôi hẳn sẽ k còn tồn tại, sự tồn tại của các ngươi và cả hẳn chỉ là sai lầm- Nhật nhếch mép và lui người vào một góc khuất, cô từ từ trong suốt và biến mất như hòa vào màn đêm. ...chờ đợi.....

15' sau. ...có hai cái bóng từ từ đi vào con hẻm, một bóng đen lên tiếng

_Mẹ kiếp, k lẽ chúng thoát rồi sau, chúng ta nhận tin báo là đến ngay, k lẽ chúng nhanh vậy, đuổi từ Nhật Bản đến đây vẫn k tiêu diệt được

_Ngươi bình tĩnh đi, bt đâu có người đã tiêu diệt chúng trước chúng ta- một bóng đen khác nói

_Ngươi kêu ta sao bình tĩnh, chủ nhân đâu có phân người qua đây, với lại ở đây cũng chưa từng xuất hiện chúng mà- bóng đen lúc nãy kích động

_Bt đâu là tiểu thư ASAKI, ngươi có nhớ chủ nhân từng nói tiểu thư ASAKI đã về đây hơn 3 tháng rồi k- bóng đen tia tiếp tục nói

_Nhưng đất nước này k phải nhỏ, k có nhiều điều trùng hợp thế đâu- bóng đen lúc nãy lại phản bác

_ Nhưng nếu có thì sao- Nhật nói

_ Ai??- hai cái bóng đồng thanh

_ Là ta- Nhật nói

_ Há?? tiểu thư ASAKI- hai cái bóng ngạc nhiên nhưng k kém phần vui vẻ

_ Ủm, sao chúng lại xuất hiện ở đây- Nhật hỏi

_ Thừa tiểu thừa, bọn chúng trốn thoát- một bóng đen nói

_ Số lượng- Nhật nhàn nhật nói nhưng ánh mắt lại lóe lên tia nguy hiểm

_ Dạ, chỉ có 5 tên thôi ạ- bóng đen thứ hai nói giọng tràn đầy kính trọng

_ Đừng để chuyện này xảy ra một lần nữa- Nhật nói ngữ khí lạnh lẽo

_ Dạ sẽ k có lần sau- bóng đen thứ nhất

_ Thừa tiểu thư ngoài chuyện tiêu diệt chúng chủ nhân còn bảo chúng tôi đến tìm tiểu thư- bóng đen thứ hai nói

_ Chị ấy nói gì- Nhật

_ Chủ nhân nói là ngày đó sắp đến rồi, nhưng chúng ta k đủ người- bóng đen thứ nhất

_ Các người về nói với chị ấy là ta đã tìm đc người rồi nhưng mọi chuyện cần có thời gian hướng chi ngày đó còn xa- Nhật

_ Chúng tôi đã hiểu- hai bóng đen cúi người rồi nhanh chóng biến mất như một con gió

Nhật bc nhanh ra khỏi con hẻm và trở về kí túc xá kết thúc một ngày dài.biết chuyện gì sẽ xảy đến ngày mai...

Một ngày mới lại đến.ánh nắng nhạt nhòa.bầu trời u ám.

Tại vườn hoa của trường.

_ Hình như sắp sang thu thì phải- Định nói

_ Ủm chắc vậy mấy ngày nay k còn mưa nhiều nữa chắc sắp sang thu thật rồi- Nam nói(Thật ra trường Ánh Sáng k nghỉ hè mà vào mùa hè học sinh vẫn có thể ở lại trường tham gia một số môn học ngoại khóa hoặc về nhà hay đi du lịch)

_ Các cậu ở đây hả làm mình tìm một quá- Kiên từ xa gọi

Lúc này chuông điện thoại Nhật reo vang. ...

_ Các cậu nói chuyện đi- Nhật nói rồi bước đi nghe điện thoại

_ Alo.....- Nhật nhận một cuộc gọi từ Nhật Bản

_ Giám Đốc, cô hãy về giải quyết công việc đi- giọng nữ thư kí vang lên nhẹ nhàng

_ Anh tôi đâu- Nhật nhàn nhật đáp

_ Dạ, tổng Giám Đốc đi công tác Châu Âu rồi ạ, hạn mục này rất lớn nên.- thư kí chưa nói hết câu thì

_ Được rồi, chuẩn bị máy bay chuyên dụng đến đón tôi- Nhật nói, giọng nói pha chút bức dọc

_ Dạ- thư kí lễ phép đáp, giọng nói có phần run rẩy. Có đôi khi nhiều người sinh ra đã có sẵn khí chất áp đảo người khác.

Nhật trở lại thì nhìn thấy mọi người nói chuyện vui vẻ

_ Có chuyện gì vậy- Nhật khẽ cười

_ K có gì Kiên đg kể cho mình nghe mấy câu truyện cười vui lắm- Định đáp đôi mắt vẫn còn uрон ướt vì cười quá nhiều

_ Có chuyện gì vậy, mặt cậu hình như k đc vui- Nam tỉnh mắt hỏi

_Minh phải về nhà vài hôm- Nhật nói

_Có chuyện gì k hay tại mình đi với cậu- Kiên nói

_K có gì, mình có chút việc thôi- Nhật trốn tránh

Biết Nhật k muốn nói mọi người cũng k hỏi nữa, k khí bỗng chốc trở nên im lặng. Nam lên tiếng phá tan bầu không khí nặng nề

_Cậu đi bao lâu

_Mình đi khoảng 3,4 ngày sẽ về, thôi mình đi chuẩn bị đây, mình sẽ cố gắng về sớm- Nhật nói

_Cậu đi cẩn thận đó- Định quan tâm nói

_Ừ hẹn gặp lại- Nhật nói rồi quay đi

Nghe giọng nói của Nam và Định chẳng có sự bất ngờ nào, Kiên biết chuyện thế này đã xảy ra k ít lần

_Nhật đi rồi, buồn quá à- Định ủ rũ nói

_Ừ, nhưng chắc vài ngày sau là cậu ấy về chứ gì- Nam cũng k vui

_Thôi các cậu đừng buồn, mình đi khu vui chơi đi- Kiên thấy vậy rủ Định và Nam đi chơi

_Ừ, đi bây giờ luôn đi- Định có phần vui vẻ nói

Ba người bước đi k để ý đến một đôi mắt đầy tức giận

_Anh Kiên, anh sẽ trả giá vì k yêu tôi, anh thích thằng đó chứ gì, tôi chẳng lẽ k tốt hơn một thằng con trai sao, sao anh lại thích nó- Thiên Kim nghiêng rãnh nói ra từng chữ(Tg: Đừng có nghiêng nữa rụng sạch răng bây giờ)

Sân bay Tân Sơn Nhất xuất hiện một cô gái dáng người thon gọn.cô bước lên một chiếc máy bay xung quanh có đến 50 tên vệ sĩ mặc vét đen xếp thành một hàng dài đến cửa máy bay

_Tiểu thư-50 tên vệ sĩ nghiêng người một góc 45 độ, chỉ cần dựa vào hành động đó cũng biết họ đc đào tạo chuyên nghiệp cỡ nào

_Xuất phát- Nhật lạnh lùng nói 2 từ, k thiếu cũng k thừa rồi bước lên chiếc máy bay, thấy vậy mấy tên vệ sĩ cũng bc lên.chiếc phi cơ dần cất cánh.khua dần trong màn mây.trên máy bay có một người con gái lồng ngực khê nhói. .k biết có phải vì linh cảm xấu hay vì cô xấp gần lại người mẹ mình yêu thương nhất.

Khi chiếc máy bay chuyên dụng hạ cánh xuống sân bay nằm ở trung tâm Tokyo thì một chiếc xe đã đỗ sẵn ở đó tự bao giờ, Nhật bước lên xe.chiếc xe chạy thẳng đến một ngôi nhà truyền thống của đất nước Mặt trời mọc. diện tích rộng lớn, thiết kế trang nhã nhưng cao quý làm người ta như đi lạc vào một tòa cung điện

Bên một gốc anh đào cạnh một hồ nước trong vắt, nhưng chú cá tung tăng bơi lội. .Một người phụ nữ trung niên, gương mặt phúc hậu.đôi mắt u buồn nhìn lên khoảng trời cao rộng.người phụ nữ khẽ cười như đang nhớ về một chuyện vui. .câu chuyện rất lâu.rất lâu về trước.

_Mẹ- Nhật khẽ gọi

_Lại đây nào con gái của ta- giọng người phụ nữ vui có, buồn có và có cả nỗi giận vặt cùng đau khổ

_Mẹ à, con gặp họ rồi- Nhật nói chỉ cô, mẹ và anh trai hiểu đc “họ” mà cô nói là ai

_Con cũng gặp đc những người bạn của mẹ nữa, họ rất tốt- Nhật như đứa trẻ rút vào lòng mẹ. Cô thấy mình thật nhỏ bé trước mẹ

_Họ sao rồi, có khỏe k con- giọng người phụ nữ như mong chờ và cũng như hi vọng

_Họ vẫn khỏe mẹ ạ- Nhật đáp

_Vậy mẹ yên tâm rồi- người phụ nữ nói, giọng nói có đôi phần vui vẻ nhưng cũng có đôi phần như già từ

_mẹ nói vậy là sao, chẳng lẽ mẹ k muốn gặp ông ta hỏi rõ một lần sao?- Nhật nói, giọng nói bi thương khi nhắc tới từ “ông ta”

_Hỏi rõ thì sao, người đó bây giờ cũng có gia đình riêng thật hạnh phúc rồi, mẹ trở về chỉ làm mọi chuyện rắc rối thêm thôi, mọi chuyện đã qua rồi..mẹ không muốn phá hoại gia đình người ta- người phụ nữ nói nước mắt lặng lẽ rơi. Bà thật cao thượng.

_Bà ta mới chính là người phá tan gia đình chúng ta. . . Gia đình hạnh phúc, họ sao? Thật quá nực cười. .- Nhật nở một nụ cười chế giễu đôi mắt tím lóc lên tia chết chóc cùng hận thù

_ Con nói vậy là sao? Sao lại k phải gia đình hạnh phúc- người phụ nữ khó hiểu

_ K có gì đâu mẹ... con muốn ngủ- Nhật nói rồi gối đầu cạnh người phụ nữ ngủ an lành khuôn mặt lúc này của cô như thiên sứ k lạnh lẽo, k hận thù, k nguy hiểm chỉ còn lại sự bình yên

Người phụ nữ nhìn con đưa tay sờ nhẹ khuôn mặt ấy.. khẽ vuốt mái tóc.....thời gian lắng đọng.....mọi thứ như ngừng trôi.....

Sau một giấc ngủ dài Nhật tỉnh lại Đi vào phòng của mình, thay đồ để đến một nơi.

_ Con định đi đâu vậy, ăn cơm rồi hẳn đi- mẹ Nhật nói, giọng nói đầy yêu thương chiều chuộng

_ Vâng- Nhật ngồi xuống bàn ăn, toàn những món cô thích nhất.

Bỗng nhiên cô nói:

_ Mẹ à, ngày đó sắp đến rồi

_ Mẹ biết, con ăn đi rồi đi gặp Sita con bé đang chờ con- mẹ Nhật nói

Nhật ăn xong đứng dậy chào bà rồi bước đi, mới ra đến cửa bỗng nhiên mẹ cô nói:

_ Sakura, con nên nhớ, bất cứ thứ gì trên đời này đều có khắc tinh của nó, kẻ cả kẻ thù mạnh nhất của con và tình yêu là vũ khí mạnh nhất của con người- lời nói đầy ẩn ý.....

(Sau khi mình viết xong tập này chắc có lẽ nhiều bạn sẽ tò mò thật ra mẹ Nhật là ai và còn nhiều sự việc nữa kín nữa mở khác nhưng các bạn đọc từ từ theo bước nhân vật bức màn bí ẩn này sẽ từ từ dc vén lên)

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Nhật đi đến một khu rừng phía sau nhà, khu rừng này được nhà cô mua lại và thuê người bảo vệ k cho ai đi vào nhưng cô k bt vì sao. Rốt cuộc một lần đi vào khu rừng ấy làm cô đã hiểu rõ lí do và lần ấy đã thay đổi cuộc sống của cô nhưng là tốt hay xấu thì hãy để thời gian chứng minh. Cô đã ở khu rừng này 2 năm với người ấy- một người chị cũng là người bạn đầu tiên.phong cảnh khu rừng huyền ảo, thực vật đa dạng... sinh vật phong phú... nhưng càng đi sâu vào trung tâm khu rừng lại càng trống trải, ở giữa khu rừng có một đền thờ rất lớn, công đền thờ đã lớn bằng một phần ba đền thờ giữa cánh cửa có một vòng tròn có ba đôi cánh màu bạc đang dang rộng giữa ba đôi cánh có một bông hoa anh đào màu hồng nở rộ.....

Nhật vừa chạm tay vào bông hoa....

“Cạch” một tiếng cánh cửa mở ra nhưng kì lạ thay bên trong cánh cửa k phải lư hương ánh nến và mùi hương nồng nặc như bao đền thờ khác mà là một không gian đa chiều bảy sắc có một con đường màu hồng đậm nổi bật.Nhật bước vào không gian ấy cánh cửa lập tức đóng lại... cô bước tiếp ở cuối con đường lại có cánh cửa tương tự như ngoài cửa đền nhưng nó lại màu đen, cánh cửa mở ra làm lộ ra một khung cảnh tuyệt đẹp cây xanh mây trắng, dưới chân là một cánh đồng hoa, xa xa.... một ngôi nhà kiểu trung quốc cổ xưa bị mây che khuất tạo nên sự mờ ảo.....phải chăng đây là thiên đường.....

_ Vẫn như ngày nào nhi- Nhật nở nụ cười

Bỗng con gió nhẹ đưa qua, cánh đồng hoa nhẹ đưa theo gió nhưng.....con gió mang theo cảm giác bất thường...và..... một đám dây leo nhẹ nhàng lao về phía Nhật với tốc độ kinh hồn nhưng...

_ Sita, đừng sử dụng trò trẻ con đó- Nhật vừa nói vừa bước đi. Sợi dây leo xiu xuống, và lẫn vào rừng hoa rồi biến mất

_ Em vẫn như ngày nào, lần nào cũng nhận ra- một cô gái khoảng 20 tuổi, mặc trang phục truyền thống của trung quốc, có đôi mắt sáng, làn da trắng như trong suốt, đôi môi đỏ như máu nở nụ cười đi đến

_ Chị cũng vậy thôi, Sita..- Nhật cũng cười

_Thôi k đùa nữa, Song Diệp về nói với ta là em đã tìm được người có khả năng-Sita nói đôi mắt đầy ý cười nhưng lại ẩn chứa thù hận

_Đúng, nhưng chưa phải lúc, em phải làm xong một số chuyện trước-Nhật hiểu rõ ý nghĩ của Sita nên nói luôn

_Nhưng liệu có đủ thời gian?- Sita vẫn lo lắng, cô đã chờ ngày này lâu lắm rồi cô k thể để cho hắn sống cũng như kết thúc số phận oan nghiệt này của mình

_Còn 6 tháng nữa mới đến ngày đó, 3 tháng sau em sẽ đem họ về- Nhật nhàn nhạt đáp

_Nhưng chị sẽ ra sau nếu- Nhật bỏ lửng câu nói

_Tan vào cát bụi giống chúng tôi- Sita cười một nụ cười thanh thản

_Chị thật sự muốn?- Nhật đau lòng hỏi. Tình cảm con người đâu thể nói bỏ là bỏ được, hai năm tình cảm chân thành giành cho nhau đâu phải là giả dối

_Ừ, chị không muốn đau khổ nữa- Sita nói giọng nói đau lòng

_Em nhất định sẽ giết được hắn- Nhật nói, giọng nói căm thù

_Chị tin em- Sita nói

_3 tháng sau gặp lại- Nhật nói rồi bước đi...bóng lưng nhỏ bé thật nặng nề.....dần khuất sau làn sương...

Nhật ra khỏi khu rừng thì đã có một chiếc xe đợi sẵn trước cửa nhà

_Mời giám đốc đến công ty ngay ạ- nữ thư kí nói có phần e dè

_Được- Nhật nhàn nhạt đáp

Nhật ngồi ghé sau bỗng nhiên lồng ngực đau nhói

_’Lại cảm giác này, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra, mình phải về sớm hơn mới được’- Nhật trầm nghĩ

Sau một ngày vất vả và một đêm thức trắng, Nhật trở về Việt Nam với tâm trạng bất an.....

Lúc này ở một căn phòng kí túc xá....tiếng điện thoại reng.....

_Alo- Nam nói

_ - một giọng nói lạ

_Phải là tôi, có chuyện gì ạ?- Nam nói

_ - Sau đó là một giọng cười khà ồ sau đó là tiếng tút tút...

Nam mất bình tĩnh chạy ngay đến nơi đó nhưng ai biết điều gì sẽ xảy ra...

Nhật vừa định vào kí túc thì nhìn thấy Nam vội vã bắt taxi đi khỏi.....

Đến một nhà kho Nam đã không còn vẻ ngoài của một hot boy mà thay vào đó là vẻ đẹp dịu dàng vốn có của mình.... vội chạy vào thì thấy bà Hoa bị trói vào ghế ở giữa phòng

_Mẹ, mẹ k sao chứ- Nam nhanh chóng chạy lại bên mẹ

_Ừm...um...- bà Hoa như muốn nói điều gì

_Mẹ để con- Nam chưa nói dứt câu thì...

“Phịch” một tiếng Nam ngã xuống

_Đóng cửa lại cứ để mặt mẹ con con tiện nhân này ở đây đợi nó tỉnh đã- là giọng nói của bà Liên

“Cạch” cánh cửa đóng lại...k khí trở nên quỷ dị. Bên ngoài có một đôi mắt tím dờn theo...ánh mắt lóe lên tia thâm sâu cùng ác liệt.....đôi mắt vẫn dờn theo.....nhưng bàn tay trắng nõn thon dài bấm số gọi cho Định và một người.....

30’ sau.....

_ Uhm...đau quá- Nam khẽ rên dần ý thức chuyện gì đã xảy ra cô bật dậy

_ Mẹ , mẹ có sao k

_ Uhm.....-bà Hoa

Thấy vậy Nam cười trối cho bà:

_ Mẹ có sao k- Nam lo lắng

_ Mẹ không sao, xin lỗi đã liên lụy con- bà Hoa ôm con gái vào lòng

_ K đâu...- Nam chưa nói hết câu thì...

_ Ô, tỉnh rồi sao cô công chúa xinh đẹp, ngây thơ của tôi- bà Liên

_ Cô muốn làm gì con gái tôi- bà Hoa tức giận hỏi

_ K nghĩ đến mình mà còn lo cho con sao, ôi thật cảm động quá, phải không công chúa xinh đẹp- bà Liên nhếch mép

Im lặngđôi với Nam im lặng có nghĩa là khinh bỉ

_ Làm bộ thanh cao sao?- bà Liên đi đến nâng mặt Nam lên thì

“Chát” bà ta lãnh trọn một cái tát của Nam

_ Mày sao mày dám đánh tao, mày và mẹ mày đều đê tiện như nhau- bà Liên nói, giọng đầy tức giận

_ Bà có tư cách gì mắng mẹ tôi, bà mới là người đê tiện- Nam gằn như hét lên. Bà ta k xứng và k ai có tư cách mắng mẹ cô, bà là một người phụ nữ hiền lành tốt bụng, bà rất yêu thương ba và cô, bà nhất định không phải kẻ đê tiện

_ Nói cũng đúng nhỉ? Nói cho mày và mẹ mày bt nhẽ chuyện vu khống mẹ mày ngoại tình là tao làm đấy, tao còn âm mưu chiếm đoạt tài sản của nhà mày đó, có trách thì hãy trách ba mày mù quáng và ngu ngốc quá thôi...ha...ha....ha....- bà Liên cười nụ cười thuộc về loài quỷ

_ Nhưng tại sao chứ, tôi đâu thù oán gì với cô dù sao chúng ta cũng là bạn- bà Hoa nghẹn ngào nói

_ Bạn...ha...ha...tôi với cô đã k còn là bạn từ khi hấn chọn cô, tại sao chứ tôi có gì không tốt sao hấn lại chọn cô- bà Liên đầy tức giận

_ Anh ấy chọn tôi vì anh ấy yêu tôi- bà Hoa nói đầy tự tin

_ Mày.....- bà Liên then quá hóa giận định giơ tay lên đánh bà Hoa thì một bàn tay rắn chắc giữ lại:

_ Cô còn gì để nói không- ông Thành gằng từng chữ

_ Em...em.....- bà Liên ấp úng nói không ra lời, bà nhớ đâu có tiết lộ cho ai chuyện này

_ Tôi sẽ giải quyết cô sau- ông Thành lạnh lùng nói

Quay sang mẹ con Nam nói bằng giọng nghèn nghẹn:

_ Anh....anh xin lỗi hai mẹ con....anh, anh đưa hai mẹ con về nhà nhé- giọng nói vội vã như thể sợ bà Hoa và Nam từ chối

Bà Hoa không nói gì, ánh mắt nhìn ông Thành có đau khổ, dằn vặt lại có xót xa, bà rất muốn nói bà sẽ tha thứ cho ông nhưng sao câu nói đến miệng thì bị một lực vô hình nào cản lại.....bà đứng lặng....không nói nên lời.....nước mắt lặng lẽ rơi

Ông Thành cũng không kém hơn bà Hoa là mấy, ông có thể nói mấy lời đó là đã can đảm lắm rồi...ông sợ...một nỗi sợ vô hình...ông đã đối xử tệ với bà Hoa như vậy thử hỏi sao bà có thể tha thứ cho ông nhưng ông không muốn hai người kết thúc thế này,ông sẽ làm tất cả chỉ cần bà Hoa tha thứ cho ông

Hai người cứ đứng đó...im lặng...cho đến khi

_ Muốn đi sao? Đâu dễ vậy? Đã đến đây rồi thì làm khách ở đây luôn thể, thể nào hả? anh yêu- giọng nói sáo trá của bà Liên phá tan k khí im lặng đến ngạt thở

_ Cô im đi, tránh ra tôi phải dẫn mẹ con cô ấy về,tui sẽ xử cô sau- ông Thành lạnh lùng găm lên

_ Anh yêu à.....anh nói nghe sao dễ quá?- bà Liên cười

_Ra đây đi, thủ tiêu họ luôn cũng được....ha....ha....ha- bà Liên bỏ đi để lại một tràng cười khá ồ

Năm mươi tên (không rõ nguồn gốc mình cũng k bt là cái quái gì, nhưng chắc k phải mafia) mặc đồ đen đi vào chấn ở cửa và

_Bọn mày tránh ra- ông Thành vừa nói vừa lao vào họ, ông cũng từng là cao thủ nhưng vì tuổi đã k còn trẻ nữa có lẽ ông không trụ được lâu

_Con giúp ba- Nam nói, giọng nói đầy sự lạnh nhạt, nhưng cô đâu thể làm ngo trước cảnh ba mình tuổi không còn trẻ nữa mà phải lao vào đám đá để bảo vệ mẹ con cô, dù ba đã làm sai nhưng dù sao đó cũng là ba cô

Nam lao vào đám đá bọn chúng, chúng cứ như người sắt đánh mãi không gục mà còn từng lớp một xông lên, Nam bt cô sắp không được, k phải chúng là người sắt mà là cô đang dần mất sức, lúc cô tỉnh lại sau khi bị đánh ngất do qua hoảng sợ mà cô không nhận ra sau gáy mình máu bắt đầu tuông....nhưng khi con đau ập đến cô mới nhận ra....Cô không thể gục được, cô còn phải đưa ba mẹ ra khỏi đây....

Khác với sự hỗn chiến bên trong k khí bên ngoài lại tĩnh lặng đáng sợ....ánh trăng soi sáng như theo dõi một người

_Sao cậu không cho mình vào hình như Mai sắp chịu không nổi rồi- Định sốt ruột khi thấy Nam ngày càng yếu

_Còn phải chờ đến phút cuối cùng đã, mình cũng rất lo nhưng cậu hãy tin mình, mình k để ai làm tổn thương cậu ấy đâu, cậu tin chứ..- Nhật nhìn về phía Định

_Tất nhiên rồi thủ lĩnh- Định khẽ nở nụ cười, tuy có phần lo cho Nam nhưng Định tin tưởng vào quyết định của Nhật, từ ngày thành lập nhóm họ đã quyết định tin tưởng lẫn nhau dù ở hoàn cảnh nào đi nữa, với lại Nhật là người nhìn xa trông rộng nhất nhóm, quyết định của cậu ấy nhất định đáng tin

Bà Hoa không biết phải làm sao trước cảnh diễn ra trước mắt, bà biết con gái mình đang yếu nhưng bà không biết phải làm sao. Bỗng có một tên cầm dao định chém bà...

_Cẩn thận- ông Thành lao đến đỡ giúp bà một nhát dao

_Anh ơi, anh không sao chứ- bà Hoa khóc nức lên

_Anh không sao, em có thể hứa với anh một chuyện không, đừng rời xa anh và con.... cóđược không- ông Thành nói dứt quãng

_Em hứa, em hứa mà,xin anh đừng nói nữa...tôi van các người để tôi đưa anh ấy đi bệnh viện...- bà Hoa vừa khóc vừa hét lên với đám người... không phản ứng....

Nghe tiếng mẹ hét Nam mơ hồ chú ý đến chỗ mẹ

_Ba,..ba đừng làm con sợ mà..hu..hu..-Nam khóc dù sắt đá tới đâu cô cũng không thể làm ngo, người đó- người cha luôn rất yêu thương cô, lúc nào cũng chiều chuộng cô, dỗ dành cô...sao....bây giờ.... Không...không thể cha cô nhất định không có chuyện gì....Nhật à, Định à..các cậu mau đến đây đi...Nam ngã xuống ý thức mơ hồ..do mất máu quá nhiều hay do đã không còn hi vọng...

Bọn người định xông vào họ thì một giọng nói lãnh đạm nhưng chứa đầy uy quyền cất lên, khí chất đó làm người ta phải e dè

_Dừng tay- Nhật cất tiếng giọng nói có phần lãnh đạm hơn bình thường

_Cậu có sao không Nam, cậu tỉnh lại đi- Định hét lên khi thấy Nam bất tỉnh

Nhật và Nam điên cuồng lao vào bọn chúng, khi chúng gục hết Nhật bước đến nhét vào miệng Nam và ông Thành một viên thuốc màu đen rồi cùng bà Hoa và Định đỡ họ vào bệnh viện

_Các cậu cuối cùng cũng đến rồi- Nam nói trong cơn mê sảng

_Ừ, bọn mình đến rồi cậu và ba nuôi cổ lên nha- Định nói giọng ghen ngào

_Anh ơi, con ơi mẹ người nhất định phải không có chuyện gì- bà Hoa nói trong nước mắt

_Mẹ yên tâm đi, họ sẽ không sao mà- Định an ủi bà Hoa, nhìn Nhật không nói gì, vẻ mặt bình thường nhưng người tỏ ra hàn khí đáng sợ Định cũng hiểu Nhật giận đến mức nào

Bệnh viện....sau một đêm được các bác sĩ cấp cứu,ông Thành và Nam cũng không sao và được chuyển sang phòng hồi sức đặc biệt, sau khi hóa giải mọi hiểu lầm bà Hoa và ông Thành cũng trở lại như trước và mọi người lại được nhìn thấy nụ cười nhẹ nhàng thanh thản cùng hạnh phúc của Nam...thế là đủ

Nhưng bầu trời ngoài kia vẫn không rạng rỡ mà vẫn âm u âm đạm không có đông bão liệu điều gì sắp xảy ra khi mà người ta thường nói “trước cơn bão dữ dội mọi thứ thường rất bình yên...”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Một ngày mới nữa lại đến....

Một ngày vui...hay một ngày rắc rối....

Giải quyết được việc của gia đình Nam tụi nó lại trở về thân phận của mình, không ở kí thác xá nữa mà chuyển về biệt thự Happy

(Vì đã trở về thân phận thật nên mình sẽ dùng tên thật của tụi nó)

Trong một căn phòng ở sát bên cửa sổ...một cô gái có đôi mắt tím, gương mặt lạnh lùng trầm tĩnh đang ngủ...nhưng cô thật sự có ngủ? một thân ảnh nhanh nhẹn từ từ hiện lên bên cửa sổ quý một gối định nói gì đó nhưng đã bị một giọng nói lạnh lùng, lạnh lẽo cắt ngang

_Nói đi- Anh

_Thưa tiểu thư, chủ nhân nói hần ta sắp tỉnh lại lần nữa, hình như lần này hần lại mạnh hơn trước và- cái bóng ngập ngừng

_Nói vào vấn đề chính- Anh không kiên nhẫn nghe tiếp

_Thuộc hạ thấy chủ nhân dạo này yếu đi rất nhiều, k bt có phải là sắp đến ngày đó hay không- Cái bóng lại lưỡng lự

_Hắc Đếp, ta biết người quan tâm chị ấy, nhưng hãy chừng mực... tránh sau này bản thân người tự mình đa tình chuốt lấy đau khổ, với lại... sức khỏe của chị ấy ta biết ta cũng có quyết định riêng, có một số việc không nên lún quá sâu đến lúc không rút ra được... ai cũng k thể giúp người- Anh nói đầy ẩn ý

_Thuộc hạ biết nhưng chỉ sợ bản thân mình đã lún sâu thật rồi...thuộc hạ cáo lui- cái bóng cười tự giễu rồi dần biến mất

Cái bóng biến mất rồi Anh mới chậm rãi nói thêm một câu

_Ta biết người yêu chị ấy, nhưng chị ấy không dành cho người... từ bỏ sớm đi, trong tim chị ấy chỉ có người đó....

Anh không nói thêm nhưng cũng không có ngủ nữa mà đi thay quần áo rồi xuống gọi Mai và Lan.....

_Mai, Lan dậy đi- Anh gọi thanh âm vừa phải

_Anh à...cho mình ngủ thêm một lúc nữa đi- hai giọng nói còn ngái ngủ vọng ra từ hai căn phòng cạnh nhau

_Các cậu có dậy không- Anh nói, ngữ khí vẫn vậy nhưng có thêm vài phần bức dọc

_Còn sớm mà....- Mai, Lan không sợ chết nói họ biết dù có bức nhưng Anh sẽ dung túng cho họ

_DẬY MAU- Anh nâng cao âm lượng

_Á.....dậy...dậy, mình dậy liền...dậy liền mà- Mai, Lan giật mình

5' sau Mai, Lan quần áo chỉnh tề ngồi xuống bàn ăn, cười hi hi với Anh

_Cậu đừng giận, tụi mình xin lỗi mà- Mai cười

_Anh, cậu đừng vậy mà..tụi mình xin lỗi mà- Lan cười hi hi, làm bộ mặt cún con vô tội

_Các cậu....hừ- Anh không có biện pháp nào để giận tiếp, đã mềm lòng nhưng vẫn làm mặt lạnh

_Tùy các cậu, ăn đi rồi còn đi học- Anh không nói nữa

_Mình biết mà, Anh không giận tụi mình đâu- Lan cười cười cúi xuống ăn bữa sáng

Sau khi mọi việc làm của bà Liên bị bại lộ bà ta bị cảnh sát bắt đi người thay vào vị trí của bà không ai khác là mẹ Mai- bà Hoa

Tụi nó không lên lớp mà đến vườn hoa nơi Anh thích nhất trong ngôi trường này, hơn 8h mới lên lớp , vừa thấy tụi nó xuất hiện trước cửa lớp bà cô chủ nhiệm đã nói ngay

_ Các em vào đi

Tụi nó bước vào lớp thì

_ Mỹ nhân kia tụi bây ơi- một boy nói

_ Người đẹp, người đẹp kia, chả bù với mấy con nhò lớp mình, xấu ma chê quỷ hờn- một boy khác

_ Tui thấy có đẹp gì đâu, sao đẹp bằng tui- một girl khác

_ Đúng rồi đó, sao đẹp bằng tui, tui quốc sắc thiên hương vậy mà- một girl khác

_ Bà xấu như quỷ thì có- một boy lên tiếng phản bác

Bla...bla....bla.... bao lời bàn tán xôn xao

RẦM..... im lặng....

_ Các em giới thiệu đi- bà cô chủ nhiệm mặt vẫn đỏ bừng vì tức nhưng vẫn cố nhẹ giọng nói với tụi nó. Vì Mai là con gái Hiệu trưởng đương nhiệm nên dù thế nào cũng phải nhịn.....phải nhịn.....(Tg: Ôi đúng là thói đời đen bạc....)

_ Nguyễn Ngọc Mai- Mai nói cùng một nụ cười mỉm

_ Minh là Trần Huyền Lan- Lan cười rạng rỡ nói

_ Thiên Anh- Anh rất không kiên nhẫn

_ Các em muốn ngồi chỗ nào?- cô chủ nhiệm mỉm cười rất chi là “hiền từ” và “tôn trọng” (Tg: ta phiiiiiiiiiiiiii)

Trước mọi lời kêu gọi, mời mọc tụi nó bước thẳng về chỗ của mình ngồi xuống

_ Các em, chỗ đó có người rồi- cô chủ nhiệm nhẹ nhàng nhắc nhở

_ Phải đó, các cậu đi chỗ khác đi mấy người ngồi ở đó đáng sợ lắm đó- một girl nói

_ Không sao đâu cô, chúng em sẽ ngồi đây kể từ nay không còn ai ngồi chỗ này nữa trừ bọn em- Mai nói nhẹ nhưng ngữ khí hơi lạnh

_ Trời nghe họ nói kìa, họ dám đối đầu với tụi Nhật chắc không phải vừa đâu- một boy

Bla.....bla....

_ CÁC EM TRẬT TỰ CHO TÔI, CÁC EM LỚN RỒI PHẢI CÓ Ý THỨC CHÚ- bà cô chủ nhiệm hét lên.cả lớp im phăng phắc.....

“Rầm.....” Cánh cửa mở tung Quân và Huy bước vào, theo sau là Kiên nhưng hình như quan hệ của Kiên và họ vẫn không tốt lên chút nào, Quân và Huy bước vào không thèm chào hỏi ai đi thẳng đến chỗ ngồi thì...

_ Các người là ai, sao ngồi chỗ này, chỗ này có người rồi- Quân bực tức nói, không hiểu sao cả Quân và Huy đều thấy khó chịu khi chỗ ngồi của Nhật và Nam bị người khác ngồi vào, và thậm chí họ còn muốn dành chỗ cho oan gia của mình

_ Lúc trước ai ngồi chỗ này.....- ngừng một lúc Nhật kể sất vào tai Quân nói nhỏ:

_ Thì bây giờ vẫn vậy- Nhật nhếch mép

Còn Quân và Huy thì nghech mặt ra.... (Tg: chứ có hiểu mô tê gì đâu). Dây thần kinh khôn bỗng chạy về

_ Không lẽ.....- cả Quân và Huy nghi ngờ

_ Các người nghĩ sao thì chính là vậy- Mai nói giọng hờ hững

_ Các người- Huy không nói nên lời

_ Thôi các em vào chỗ đi- cô chủ nhiệm thấy tình hình căng thẳng nên hòa giải , họ là người có thể lực k thể đắc tội ai, đành phải lựa lời mà nói thôi k đắc tội với ai hết, ôi mình thật thông minh

Thấy vậy tội nó và tội hấn cũng không có nói nữa vào chỗ ngồi không ai nói với ai lời nào, chỉ có Kiên là cứ nhìn Lan rồi lại cười cười làm mặt Lan đỏ đỏ lên trông rất đáng yêu.

Giờ ra chơi tội nó không xuống căn tin hay vườn hoa mà ngồi tại lớp con tội Quân thì không biết đi đâu

Bỗng nhiên Lan nói:

_Nè, mấy cậu hay là về tội mình ra đồng cỏ trên đường đến trường chơi ha

_Hả, đến đó làm gì, có gì đâu mà chơi- Mai bất ngờ

_Thì tại lúc đó mình thấy mấy đứa bé, đang cầm một cái gì gì đó rồi buộc dây vào rồi một nhóc cầm cái đó, một nhóc đi ra xa xa sau đó chạy đi thì cái đó bay lên á, nhìn vui lắm- Lan khó hiểu nói, thấy cái gì thì nói lại y như vậy

Cũng tội cho Lan từ nhỏ đến lớn là bảo bối của gia đình, bị bảo vệ quá mức đến nỗi những trò chơi bình thường cũng không cho cô chơi nên giờ có biết gì đâu

_Hả?? ý cậu nói là trò gì- Mai còn lơ ngơ thì Kiên đã hiểu

_Ý cậu là thả điều đúng không?

_Mình cũng không biết nữa- Lan đỏ mặt

_Còn cậu thì sao Anh, đừng nói với mình là cậu cũng không biết thả điều nha- thấy mặt Anh thoáng nét khó hiểu Mai hỏi

_Không được hả- Anh nói. Anh không may mắn như Lan, từ nhỏ cô đã trầm tính, ít nói, khi lên 5t thì tình cờ biết được chuyện đau lòng của mẹ từ đó cô luôn cố gắng học tập, luyện võ,...rồi khi 11 t cô lại đến ở với Sita để luyện tập, rồi 13t ông bà mất cô lại đi du học, thậm chí thời thơ ấu cũng đã trôi qua, những trò chơi ngỡ như bình thường với mọi đứa trẻ thì đối với cô lại vô cùng xa lạ

_Vậy tuần sao đi, lúc đó mình cùng đi với các cậu- Kiên nói

_Ừm, quyết định vậy đi- Mai nói

_Hi hi thả điều...thả điều...thả điều...-Lan trẻ con cười hi hi làm Kiên đơ mắt mấy giây cảm giác ấm áp len lõi trái tim

_Cậu...- Anh định nói lại thôi

_Hazzz, cậu bao giờ mới lớn được đây- Mai thờ dãi

_Thả điều...thả điều...mình sắp được chơi thả điều...- Lan (Tg: chị ấy còn đang chìm trong tư tưởng không nghe ai nói gì đâu)

Thấy vậy mọi người cũng không nói gì nữa để cho Lan thoải mái tưởng tượng

“rè...rè...” điện thoại Anh rung vài tiếng rất khẽ, Anh đeo taiphone vào, bắt máy

_Alo, anh, có chuyện gì không- Nhật nói giọng nhẹ nhàng

_Em đó, có bạn rồi không cần anh nữa phải không, có chuyện mới gọi cho em được hả- bên kia là một giọng nam trầm ấm

_Em không có ý đó, nhưng em hiện k tiện nghe điện thoại, có gì em sẽ gọi lại- Nhật nói khẽ

_Cũng không có gì, chỉ có người nói nhớ em thôi- giọng nam ấy lại nói

_Thiên Anh chị nói cho cùng biết, vài ngày nữa chị sẽ qua chỗ cùng đó- đột nhiên giọng nam trầm ấm biến mất thay vào đó là giọng nữ trong trẻo nghe rất êm tai

_Bao giờ chị qua- Anh nói, sắc mặt điềm tĩnh nhưng sau lưng đã đổ mồ hôi lạnh

_Không nói cho cùng biết, chị sẽ cho cùng một sự bất ngờ he he- giọng nữ trẻ con nói xong cúp máy luôn k đợi Anh trả lời

Dập máy Anh thờ dãi

_Có chuyện gì vậy?- thấy biểu hiện ngàn năm có một của Anh, Mai hỏi

_Không có gì, chỉ là anh hai và chị kết nghĩa của mình muốn qua đây- Anh nói giọng hơi lạnh

_Anh trai? Chị kết nghĩa? Là sao?- Lan thắc mắc

_ Một lời khó nói hết- Nhật lại thở dài

_ Tối nay đi bar không mấy cậu- Kiên hỏi

_Ừ, đi thì đi- Lan nói

_ Minh qua rước mấy cậu nha- Kiên nói

_Sao cũng được- Mai

_Tối nay 9h, biệt thự Happy, đườngxxxxxx.nha- Lan cười cười

_OK- Kiên cũng mỉm cười

Chuyện gì sẽ xảy ra...

Ánh mặt trời dần tắt nhường chỗ cho màn đêm.nhưng.sao đêm nay chẳng có lấy một vì sao.phải chăng.

_ Nè có khi nào tối nay mưa k, mình thấy trời đen thui hà- Lan nói, giọng hơi thất vọng

_ Hay tại mình gọi nói với Kiên là hôm nay k đi được nha, chứ chơi về bị mưa tạt ướt người thì mất hứng lắm- Mai đêm chiều nói, cũng thấy hơi tiếc vì đã lâu k đc đi chơi mà hôm nay lại.

_ K sao đâu, các cậu chuẩn bị đi đừng để cậu ta đợi- Anh nhận thấy sự thất vọng trong mắt hai cô bạn thân nên nói, cũng đã lâu rồi họ đâu được đi chơi, với tính tình trẻ con của Lan thì chắc hẳn k chịu nổi rồi, còn Mai chắc buồn lắm, với lại thời gian tới chắc sẽ không còn thời gian để thư thả như bây giờ, thôi thì để họ vui một buổi tối vậy

_Ừm- Mai, Lan nói rồi chạy thẳng lên phòng

Mai và Lan đi rồi, Anh mới từ từ mở miệng, giọng nói đều đều nhưng rất khẽ

_ Nói đi- giọng nhàn nhạt

_ Thư tiểu thư, chủ nhân nhờ thuộc hạ chuyển lời tới tiểu thư rằng nơi nó., lăng mộ của hân đã xuất hiện vết nứt tuy k lớn nhưng nhìn thấy rất rõ- trong bóng đêm, một giọng nói cất lên

_ Muốn sống dậy sớm vậy sao? Để xem người có thể làm gì?- Anh cười khẩy

_ Thưa tiểu thư vậy.-tiếng nói lại cất lên nhưng có phần khó hiểu

_ Người nói chị ấy hãy đến xin một ít máu của mẹ ta, pha loãng vào nước sau đó đổ xuống lăng mộ , hân sẽ không thể sống dậy trước ngày đó- Anh nói

_ Vâng, thưa tiểu thư, thuộc hạ cáo lui- tiếng nói như hòa vào màn đêm, dần biến mất

_ Bạch Diệp, khoan đã, hãy nói với chị ấy chuẩn bị giúp ta một số vũ khí bằng bạc: một đôi song kiếm, một bộ phi tiêu, và một cây côn nhị khúc- Anh nói nhẹ

_ Vâng, thưa tiểu thư- giọng nói lại cất lên rồi không nghe thấy bất cứ âm thanh nào nữa chỉ còn tiếng côn trùng rả rích

9h.biệt thự Happy.

Ding.dong.

_ Cậu vào đi, họ đang sắp xong rồi- Anh nói, giọng nói hơi lạnh nhưng cũng đỡ hơn trước kia rất nhiều, hôm nay cô mặc áo phun đen ở trong quần sooc ngắn và một chiếc áo khoác bằng da màu đen tuyền ở ngoài, xung quanh có dính những viên đá pha lên sáng lấp lánh, những cô gái thường sẽ không thích loại trang phục thiên về sự thoải mái và không tạo nét nữ tính này nhưng khi khoác vào người Anh chẳng những không làm mất đi nét nữ tính của cô mà còn tạo cho cô một sự quyến rũ khó cưỡng

_Ừ- Kiên mỉm cười vào ngôi biệt thự, biệt thự Happy là một ngôi biệt thự không lớn và xa hoa lắm nhưng vì có màu chủ đạo là trắng và vàng chanh nên nó tạo cho người khác cảm giác ấm áp và thoải mái

Kiên bước vào không lâu thì Mai bước xuống cô mặc một chiếc váy liền chít eo màu vàng rất nổi bật, thấy Kiên cứ nhìn lên lầu, Mai bật cười nói:

_ Người cậu đợi còn đang bận thay đồ kìa đừng nhìn nữa

Anh cũng mỉm cười một nụ cười rất nhẹ và cũng rất nhanh biến mất

_ Cậu thích cậu ấy đúng không?- Mai hỏi ánh mắt không khỏi xò xét

_ À...thì...thì...đúng là mình thích cậu ấy...nhưng mà cậu ấy...còn chưa biết- Kiên ngượng đỏ mặt, gãi đầu như đứa trẻ phạm lỗi

_ Ôi trời, cậu đúng là trong sáng quá, thích thì phải theo đuổi đơm Lan về làm bạn gái chứ (Tg: ta nghe câu này nó mờ ám sao á)- Mai cười lớn

_ Nhưng lỡ cậu ấykhông đồng ý thì sao?- Kiên do dự

_ Tôi nghĩ cậu ấy sẽ đồng ý, cậu ấy cũng thích cậu chỉ là chưa nhận ra thôi- Anh im lặng bấy lâu cũng lên tiếng nói vào câu quan trọng nhất

_ Thật sao?- Kiên ngạc nhiên rồi vui mừng sau đó là phấn khởi muốn Lan thành bạn gái mình ngay

_ Chẳng lẽ tui tui nói dối cậu- Mai nói mặt hơi nghiêm nhưng không khỏi cười cười

Không khí chìm trong im lặng giây lát thì bị phá vỡ bởi tiếng nói trong trẻo của Lan

_ Mình xong rồi, chúng ta đi thôi- nở một nụ cười rạng rỡ làm Kiên đơ luôn, hôm nay Lan mặc một chiếc váy trắng ngắn quá gối nhìn cứ như một thiên thần

_ Nè, cậu sao vậy đi thôi- Lan hươ hươ tay trước mặt Kiên

_ Há? à ừ đi thôi, hôm nay cậu đẹp lắm- giọng nói của Lan kéo Kiên về thực tại,nhìn Lan bằng đôi mắt nóng bỏng

_ À, cảm ơn cậu-Lan ngượng ngùng cúi đầu không dám nhìn vào đôi mắt nóng bỏng của Kiên

_ Các cậu có đi không- Mai đứng ngoài cửa nói vọng vào

_ À có- Lan nói rồi chạy vội ra cổng phía sau là Kiên

Cả bốn đến một quán bar tên Light(Mình chém gió đó), chọn một góc khuất cả bốn chọn cho mình những ly cocktail mà mình thích nhất...nhâm nhi....

Cửa bar lần nữa mở ra....ba cặp đôi đi vào.....sẽ không có chuyện gì nếu.....ba gương thân quen không xuất hiện.....

Ba cặp đôi đi vào một căn phòng rồi đóng cửa lại....ai biết những gì diễn ra bên trong....

Lặng lẽ nhếch mép Anh đem ra một con bọ....và cho nó bám vào tóc của Tuyết, cầm điện thoại Anh điều khiển con bọ

_ Nè, các cậu thấy ai không, tui Tuyết đó- Lan nói

_ Nhưng hình như đi chung với họ không phải tui Quân- Mai cười (Tg: sao cái nụ cười nó gian quá zì)

_ Mình cũng không biết mấy người đó là ai nhưng mình chắc hẳn chuyện này đã xảy ra nhiều lần rồi, có một lần mình thấy họ đi chung với người khác hành động rất thân mật, mình nói với Quân và Huy nhưng hai cậu ấy không tin, từ đó mình cũng không nói nữa- Kiên nói nhưng giọng nói vẫn mang cái gì đó buồn buồn

_ Các cậu uống đi, sắp có kịch hay xem rồi- Anh nói cùng một cái nhếch mép

_ À, Mai cậu gọi cho họ đi,phải đến vui cùng bạn gái mình chứ- Anh đột nhiên nói

_ Mình làm ngay- Mai nói rồi lấy điện thoại nhắn tin cho Quân và Huy

_ Bây giờ chỉ còn chờ đợi thôi, chắc không lâu nữa đâu- Lan cười nụ cười đầy sự kì quái

_ Các cậu định làm gì vậy- Kiên thắc mắc

_ K làm gì cả, chỉ là cho màn kịch này thêm đặc sắc mà thôi- Anh nhếch mép

_ Cậu cứ chờ đi- Mai

_ Tui mình sẽ lấy lại công bằng cho cậu- Lan nói giọng đầy kiên quyết

_ Cảm ơn các cậu, các cậu nói như thế là mình vui rồi- Kiên cười

Chuyện gì sẽ đến đây...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

10' sau.cánh cửa bar lại mở ra.hai thân ảnh bước vào.vội vã?...có lẽ...

Phòng 102.cánh cửa đã đóng lại từ lâu.đóng lại những thứ đang diễn ra bên trong. ...

Hai đôi nam nữ dầy dụa bên trong căn phòng

_Em không ở cùng bạn trai à- một giọng nam khàn khàn nói

_Anh cũng biết là anh ta chỉ là một cái bóng trong tương lai của em thôi, mẹ em nói tương lai em phải lấy anh ta- một giọng nữ khác nghe có lẽ xa lạ nhưng lại vô cùng quen thuộc

_Nhưng tại sao?- giọng nam ấy nói, sự tò mò không thể che giấu nhưng lại chẳng có một tia bi thương nào vì cô gái cùng hân chỉ là một thứ đồ chơi k hơn k kém có lẽ cô ta cũng vậy

_Em, con Hằng và cả con Kim nữa tiếp cận họ vì gia đình họ có thế lực, người như thế chỉ thích hợp làm chồng của bọn em thôi, ngoài ra k còn gì, bọn em hành xử dịu dàng với họ, nói yêu họ, làm bạn gái họ tất cả chỉ là giả dối thôi, ai bảo họ quá ngu ngốc- Tuyết nói rồi tự cười-nụ cười chua ngoa đầy khinh miệt

Nhưng.ai có ngờ.bên ngoài cánh cửa căn phòng ấy.hai thân ảnh bàn tay nắm chặt đến nổi nổi các khớp xương.

“Cạch” cánh cửa mở ra

_Thì ra là như vậy- Quân cười lạnh, có cái gì đó chua xót trong lòng cậu nhưng cậu lại hiểu hơn ai hết đó không phải là đau mà là một loại thất bại, cậu đã lầm, có lẽ cậu k thật sự yêu Tuyết nhưng tự tôn của một thằng con trai không cho cậu chấp nhận việc bị lừa dối như vậy

_Anh.anh.sao.sao anh lại ở đây- đối diện với đôi mắt lạnh lùng của Quân cùng sự việc bị bắt quả tang Tuyết lấp bắp khó nhọc nói từng lời

_Bọn tôi sao lại không thể ở đây, hay là cô cho rằng chúng tôi k đủ tư cách để bước vào nơi này- Huy lạnh lùng nói

_Có chuyện gì vậy Tuyết- Hằng từ căn phòng nói với căn phòng của Tuyết chạy sang.

_Anh.anh.Huy.bọn em.bọn em.- Hằng chột dạ ấp úng

_Thôi đủ rồi, các người muốn cãi vã thì ra ngoài, đừng làm phiền người khác là tôi đây- giọng nam lúc nãy lên tiếng có chút bực bội

_Mày câm miệng- Huy tức mắt kèm chế rống to

_Mày bảo ai câm miệng, bạn gái mình cũng giữ không xong thì có tư cách gì lên mặt ở đây- một gương mặt xa lạ từ căn phòng của Hằng bước ra, giọng điệu thách thức

_Mày.- Huy lao đến định đánh cho tên đó một trận thì.

Quân giữ Huy lại, ngữ khí bình tĩnh :

_Cậu bỏ qua đi, đúng là chúng ta bắt tài nhưng thứ họ chiếm được của chúng ta chỉ là đồ bỏ đi- cậu nói cay độc (Tg: vậy mới xứng với hai ả kia chứ ka ka)

_Tôi nói cho các cô biết từ nay về sau chúng tôi không còn quan hệ gì với các cô nữa- Quân nói tiếp

_Anh.anh đừng như vậy mà, Em biết em sai rồi, anh tha lỗi cho em nha- Tuyết(Nước mắt đầy mặt) kéo cánh tay Quân nhưng không ngờ Quân lạnh lùng hất tay Tuyết ra

_Anh Huy,mình làm lại từ đầu nha anh, anh k còn yêu em nữa sao- Hằng nắc nùng tiếng (Tg: toàn là nói dối)

_Cô cút ra cho tôi, cô nên nhớ từ đây về sau tôi và cô không còn quan hệ gì nữa- Huy vùng mạnh tay làm Hằng té ngã

Diễn cũng diễn xong, Tuyết và Hằng thấy không thể níu kéo gì nữa, bèn thay đổi thái độ

_Đã vậy, chúng tôi cũng không cần giả vờ làm gì nữa- Hằng nói

“Cạch” cánh cửa lần nữa mở ra truyền vào một giọng nói đầy sự khinh bỉ

_Mới như vậy mà đã trở mặt thật ra rồi, đúng là còn kém quá- Lan cười cười

_Anh nói đúng bọn họ không xứng làm đối thủ của chúng ta- Mai nhếch khóe môi

_Bọn mày nói gì?, bọn mày nói ai không đủ tư cách, bọn mày tưởng bọn mày là ai?- Tuyết trừng mắt

_Nói các cô đó, đơn giản vì các cô-quá-kém-cỏi – Anh nhếch mép nhưng giọng nói lại mang hàn khí

_Khẩu khí lớn vậy sao? Tất cả ra đây....dạy cho chúng một bài học- Tuyết cười nụ cười của ác quỷ rồi cùng Hằng và hai con người xa lạ kia rồi đi

Một tốp người khoảng trên dưới 100 tên lao vào căn phòng chật chội...nhưng khác thường là có 10 tên biểu hiện khác lạ, đôi mắt đỏ ngầu-màu của máu nhưng lại vô hồn, mũi hơi thổi được che giấu kĩ bằng nước hoa nặng mùi nhưng với người khức giác cực nhạy như Anh thì....

Trong một góc của căn phòng bị bóng tối nuốt chửng.....một bóng người.....đôi mắt hằn đỏ.....khóe môi khẽ cười.....đầu tóc bạc phơ.....

Đôi mắt tím của Anh lóe lên tia sáng quý dị.....nhếch mép khi nhìn vào đám người xông vào phòng

_”Chỉ có nhiều đây mà muốn đối phó ta, BÀ NỘI à người cũng thật khinh người và sự sai lầm lớn nhất của người là xem nhẹ ta”- Anh nghĩ rồi nở nụ cười nhàn nhạt thường nhật

6 người lao vào bọn chúng nhưng nếu để ý kĩ thì những tên trong 10 tên khác thường đó đánh mãi không gục, đánh chúng chúng ngã xuống rồi lại trỗi lên, để ý kĩ hơn thì lại thấy Anh chỉ tập trung vào những tên quái đáng đó mỗi đòn đánh đều đánh vào trái tim, hai ngón tay kẹp một chiếc kim bạc găm sâu vào trái tim của chúng, còn Mai, Lan và tụi hấn thì rất dễ dàng hạ gục bọn người kia

5’ sau, bọn người gục xuống tụi nó và tụi hấn rồi đi.....

Con người được Anh gọi là bà nội bước ra từ trong góc tối...

_Ồ, CHÁU GÁI của ta cũng tài giỏi đó nhì, để xem người tài giỏi đến đâu- một nụ cười quái gở từ gương mặt già nua, nhăn nheo

_Sao các người lại có mặt ở đó- Quân cất giọng trầm trầm

_Lại còn đứng lúc như vậy nữa- Huy k kiên nhẫn

_Các người có ý gì nha- Mai khoanh tay

_Tại sao chúng tôi k thể ở đó- Lan cười nhưng giọng nói lại mang theo châm chọc

_Thì các người.....- Huy định nói là vì nhà các người nghèo nhưng cậu không nói ra miệng vì sợ gây thêm hiểu lầm

_Vì chúng tôi nghèo, phải không? Các người đừng quá khinh người- Lan nói giọng nói có phần bức dọc (Tg: tụi Quân và Huy chỉ biết thân phận thật của Mai thôi nên Lan mới nói vậy)

_Các cậu đừng hiểu lầm, các cậu ấy không có ý đó đâu- Kiên nói đỡ

_Cậu còn nói giúp cho họ nữa không nhớ lúc đó họ đối xử cậu thế nào sao?- Lan bất bình

_Tại lúc đó.....- Huy gãi đầu

_Thôi bỏ qua hết đi, mọi chuyện qua rồi, Kiên xin lỗi cậu- Quân áy náy

_K, có gì đâu mình k trách các cậu đâu- Kiên mỉm cười

_Các người không tò mò sao chúng tôi lại có mặt ở đó nữa sao- Anh nhàn nhạt nói

_Hả?? Các cô chịu nói sao- Quân chế giễu

_Vậy các người có biết ai nhắn tin cho các người hay k?- Mai cười cười

_K....lẽ- Quân, Huy đồng thanh

_Các cậu nghĩ sao thì nó là vậy- Lan thờ ơ nói nhưng bỗng trở nên kích động

_Các cậu có muốn đi chung hông- Lan nói trống ləm mọi Quân, Huy khó hiểu

_ Ý cậu ấy là đi thả điều đó- Kiên giải thích

_ Trời, các cô mấy tuổi mà còn muốn chơi thả điều hả- Huy cười sần sật

_ Bộ không được hả?- La lờm

_ Cậu hứa đi với mình rồi đó nha- Lan quay sang Kiên mắt long lanh

_ Mình hứa mà- Kiên bật cười trước nét trẻ con của người mình thích, thật đáng yêu

_ Rốt cuộc các người có đi không- Anh nói giọng nói thêm mấy phần lạnh lẽo

_ Đi chứ- Quân đáp

_ Thôi, chúng ta về đi, trễ rồi- Mai nói

_ Ừm- Anh. Lan và tụi hần đồng thanh, rồi lấy xe đi về theo các hướng khác nhau...

Nhưng những chuyện sắp xảy ra sẽ kéo họ lại gần nhau hơn nữa.....liệu có phải...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Một ngày mới nữa lại đến.....mặt trời lại chiếu sáng...

8h 15', lớp 12a1, trường Ánh Sáng

Lan ngồi chơi game say sưa không biết có một đôi mắt cứ lén nhìn mình, Mai và Huy thì cứ chỉ chóc cãi nhau, người im lặng nhất là Quân cậu lặng nhìn Anh, đôi mắt nhắm nghiền, mi bướm rủ xuống, mày thanh, mũi nhỏ, đôi môi khép nhẹ hồng hồng, làn da trắng nõn. Cậu không biết có cái gì đó thu hút cậu ngay từ khi gặp Anh, khí chất của cô chẳng?...có lẽ....Nhưng cậu lại có cảm giác có một sợi dây vô hình nào đó nối kết cậu và cô.....nhìn cô yên lặng ngủ cậu có một cảm giác thỏa mãn mà cậu không lí giải được....

Giờ học cứ thế nặng nề trôi qua..... giờ ra chơi cả trường sôi nổi, tụi nó và tụi hần cũng xuống căn tin, trên đường đi, mọi người đã đi một quãng khá xa bỏ lại một cặp đôi đang đầu khẩu ở phía sau

_ Nè, sao mấy người cứ đi theo tụi tui vậy- Mai bực liếc mắt nhìn Huy

_ Bộ đường này của các cô sao? Tụi tui đi đâu là quyền của tụi tui- Huy cãi lại

_ Cậu.....- Mai á khẩu.

Bỗng nhiên một Sinh Vật Lạ màu hồng di chuyển với tốc độ cực nhanh lao về phía Anh đang đi đằng trước, xẹt qua Mai và Huy làm cuộc đầu khẩu tạm dừng

_ Nè, cái gì mới xẹt ngang vậy- Mai ngậy người

_ Cô hỏi tui, tui biết hỏi ai- Huy cũng đơ toàn tập

Đang đi bỗng nhiên Anh cảm thấy da đầu tê tê, khoe môi giật giật, mồ hôi lạnh tuông lã chã ở sau lưng, chậm chạp quay đầu lại

_ Có chuyện gì vậy Anh- Lan thấy lạ hỏi

_ Mình cảm thấy là lạ, không lẽ.....- Anh chưa nói hết câu thì một giọng nói trong trẻo, cùng một thân màu hồng lao tới

_ SAKURAAAAAAAAAAAA- Ngọc lao tới ôm chầm lấy Anh

_ Chị...chị....- Anh không nói nên lời, đối với Ngọc là không có biện pháp

_ Ôi, bé con chị nhớ cưng quá hà- Ngọc nũng nịu

_ B...bé...con- mọi người ú ớ nhắc lại từng chữ, dùng từ ”bé con” trên người Anh có hay không phù hợp

_Chị ở đây... vậy anh em đâu- Anh khó nhọc nói, khi nghe hai từ “bé con” khoe mắt cô đã giật giật mấy cái, đúng chỉ có Ngọc mới là khác tính của cô, từ bé cô đối với Ngọc đã là không có biện pháp nào, không ngờ Ngọc càng lớn những từ nói ra càng đáng sợ ngày có tính sát thương với trái tim người nghe, ví dụ như lúc cô 9t một hôm Ngọc đến nhà chơi với cô và anh hai lại đột nhiên nói với mẹ cô rằng: “Bác gái a, sau này cháu sẽ lấy con trai bác” thế đó, làm anh hai cô từ đó về sau đều mẹ nhìn bằng ánh mắt khác lạ thậm chí còn có thể nhìn ra ý cười ở trong ấy. Không ngờ bây giờ Ngọc lại áp dụng từ “bé con” trên người cô thật dở khóc dở cười

_Anh ấy hả, lại đi kí hợp đồng với đối tác nữa rồi, bảo chị đến đây tìm em á- Ngọc xụ mặt

Anh cảm thấy da đầu mình tê buốt, mắt giật giật

_”Đương Bảo Quỳnh Thiên Minh, thì ra là anh đưa chị ấy đến đây, thấy em còn chưa đủ phiền phức phải hay không, em sẽ tính sổ với anh, cứ chờ đó”- Anh nghĩ

Ở một nơi nào đó trong thành phố Hồ Chí Minh hoa lệ, có một người tự nhiên hất xì một cái, cảm giác lạnh sống lưng

_Chị có thể buông em ra được chưa- Anh kéo tay Ngọc ra khỏi người mình cũng không có tức giận

_”K thể nào? Anh sao lại không tức giận, cô gái này quarlaf có bản lĩnh, gặp người khác là tiu này giờ ời”- nấp cái miệng há hốc nghĩ

_Người ta nhớ em mà...- Ngọc nói cố tình kéo dài giọng

_Chị...- Anh không nói tiếp nhưng ngữ khí đã không còn hòa nhã như lúc trước

Cảm giác không khí có mùi nguy hiểm (Tg: ủa nguy hiểm cũng có mùi nữa hả? ta mới biết đó nha) Ngọc đành buông Anh ra cười cười

_Chị giống có chút xiu mà làm gì ghê vậy

_Đi thôi- Anh đi xuống hướng căn tin bỏ lại đám người còn đang ngây ngốc, sau khi hồi phục tinh thần cũng đã là chuyện của “nửa thế kỉ” sau, vội vàng chạy theo Anh

Đêm.khi mọi thứ bị bóng tối nuốt chửng.mọi thứ trở nên quỷ dị.một ngôi biệt thự xa hoa

_Mẹ à, mẹ xem đi, đây là ảnh của tụi nó, mẹ phải xử tụi nó nha, tụi nó dám phá hỏng kế hoạch của mẹ con ta đó- Tuyết chán ghét nói

_Đưa mẹ xem- bà My nhếch mép nhưng khi xem xong bức ảnh thì lại lắp bắp

_K...không thể nào....không thể nào....con nói cho mẹ biết con nhỏ này bao nhiêu tuổi rồi nó....nó họ gì- bà My lắc mạnh vai Tuyết chỉ vào Anh trong tấm ảnh mà hồi tới tấp, trông vô cùng kích động

_Mẹ , mẹ sao vậy- Tuyết hỏi

_Con mau nói cho mẹ biết- bà My vẫn còn kích động nhưng đã trấn định lại rất nhiều

_Dạ, con nhỏ đó 18t, họ Dương gì đó con không biết- Tuyết trả lời

_Vậy là không phải rồi- bà My thở phào

_Không phải gì vậy mẹ- Tuyết tò mò khi thấy bà My làm bầm

_K có gì chuyện này con cứ để mẹ lo- bà My nở nụ cười cay độc

_Dạ con cảm ơn mẹ- Tuyết cười, ả từ lâu đã bị ác quỷ ăn mất linh hồn rồi, có một người mẹ như bà My thì ả sớm muộn gì cũng trở thành một ác quỷ thứ hai thôi

Nụ cười khinh bỉ của hai mẹ con ả quỵt vào màn đèn huyền bí cô tịch để màn đèn giấu đi những bí mật cùng sự ác độc của họ để khi ánh nắng ngự trị họ lại sẽ là một quý phu nhân, một nàng công chúa hiền lành không tì vết.nhưng bí mật cùng sự độc ác của họ sẽ tồn tại bao lâu khi.trên ngọn cây bên ngoài cửa sổ.một thân ảnh nhẹ nhàng đứng lên một chiếc lá.mái tóc tím khẽ tung bay.đôi mắt lóe lên ý cười khinh bỉ cùng sự thù hận.Khi.bên ngoài cánh cửa.một bóng đen.tóc bạc.đôi mắt đỏ.khẽ thì thầm.”cũng chính vì người tâm địa độc ác như vậy nên ta mới dễ dàng khống chế được người, Thiên Quỳnh à người đừng trách ta vì sao lúc đó cùng ả ra tay độc ác với người, vì người quá trong sáng ta không thể lợi dụng được” cái bóng ấy cười rồi dần biến mất.trên ngọn cây thân ảnh tóc tím cũng chẳng thấy đâu.một đêm nữa lại trôi qua.

· Dương Bảo Quỳnh Thiên Minh (Randa Asaki)- 18t- cao 1m85- là anh trai của Anh, đẹp trai theo kiểu kiều mị, mắt hổ phách, lạnh lùng nhưng khó ai có thể cưỡng

_IQ: 200/200, là giám đốc tập đoàn Asaki

· Huỳnh Bảo Ngọc (Mishuki Yamashita)- 18t – cao 1m70- là chị dâu tương lai của Anh và cũng là bạn từ thuở bé của Anh, xinh đẹp như búp bê Barbie với đôi mắt đen láy, cánh môi đỏ mọng, dáng người chuẩn, tính tình hòa nhã dễ gần, rất thích làm nũng với Anh và Minh, lời nói thốt ra khỏi miệng có thể cùng lúc giết chết 10 con voi nếu chúng hiểu tiếng người. IQ:190/200

· Nguyễn Ánh My- 40t- độc ác nhân tâm, là mẹ của Tuyết, cũng đẹp nhưng đẹp theo kiểu độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Một ngày mới bắt đầu.....

_Ngày mai là cuối tuần rồi đó nha các cậu- Lan phấn khởi nói

_Cậu nói câu này không biết bao nhiêu lần rồi đó Lan- Mai cười

_Tại người ta sợ mấy cậu quên mà- Lan kéo dài giọng nghe tội dễ sợ

_Tụi mình không quên đâu, ngày mai sẽ dẫn cậu đi thả diều mà- Kiên cười, cậu thấy Lan thật đáng yêu không biết từ lúc nào ánh mắt cậu luôn hướng về Lan, suy nghĩ của cậu chỉ xoay quanh Lan, có lẽ cậu yêu Lan mất rồi.....

_Mấy cậu định đi đâu thả?- Huy hỏi

_Thì đồng cỏ trên đường đến trường đó- Mai trả lời

_Chỗ đó không đẹp với lại quá hẹp- Quân nói

_Vậy cậu biết chỗ nào rộng và đẹp hơn sao?- Anh nhàn nhạt nói nghe như không hứng thú nhưng ai biết được cô muốn thử một lần thả diều đến mức nào, lúc trước thấy mấy đứa trẻ chơi rất vui, cô cũng muốn thử

_Tất nhiên- Quân nói

_Là chỗ nào- Mai hỏi

_Thì cánh đồng bò công anh ở ngoại ô chứ đâu- Huy trả lời

_Ngày mai tụi mình qua đón các cậu nha- Kiên mỉm cười

_Ừm- tụi nó đồng thanh

_À, mà Anh này, chị....chị dâu tương lai của cậu đâu rồi- Lan do dự nói, cuộc gặp mặt ấn tượng hôm qua cô vẫn còn nhớ như in a

_Phải đó, nghĩ tới một màn hôm qua, mình vẫn còn thấy ê da đầu nha- Mai e dè nói

_Chị ấy dùng từ quả nhiên khác người- Kiên

_Chị dâu của cô đúng là cực phẩm nha- Huy nói

_Chị ta...không phải sẽ đi cùng chúng ta vào ngày mai chứ- Quân cũng chẳng kém gì mọi người một màn hôm qua nghĩ lại cậu vẫn còn sợ, thật nổi da gà a

_Sẽ không, chị ấy đi rồi- Anh nói nhẹ

_Phùuuuuuuuu- năm người thở phào

_ Các cậu rất nhanh sẽ gặp lại chị ấy thôi- Anh nói một câu đầy hàm ý sâu xa, nhưng còn có phát hiện hàm ý đó hay không là chuyện của năm người, nói rồi Anh gục mặt xuống bàn ngủ

_ Không phải chứ- năm cái miệng đồng loạt than vãn

Đêm.thiên đường của các sinh vật trong bóng tối.một giọng nói.quái gở.già nua.và.một giọng nói.độc ác.vô hồn.

_ Cho người theo dõi con bé đó cho ta, tìm cơ hội tiêu diệt luôn cũng được, ta cảm giác nó là mối họa cho cả ta và người- bà nội Anh nói, giọng nghiêm nghị

_ Dạ...mẹ, giết nó như giết Thiên Quỳnh sao- bà My vô hồn trả lời

_ Phải, vì nó có gương mặt giống cô ta nên cho nó chết theo cách đó lại càng thú vị- gương mặt già nua xuất hiện ý cười độc ác

_ Vâng, thưa mẹ- bà My nói rồi tự nhiên ngã xuống bất tỉnh

Người được bà My gọi là mẹ cũng là BÀ NỘI của Anh đứng lên đi ra khỏi phòng

.....

Bà My tỉnh lại, tuy ý thức còn mơ hồ nhưng lại có một giọng nói cứ vang lên trong đầu bà “giết con bé đó.phải giết con bé đó.nó là mối họa.giết nó.phải giết nó.” bỗng nhiên bà My tỉnh táo hẳn ra, con người co rút như muốn giết người

Đêm qua đi.một ngày mới lại đến.nắng vàng sân nhưng sao.trong từng giọt nắng lại thiếu thiếu cái gì đó.sức sống chẳng.chuyện gì sẽ xảy ra đây.

Ding.dong.ding.dong.

_ Ra ngay đây- Lan tươi cười bước ra mở cổng, tin thần đặc biệt tốt

_ Chào buổi sáng- Kiên mỉm cười

_ Các cậu vào nhà đi- Lan

_ Cảm ơn- tụi hần đồng thanh, Kiên thì không có gì nhưng Quân và Huy lại rất ngạc nhiên khi nghe Kiên kể mọi chuyện về tụi nó, đúng là chân nhân bất lộ tướng nha

Nhìn một lượt cách bày trí trong phòng, bàn ghế được sắp xếp hợp lý, phong cách trang nhã nhưng lại nhẹ nhàng ấm áp, màu chủ đạo là vàng nhạt có thể thấy người bày trí căn phòng này có kiến thức rất rộng và tốn không ít tâm tư

_ Các cậu uống nước đi, chờ bọn mình một chút bọn mình xuống ngay- Lan rót nước cho tụi hần rồi đi lên phòng

15' sau, tụi nó bước xuống, hôm nay Anh mặc một chiếc áo thun xám kết hợp với quần jean ngắn, tóc buộc cao trông thật năng động nhưng gương mặt lạnh lùng lại trái ngược hoàn toàn với sự năng động ấy. Mai thì mặc một chiếc áo fun vàng kết hợp với quần bò trông rất năng động cùng gương mặt hơi mỉm cười trông rất hòa nhã, dễ gần. Lan mặc áo fun trắng, quần sooc, giày nike cùng nụ cười rạng rỡ trông như một thiên sứ mặc dù thiên sứ này hơi trẻ con

_ Xin lỗi đã để các cậu chờ lâu- Mai cười cười

_ À, k có gì cũng không lâu lắm- Huy đơ người

_ Chúng ta đi được chưa- Lan nóng lòng hỏi

_ Được rồi, chúng ta đi nhưng các cậu chỉ đi không vậy hả- Kiên nghi hoặc khi thấy tụi nó đi tay không

_ Ý cậu là gì? Vấn đề chính- Anh mở miệng giọng nói nhàn nhạt nhìn không ra biểu cảm gì

_ Thì các cậu đi mà không đem điều thì lấy gì mà thả- Quân nói

_ Vậy sao giờ- Lan nói mặt hơi thất vọng

_ K sao, mình dẫn cậu đi mua- Kiên ôn nhu nói

_ Vậy đâu có vui- Huy đột nhiên nói

_Không lẽ cậu muốn.....- Mai bỏ dở câu nói

_Phải, chúng ta tự làm điều chơi đi- Huy cười

_Nhưng tui tui đâu có biết làm- Mai thờ dãi

_Thì tui tui dạy cho, thấy sao?- Huy nói

_Được á, vậy mua cái gì để làm vậy- Lan tò mò

_Cái đó hà, thôi để mình mua cho- Kiên nói

_Mua ở đâu mình đi với cậu nha, tui mình đi nha- Lan nói rồi cùng Kiên ra ngoài

Trong phòng khách không khí bỗng nhiên trầm mặc, Anh và Quân thì vốn ít lời cũng không nói làm gì nhưng hôm nay không biết vì sao Huy k có châm chọc Mai nữa mà cứ nhìn cô, ánh mắt mê ly làm Mai cảm thấy ngượng đỏ mặt cảm giác lâng lâng không biết phải làm sao

_Họ đi mua đồ để làm điều chắc sẽ lâu, cậu vào bếp lấy bánh ra cho họ đi, họ là khách đừng để thất lễ- Anh nói phá tan bầu không khí ngượng ngùng này

_Cậu nói vậy là sao, chúng ta là bạn mà đừng khách sáo vậy chứ- Quân nhìn thẳng vào đôi mắt Anh nhưng cậu không thể nhìn thấy gì từ đôi mắt sâu thăm thẳm ấy ngược lại còn bị đôi mắt cất giấu thật sâu tia âm ỉm cùng buồn bã của Anh thu hút, không thể rời mắt. Anh quay mặt ránh đôi mắt của Quân nó mang cái gì đó sẽ chia... tìm tòi... nhưng lại mang một tia âm ỉm cùng yêu thương. Anh nghĩ cô nhìn lắm nhưng cô lại có cảm giác âm ỉm tận đáy lòng, cảm giác ấy cô không có bài xích. Lòng thăm cả kinh, Anh thấy mình dạo này thật lạ khi gặp Quân tuy cô không biểu hiện nhưng cô biết rõ điều đó hơn ai hết

_Phải đó, cậu nói như vậy cứ như chúng tôi là người ngoài vậy- Huy có vẻ không hài lòng

_Các cậu đừng hiểu lầm, Anh tuy nói vậy nhưng không có ý gì đâu, cậu ấy chỉ là quan tâm các cậu thôi, nhưng mà cậu ấy không biểu hiện ra ngoài đó thôi- mai giả thích giúp Anh

_Hà?- Quân và Huy ngoác miệng

_Lần đầu tiên mình gặp cậu ấy là lúc đang đánh nhau trong vườn trường. Lúc đó cũng là lần đầu mình gặp Lan đó. Mình gặp Lan đang đánh nhau với một đám con trai khoảng 50 tên, thấy họ là con trai mà đánh con gái với lại còn ý đồ hiếp yếu mình tức quá nhảy vào đánh cùng luôn. Lúc đánh gần xong thì một tên cầm cây định đánh lên mình cũng may lúc đó Anh xuất hiện đáng gục tên đó bằng một đòn Karate, mình và Lan cảm ơn cậu ấy đã cứu bọn mình, các cậu biết cậu ấy nói gì không

_Hà? nói gì?- Quân Huy tò mò

_Cậu đi đi, hôm nay nói nhiều quá- Anh nói giọng nói tuy lạnh nhưng không có bức

_Cậu ấy nói: ” Các cô đi đi, phiền phức chết đi được, phá hỏng giấc ngủ của tui”, rồi bỏ đi để lại mình và Lan đơ tại chỗ nhưng một lúc sau cậu ấy trở lại quăng cho mình và Lan một bịch bông băng nói ” Các người băng bó đi, phiền quá” Cậu ấy nói rồi bỏ đi cũng không thấy trở lại. Nhưng mình và Lan lại rất cảm động đó nha, từ đó về sau mình và Lan ngày nào cũng dính lấy cậu ấy, cho đến bây giờ luôn- Mai bộ dáng không sợ chết cười cười, đôi mắt mờ ảo như đang hồi tưởng lại một đoạn kí ức xa xôi

_Hừ!, cậu có đi không?- Anh hừ lạnh không có biểu tình gì đối với hành động của Mai

_Đi... đi mà..hi hi- Mai cười giả lả nói rồi chạy vào nhà bếp

Mai và Kiên thì lại khác, rất sôi nổi buong chuyện

_Kiên à, tui mình phải mua những gì vậy- Lan thắc mắc

_À chúng ta phải mua giấy, keo. Dây, kéo,...- Kiên kể một tràng

_Woa....nhiều vậy sao, vậy chúng ta làm gì trước.....- Lan đang riu rít nói bỗng nhiên im bặt, một cơn gió lạ thổi qua, cảm giác khó chịu xông đến, cô có cảm giác như có cái gì đó trên cổ mình nhưng sờ vào lại không có gì

Nhưng thật ra.....có một hình xăm hình cánh dơi trên cổ cô, 1s sau thì biến mất như nó đã tan vào cơ thể cô vậy

_Lan, cậu sao vậy?- cảm thấy sự khác lạ của Lan Kiên lo lắng hỏi

_Không có gì đâu, chúng ta đi thôi hihi- Lan khôi phục lại bình thường, cảm giác khó chịu đó không còn nữa

_Ừm, đi nhanh còn về nữa đừng để mọi người phải đợi- Kiên mỉm cười nắm lấy tay Lan kéo đi, cậu cảm thấy thật hạnh phúc khi được nắm tay Lan như

thể này. Còn Lan có cảm giác như có một dòng điện xẹt qua người cô hấp có chút khó khăn, mặt bỗng hồng hồng nhưng cô cũng không có rút tay ra, cô không có bài xích cảm giác lạ này

Nhưng họ có biết.....một ánh mắt lạnh lẽo nhìn họ rồi nhếch mép cười.....chuyện gì sẽ xảy đến.....liệu buổi thả diều của họ có yên bình...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Ngoại ô thành phố, nơi xe cộ không ồn ào, dòng người không tấp nập nhưng lại mang đến một cảm giác tĩnh lặng êm đềm, bình yên đến lạ....trên một ngọn đồi xanh cỏ, xa xa đây những bông cỏ may tím tím, tiếng cười và cùng nói cười như gieo rắc vào khung cảnh ấy sự sống, nét sinh động...

_Nè, cậu làm gì vậy coi chừng rách váy giờ- Huy

_Biết rồi mà, nói mãi tại tui mới làm mà- Mai cũng gân cổ cãi lại

.....

_Cậu làm như vậy, như vậy nè- Kiên chỉ dẫn Lan làm một con diều giấy màu hồng trông vô cùng xinh xắn

_Mình hiểu rồi, hihi- Lan cười rất tươi

_Cậu dán đuôi diều lại đi rồi thả thử xem nó có bay không- Quân nói

_Rồi, giờ làm sao cho nó bay- Anh ngập thơ hỏi.

_Thì cậu cầm dây kéo xuống dưới chân đồi, còn mình thì cầm con diều đứng đây khi cậu đến chân đồi rồi thì chạy thật nhanh, nó sẽ tự động bay lên thôi- Quân bất ngờ trả lời cậu không ngờ người lạnh lùng ít nói như Anh mà cũng có lúc ngây thơ như thế

_Mình đi ngay- Anh nói rồi cầm cuộn dây đi thẳng đến chân đồi

Lan và Mai cũng làm xong con diều của mình, xuống chân đồi gần chỗ Anh để thả...nhưng...bầu trời đột nhiên đen kịt...trong những lùm cây rậm rậm phát ra tiếng sột soạt khả nghi...

_Có chuyện gì vậy các cậu- Kiên hỏi, thấy lạ nên vội chạy xuống

_Mình cũng không biết nữa nhưng mình thấy khó chịu quá- Lan thấy khó thở, cái gì đó ngăn cản ở ngực rồi dần dần chuyển đến cổ, sắc mặt trắng bệch vì nghẹt thở

_Cậu sao vậy Lan, đừng làm mình sợ- Mai đỡ Lan lo lắng hỏi

_Lan, em đừng làm anh sợ, mau nói gì đi- Kiên sợ, cậu sợ mất Lan người cậu yêu nhưng chưa một lần bày tỏ, cậu cảm thấy bất lực vì mình không bảo vệ được Lan, giây phút này cậu thật hối hận vì đã không nói rõ tình cảm của mình với Lan...

_Cậu ấy sao vậy?- Quân và Huy cũng lo lắng hỏi nhưng thấy Kiên đột nhiên chuyển cách xưng hô cùng thái độ lo lắng ấy, các cậu cũng đã phần nào hiểu được tình cảm Kiên dành cho Lan

_Cậu sao vậy Lan, cậu thấy khó chịu chỗ nào, mau nói mình biết- Anh đến nâng Lan dậy nhưng khi vừa chạm vào Lan thì cô đã hiểu hết tất cả những gì đang diễn ra trong cơ thể Lan

_Cậu nói đi, lúc này khi đi mưa dụng cụ với cậu, cậu ấy có biểu hiện gì lạ không?- Anh gấp gáp hỏi

_Có, lúc đó đang nói chuyện thì cậu ấy đột nhiên im lặng, có vẻ thất thần, khi mình gọi mới bình thường trở lại- Kiên đáp ngay

_Khá khen cho các người, lại dám hành động ngay giữa thanh thiên bạch nhật, quả là chẳng xem ta ra gì- Anh nói, đôi mắt tím lợt rõ sự chết chóc, cô so với lúc này khác xa hoàn toàn, cô sẽ không để yên cho những người hãm hại những người thân của mình

_Ý cậu là sao Anh- Mai thấy lạ hỏi

_Không lẽ có người hại cậu ấy- Huy nhanh miệng nói

_Và cậu biết họ là ai?- Quân nói tiếp lời Huy

_Chuyện đó để nói sau, lo cho cậu ấy trước đã- Anh vừa nói vừa lấy ra một huy hiệu có hình thù kì lạ định dán vào người Lan thì bỗng nhiên trong lòng ngực cô (Anh nhé) có cái gì phát sáng, ánh sáng có năm màu: xanh, đỏ, tím, vàng, hồng. Ánh sáng năm màu ấy dần tách ra thành năm phần và biến thành năm viên ngọc hình hoa anh đào có năm màu, hai bên viên ngọc có một đôi cánh nhưng những đôi cánh ấy không mở ra mà lại đóng chặt che lại viên ngọc đôi cánh ấy chờ đợi điều gì chẳng. . .Gương mặt tái nhợt vì nghẹt thở của Lan cũng dần dần có lại sức sống, hồng hào. Năm viên ngọc không phát sáng nữa mà nằm trong tay Anh, cô lấy một viên đá đặt trước ngực Lan, kì lạ là viên đá dần lặn vào trong người Lan như tan chảy vào trong cơ thể Lan, cô cảm thấy như có một dòng nước chảy trong cơ thể mình nó mang cho cô sức mạnh, tia sáng lóe lên trên cổ Lan, một đôi cánh dơi rơi ra và tan vào hư không. Sắc mặt Lan cũng trở lại bình thường

_Cậu có sao không- mọi người đồng thanh

_Mình không sao- Lan mỉm cười trấn an

Anh lấy bốn viên đá còn lại lần lượt đưa cho Mai, Kiên,Huy và Quân. Mai cảm thấy có một dòng sức mạnh chảy trong người mình nó nhẹ nhàng như một con gió, Kiên cảm thấy trong người có một sức mạnh như biển cả bao la, dào dạt, Huy lại cảm thấy trong người mình có một luồng sức mạnh, mạnh mẽ nhưng êm dịu của đất mẹ, còn Quân cậu lại cảm thấy trong người có một sức mạnh khó hình dung, nó rạo rực, thiêu đốt, nó như cháy bùng trong người cậu và tất nhiên sức mạnh của cậu là lửa

Mãi chăm chú vào điều kì lạ mà mình vừa thấy nên mọi người không để ý rằng cảnh vật xung quanh mình dần chuyển biến, không gian vắng vẻ và khi không gian trở lại bình thường sáu người đã ở trong một cánh rừng âm u, tiếng sột soạt trong những tán cây ngày càng lớn.

_Các cậu có nghe gì không?- Quân lên tiếng hỏi khi nghe âm thanh là lạ

_Có hình như có cái gì trong mấy tán cây- Huy nghi ngờ nói

_Hay là để mình đi xem- Kiên nói định bước đến gần

_Mình đi với cậu- Lan định đi cùng Kiên nhưng chưa bước đi thì...

_Các cậu đừng đi- Anh nói

_Sao vậy?- năm người đồng thanh hỏi

_Chúng sẽ tự tìm đến chúng ta thôi, các cậu đừng động nghe mình nói- Anh ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:

_Khi thấy chúng, các cậu hãy nhớ nhắm mắt lại, tập trung tinh thần và nói: ”Nhãn thuật...Nijza...dịch chuyển.”- Anh nói giọng nhẹ nhàng

_Chúng là cái gì?- năm người lại một lần nữa khó hiểu

_Lát nữa các cậu sẽ biết, các cậu đã nhớ rõ cậu chú đó chưa- Anh nghiêm giọng

_Ừm tui mình nhớ rồi- năm người đồng thanh

Bỗng một mùi hôi thối như mùi của tử thi bốc lên, trong những tán cây...những cái xác...không hồn...nhếch nhác....quần áo rách rưới...tay chân toàn máu là máu...dần tiến đến chỗ tui nói...thèm thường...

_Anh ơi, tui nólà cái gì vậy?- lan run bần bật

_Các cậu niệm chú đi, lát nữa nói sau- Anh thúc giục

_Nhãn thuật....Nijza....dịch chuyển- mọi người đồng thanh

Một đạo ánh sáng lóe lên mang theo tui nó (tính luôn cả tui hấn) biến mất....như hòa vào không gian, như được nhấc lên cao....và....bay theo gió....những cái xác gằm gù...thất vọng...tiếng nức nức và..thèm thường. Trong bóng tối một nụ cười ma mị... một giọng nói vô hồn

_Con bé không chết...nó không chết...nó thoát rồi...thoát rồi...không thể được phải giết nó....phải giết nó....- bà My nói như một cái máy như tâm trí đã bị ai khống chế...và ở một căn phòng tại một ngôi biệt thự cổ kính và có phần..lạnh lẽo...

_Thật không ngờ...cháu gái ta lại có bản lĩnh như vậy...nhưng bắt quá chút bản lĩnh của người có thể là gì ta- bà nội Anh cười...một nụ cười quý dị....ác độc và rất chi là cáo...

Biệt thự Happy....một ánh sáng lóe lên rồi vụt tắt mang mọi người trở lại

_Ôi, đúng là sợ chết mình nha- Lan ngồi phịch xuống sofa thờ lầy thờ dề

_Anh à cậu biết mấy thứ lúc nãy là gì không, đáng sợ quá- Mai hỏi

Còn tụi hần không nói gì...lắng nghe câu trả lời từ Anh

_ Xin lỗi các cậu, đã làm liên lụy các cậu, mình...- Anh bỏ dở câu nói

_ Cậu nói gì vậy, chúng ta là bạn mà- Lan có vẻ khó chịu trước câu trả lời của Anh, trước đây Anh chưa bao giờ có thái độ như vậy

_ Phải đó, có gì cậu cứ nói đi, lỗi phải gì- Mai cũng bực không kém

_ Cậu nói đi- tụi hần cũng chen vào

_ Nhưng...- Anh vẫn còn do dự...cô sợ...một nỗi sợ vô hình, cô sợ sau khi nghe xong mọi người sẽ không dám ở bên cạnh cô nữa...cô không muốn điều đó,...cô rất cô đơn, cô không muốn lại sống cuộc sống chỉ có một mình trong bóng tối, không có bạn bè... nhưng khi đối diện với đôi mắt thiết tha của mọi người cô lại mềm lòng, chắc có lẽ...cô nên tin vào tình bạn của họ bao năm qua, tin vào sự chân thành của mọi người và tin vào chính bản thân cô, chẳng phải mọi người vẫn chân thành với cô khi cô nói gia đình mình chỉ làm ăn nhỏ thôi sao. Cô quyết định nói cho mọi người biết cũng như cho mình một cơ hội nữa để tin vào những người bạn của mình- những người mình quan tâm nhất

_ Thôi được: Chúng chính là thầy ma...cấp cuối cùng của loài ma cà rồng, chúng là xác những người đã chết vào đèn trắng rằm bị đào lên và tưới máu vào người thì sẽ biến thành thầy ma, chúng uống máu, ăn thịt người và tất cả nhưng gì có hơi thở, chúng bị điều khiển bởi một người, những người đó được gọi là những “người canh xác”, “người canh xác” là những người có tâm hồn đen tối, độc ác và tham lam, “người canh xác” lại bị khống chế bởi các “tà linh”, “tà linh” nói người cũng chẳng phải người, chúng đứng giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết, chúng độc ác, chúng có thể hành động vào ban ngày và sinh hoạt như người bình thường nên con người bình thường không có pháp lực hoặc có pháp lực thấp sẽ không nhận ra. “Tà linh” khống chế ”người canh xác” để họ làm việc cho mình nhưng hiện nay “tà linh” còn rất ít- Anh nói một tràng dài

Mọi người ngẩn ra...không ngờ trên đời này lại tồn tại những thứ như vậy và còn quá nhiều điều mà mình chưa biết được

_ Vậy sao cậu lại biết được, và còn câu chú lúc nãy là sao?- Quân hỏi

_ Thật ra, mình không phải là người bình thường và nhà mình không phải làm ăn nhỏ gì đó mà mình là cô chủ tập đoàn Asaki, Nhật, mình còn một câu chuyện muốn nói với các cậu- Anh ngừng một lúc rồi nói tiếp:

_ Hơn mười 17 năm trước, vợ của tổng giám đốc tập đoàn Phong Vân ở Việt Nam bỗng dưng chết đi do căn bệnh lạ và con trai của họ mới 2t cũng mất tích nhưng sự thật không phải như vậy, bà bị người khác hãm hại, bà và con trai bị bắt cóc rồi thiêu sống trong một căn nhà bỏ hoang nhưng bọn người đó đâu biết được bà ấy không chết mà còn cùng con trai trốn về nhà mẹ ruột vì bà biết có người muốn hãm hại mình, bà muốn nhờ mẹ mình chuẩn bị tất cả để đối phó với sự việc sắp xảy ra nhưng ai có ngờ, một tháng sau khi bà đã chuẩn bị tất cả thì nghe được tin chồng mình lấy vợ khác, đau khổ, tuyệt vọng bà tự sát nhưng lại được cứu sống và bà biết mình mang thai 2 tháng, vì đứa con trong bụng và đứa con trai bà gắng gượng sống tiếp, bà hạ sinh một bé gái...và bé gái đó chính là mình- Anh nói đều đều nhưng ánh mắt toát lên sự thù hận cùng hận ý sâu đậm, ngừng một lúc Anh lại nói tiếp:

_ Thật ra gia tộc Asaki không giống như những gia tộc lâu đời ở Nhật bản khác mà là một gia tộc nijza bí ẩn, bà ngoại của mình không cho mẹ tiết lộ sự thật về thân phận của mình, bà nói nếu một người yêu con thật lòng sẽ không vì gia cảnh hay xuất thân của con mà tình cảm dành cho con thay đổi, mẹ mình cũng nghĩ vậy nên quyết định giấu “ông ta” nhưng khi cưới xong bà cũng đã nói rõ cho ông ấy biết nhưng tại sao ông ta lại phản bội mẹ mình chứ, mình không thể hiểu cũng không thể tha thứ cho ông ta nên lần này đến Việt Nam mình phải trả lại họ gấp đôi những gì họ đã nợ mẹ và anh em mình. Nhưng không ngờ người là bà nội trên danh nghĩa của mình lại cùng bà My- mẹ Tuyết chắc các cậu cũng biết, hãm hại mẹ mình còn ông ta hoàn toàn không biết gì cả, một điều khiến mình bất ngờ hơn là BÀ NỘI của mình lại là một “tà linh”....

Mọi người không nói gì chỉ có thể lắng nghe...bầu không khí lặng đi, mỗi người một suy nghĩ nhưng những suy nghĩ ấy lại xoay quanh Anh...

_ Nếu các cậu thấy sợ, thì không sao.... Mình...sẽ dọn ra ngoài tuyệt đối không làm liên lụy đến các cậu- Anh nhắm đôi mắt tím khó khăn nói ra từng lời

_ Cậu nói gì vậy hả, tụi mình là bạn của nhau mà, mình không sợ liên lụy gì hết á- Lan ôm lấy Anh

_ Anh, cậu có phải không xem tụi mình là bạn nữa không?, sao đòi dọn ra ngoài hả, mình không chịu đâu- Mai nói giọng run run như sắp khóc

Anh mỉm cười, một nụ cười hạnh phúc...

_ Họ là con gái còn không sợ thì tụi tui sợ cái gì- Quân nhếch mép, cười rất chi là vô lại

_ Phải đó, không lẽ tụi tui thua bọn con gái mấy người sao- Huy cũng cười cười

_ Có Lan thì mình phải bảo vệ cậu ấy chứ- Kiên nói rồi nhìn Lan làm cô ngượng đỏ mặt, trái tim không tự chủ đập nhanh

_ Ôi thiệt là thói đời đen bạc, cậu chỉ bảo vệ Lan vậy còn tụi tui thì sao- Mai giả vờ chấm nước mắt trên Lan làm mặt Lan càng đỏ hơn

_ Vậy để anh bảo vệ em nhé- Huy bỗng nhiên nói làm Mai ngừng cười ngay tức khắc

_ Không cần, mà cậu lớn hơn ai mà kêu tui bằng em chứ- Mai cãi lại để che giấu sự ngại ngùng

_ Tất nhiên lớn hơn rồi, cậu nên nhớ chúng ta mới 17t thôi- Anh phun ra một câu làm Mai cứng đờ, rồi lên phòng

_ Khụ. .khụ. . thôi hôm nay cũng mệt rồi, các em nghỉ đi, tội anh về- Quân phá tan bầu không khí ngưng ngập nhưng có ai biết được cậu cảm thấy rất bất ngờ khi nghe những lời Anh nói, không tự chủ cậu muốn tìm hiểu về Anh, cậu cảm thấy Anh có quá nhiều bí mật, cậu muốn hiểu Anh hơn nhưng tại sao cậu muốn điều đó thì cậu không biết được

_ Vâng- Mai, Lan đồng thanh, tâm hồn vẫn còn ở trên mây

Kết thúc một ngày mệt mỏi. . .

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Một ngày nữa lại đến.nhưng mặt trời chưa ló dạng.đầu đó xa xăm trong một góc của thành phố , tiếng gà gáy vang vọng cả vùng trời còn tối mịt. . .

Trong một căn phòng cửa sổ không đóng kín, rèm cửa bị một con gió nhẹ khẽ thổi bay bay.vang vọng tiếng nói rất khẽ của hai con người. .

_ Tiểu thư, chủ nhân gửi cho tiểu thư cái này- Hắc Diệp đưa cho Anh một sợi lông vũ bầy sắc

_ Quá trình tái sinh đã bắt đầu?- Anh hỏi, phàm là ma cà rồng trước ngày định mệnh ấy sẽ từ từ chết đi, cho đến ngày của sự hồi sinh hay còn gọi là ngày “mặt trăng đỏ”, nếu tránh được ánh sáng đầu tiên của mặt trời thì sẽ sống lại, toàn bộ quá trình đó gọi là quá trình tái sinh, ma cà rồng trải qua quá trình này vô cùng đau đớn như bị lăng trì. Mặt khác nếu không tránh được ánh sáng đầu tiên của mặt trời sẽ hóa thành tro bụi, những thể hệ ma cà rồng hình thành từ dòng máu và răng nanh của người đó cũng sẽ tan thành tro bụi

_ Dạ có lẽ vậy- Hắc Diệp lễ phép đáp, trong lòng của những ma cà rồng uống máu như họ đã xem Anh như nữ thần vì không có gì trên thế giới này ngăn được bước chân người con gái ấy

_ Vậy mọi người thế nào, người nữa- Anh lại hỏi

_ Chắc vì không phải là chủ mẫu của dòng máu chảy trong người nên mọi người và thuộc hạ vẫn chưa bắt đầu quá trình tái sinh, nhưng chủ nhân nói quá trình ấy sẽ đến rất nhanh thôi- Hắc Diệp nhẹ giọng đáp

_ Các người có chắc là đủ sức mạnh đối phó với chúng?- Anh hỏi, sở dĩ cô hỏi vậy là hoàn toàn có nguyên do, loài ma cà rồng hút máu cũng là kẻ thù muôn thuở của loài uống máu sẽ không bị mất đi sức mạnh khi ngày mặt trăng đỏ gần kề

_ Tiểu thư cứ yên tâm, chủ nhân nói Quá trình tái sinh của chúng thuộc hạ sẽ kết thúc trước ngày mặt trăng đỏ một ngày và quá trình ấy như tiếp thêm sức mạnh cho chúng thuộc hạ nên chắc sẽ không có vấn đề gì, nhưng.-Hắc Diệp chưa nói hết câu thì Anh đã ngắt lời

_ Nhưng duy chỉ có chị ấy là ngoại lệ, phải không- Anh nói, giọng nói nhẹ nhàng nhưng ẩn nấp xót xa

_ Dạ- Hắc Diệp cũng xót xa không kém, chủ nhân của họ đã phải chịu nhiều đau khổ rồi, bây giờ lại bị giày vò như thế, chủ nhân họ chỉ làm sai có một lần chẳng hề bao hi sinh đau khổ suốt năm trăm năm qua chưa đủ để đền tội hay sao.

_ Chắc có lẽ đó là số mệnh- Anh cảm thán

_ Chuyện lăng mộ của hân sao rồi, ta bận quá không thể đến xem được- Anh chợt nói

_ Thư tiểu thư, sau khi làm theo lời cô thì cũng không thấy hiện tượng gì khác lạ nữa- Hắc Diệp nói

_ Ừm, vậy là tốt rồi, ...người vẫn chưa buông xuống được phải không?- Anh hỏi một câu đầy hàm ý

_ Có lẽ vậy- Hắc Diệp cười chưa chút, không phải cậu không biết trong lòng chủ nhân không có cậu chỉ tràn ngập hình ảnh của người đó, nhưng cậu không tự chủ được trái tim mình, yêu người con gái ấy- một nữ hoàng, số phận đã định sẵn cậu là người thất bại

_ Được rồi, người lui đi, về chăm sóc tốt cho chị ấy- Anh thờ dãi

_ Vâng- Hắc Diệp đáp rồi dần biến mất như làn sương khói.

_ ”Xem ra, mình phải hành động sớm hơn dự kiến rồi, vốn muốn chơi đùa với Bà Nội một chút vậy mà, mất cả thú vị”- Anh nghĩ nghĩ rồi nhếch mép

Trong một trường mang tên Ánh Sáng, tại một lớp nọ, giáo viên đang giảng bài thi thể này đây

_Anh nhìn đù chưa- Mai cúi, cô đỏ mặt (tg: thẹn quá hóa giận, he he) khi Huy cứ nhìn chăm chăm mình, nhưng lí do tại sao thì cô cũng không biết

_Chưa- Huy cười cười vẫn tiếp tục nhìn Mai

_Anh...- Mai tức đến không nói được gì và...

_Em kia, có học không thi bảo, giờ của tui là một giờ học vô cùng bổ ích cho con đường học vấn của các em sau này, đây là một môn học thú vị và quan trọng nhất.....- vân vân, mây mây vô vàng những lời quý báu của ông thầy dạy toán về môn học của mình và để răn đe những học sinh gây ồn ào trong giờ của ông làm cho những ai đã từng là học sinh của ông khi nhắc đến cũng sẽ thấy đổ mồ hôi lạnh

_Thưa thầy, theo thầy nói vậy thì môn của thầy là môn quan trọng nhất- Mai lặp lại lời của thầy toán “Kính yêu”

_Đúng vậy- ông thầy ngênh mặt, ông là người dạy lâu năm nhất ở đây, lời ông nói đến cả hiệu trưởng cũng phải nhin vài phần, nên càng lúc ông càng ngược mặt lên trời mà đi (Tg: thầy ơi coi chừng vấp cục đá té gãy răng, thầy ạ, * ủa mà thầy còn răng đâu mà gãy, toàn răng giả thôi*)

_Thưa thầy, nếu thầy nói vậy thì có nghĩa các môn còn lại không quan trọng sao ạ- Lan cũng từ tốn đứng lên

_Tôi không có ý đó- Ông thầy cãi biến

_Nhưng em thấy thầy lại có ý đó đây- Anh cũng cười cười

_Các em nói vậy là sao, các em dám vô lễ với giáo viên, ra ngoài hết cho tôi- Ông thầy bí quá hóa liều (Tg: ông này hi nộ bất thường)

_Không cần thầy phải đuổi- tụi nó nói rồi thông thả đi ra khỏi lớp như không có chuyện gì

_Tụi anh đi với mấy em- tụi hấn đuổi theo

_Í quên, thầy kính yêu à, em nói cho thầy nghe nhá, môn học của thầy là môn họ chán và vô bổ nhất em từng học- trước khi đi Huy còn quay đầu lại nói một câu chọc tức ông thầy. Thật ra môn học này cũng không đến nỗi nào nhưng thấy ông thầy đáng ghét quá nên cậu mới nói vậy thôi

_CÁC EM...CÁC EM KHÔNG XONG VỚI TUI ĐÂU.....- ông thầy rống lên

Bỏ lại tiếng rống của ông thầy tụi nó thanh thản bước trên hành lang

_Nè, đi chơi đi các cậu- Lan cười hihi

_Ừm, hay đi khu vui chơi ha, hay đi ăn nhí- Mai phân vân

_Các anh có chuyện này muốn hỏi em- Quân nhìn Anh

_Được rồi, tụi mình đi ăn rồi nói luôn- Kiên cười

_Mình biết quán này ngon lắm, đến đó ăn đi- Huy đưa ra ý kiến

_Thôi không ăn tiệm đâu, thức ăn không ngon gì hết á- Mai chu chu mỏ trông vô cùng đáng yêu

_Vậy ăn ở đâu?- Kiên hỏi

_Hay về nhà đi, Lan sẽ nấu cho tụi mình ăn, cậu ấy nấu ăn ngon lắm- Mai hớn hờ

_Thật sao?- Kiên thắc mắc nhưng cũng có cái gì đó vui vui, ngọt ngào, không ngờ người con gái cậu yêu lại đảm đang đến vậy, cậu bắt đầu nghĩ đến tương lai của mình và Lan....

_Không lẽ giả- Lan lí lắc

_Quyết định vậy đi, biệt thự Happy thắng tiền- Mai vui vẻ hét

Lúc này một cái bóng thoát ần thoát hiện trong phòng bếp của biệt thự Happy, cái bóng mờ tù lạnh rắc một ít bột trắng vào thức ăn, cười khê và..... biến mất trong gian phòng....

Chương 16

Giữa trưa, không gian yên tĩnh nhưng cũng khá cô tịch bị khuấy động bởi những tiếng cười nói như tràn ra từ một căn biệt thự

_Anh dọn đĩa ra đi- Mai nhìn Huy

_Sao lại là anh chứ- Huy bắt mắt

_Thôi, để tụi mình dọn cho, các cậu đừng có cãi nữa- Kiên cười cười (Tg: lúc nào thấy anh cười, không sợ sái hờ anh)

_Đúng đó cũng trưa rồi, coi chừng làm phiền hàng xóm đó- Lan cũng nói vào

_Hừ, không dọn thì đừng có ăn- Mai lườm Huy một cái muốn cháy mặt

_Em sao lại nờ đối xử với anh như vậy, anh thật oan uổng mà- Huy lại giờ chiều ủy khuất ra, nhưng không biết có tác dụng không

_Đừng có nói nhiều, đi mau đi- Mai nói

_Em đi với anh đi- Huy cười gian

_Đừng có mơ- Mai liếc Huy một cái

_Thôi, không cãi nữa, Lan và Kiên nấu ăn rồi, cậu và anh ta sẽ dọn đĩa, mình và Quân sẽ rửa bát, được chứ- Anh nói khi đã chịu hết nổi

_Đi thì đi- Mai nói rồi đi vào nhà bếp. Thấy vậy Huy cũng theo vào

Lát sau, không biết xảy ra chuyện gì mà Mai giận dỗi mặt lại đỏ đỏ, đến nhìn cũng không thèm nhìn thì lấy gì mà cãi nhau với Huy còn Huy thì gương mặt hời hợt cứ len lén nhìn sang Mai, mọi người thấy vậy thở phào, hiếm khi hai cái “loa người” không cãi nhau. Khi Mai bê hai đĩa thức ăn ra thì Anh thoáng nhíu mày nhưng nhanh chóng khôi phục về bình thường.

_Các cậu khoang ăn đã, mình có món quà này muốn tặng các cậu, lên phòng mình một chút- Anh vẻ mặt như chẳng có gì xảy ra nhưng có trời mới biết vừa rồi cô đã nghĩ thấy gì, đó là thuốc mê, loại thuốc mê này không phải bình thường, nếu là loại bình thường thì cũng chẳng có gì đáng lo, nhưng sự thật lại không như suy nghĩ của cô, thuốc mê đó là Mê Tâm Huyền loại thuốc mà người tộc Tà Linh dùng để khống chế người canh gác và cũng dùng để khống chế những người có thể lợi dụng. Mê Tâm Huyền dùng giấc mơ để giam người bị khống chế vĩnh viễn ở trong giấc mơ đáng sợ, giấc mơ ấy dựa trên nỗi đau khổ sâu kín nhất của con người, những gì họ cố chôn sâu tận đáy lòng sẽ bị giấc mơ tái hiện lại thậm chí khủng khiếp hơn. Tuy Mê Tâm Huyền không có tác dụng với Anh nhưng cô không chắc là mọi người có vượt qua được chính nỗi sợ của bản thân hay không, cô không muốn mạo hiểm

_Có thể để ăn xong rồi nói hay không- Huy chưa hiểu được ý Anh

_Thôi đi lên phòng Anh lấy quà trước đi- Mai kéo áo Huy đi lên tầng

_Mình đi lấy quà rồi xuống ăn nha anh- Lan mỉm cười với Kiên làm cậu sượng rón

Mai và Lan hiểu Anh có chuyện muốn nói nên kéo Huy và Kiên đi, họ làm bạn thân nhiều năm như vậy cũng là do một phần hiểu nhau nếu cả ý nghĩ của Anh cũng không đoán ra được há chẳng phải là bị người cười chửi bạn thân này hay sao

_Đi thôi- Anh nhìn Quân. Cậu cũng chậm rãi đi theo không nói gì, cậu thấy thái độ Anh hơi lạ chắc có chuyện gì đó muốn nói với mọi người nhưng không thể nói ở đây, cậu chọn im lặng và đi theo Anh. Cậu không hiểu sao khi cậu nhìn vào mắt Anh lúc này đây cậu có thể hiểu Anh muốn ám chỉ điều gì...

_Anh có chuyện gì sao?- Lan hỏi ngay khi đóng cửa phòng

_Cậu thấy thức ăn có mùi gì lạ không- Anh nhìn Lan

_Có, lúc nấu ăn mình rất dễ dàng thao tác nhưng không hiểu sao hôm nay mình cứ có cảm giác sao sao ấy, như là trong người mình có một sức mạnh nào đó không cho mình đụng tới những thực phẩm đó vậy- Lan nói ra nghi vấn trong lòng

_Mọi người còn nhớ viên đá bảy sắc có hình đôi cánh biến mất trong người mình chứ- Anh nhìn xa xa

_Nhớ chứ- mọi người đồng thanh

_ Có phải các cậu thấy như có một sức mạnh dung hợp vào cơ thể và ngày càng lớn lên đúng không- Anh ngừng một lúc rồi nói tiếp

_ Đó là đá hộ pháp của tộc ASAKI, những viên đá đó chọn các cậu cũng là điều mình không thể ngờ được, nhưng các cậu phải tin mình, mình chưa bao giờ có ý định giấu các cậu điều gì nhưng mình bắt buộc phải làm vậy....đá hộ pháp sẽ bảo vệ các cậu

_ Nhưng em gọi tụi anh lên tận đây chắc không phải chỉ vì chuyện này?- Quân nói

_ Phải, gọi mọi người lên đây là có chuyện khác, mọi người còn nhớ về tộc “Tà Linh” mà lần trước mình nhắc đến chứ, tộc Tà Linh có một loại thuốc mê hoặc lòng người đó là Mê Tâm Huyền, một khi đã ăn phải hoặc uống phải thứ gì có Mê Tâm Huyền các cậu sẽ bị giam ở trong giấc mơ và nỗi sợ hãi của chính mình....mãi mãi, mãi mãi chịu sự khống chế của tà linh. Tuy đá hộ pháp có thể giúp các cậu tránh khỏi bị điều khiển nhưng giấc mơ của chính mình các cậu phải tự vượt qua, trừ phi các cậu đừng ăn những món ăn đó- Anh nói giọng đều đều nhưng có thể nhìn ra sự nghiêm túc cùng căng thẳng trên khuôn mặt của cô

_ Cậu quả đúng là có nhiều bí mật đó- Lan giật dỗi nói

_ Từ lúc mình và Lan quen cậu bọn mình đã nhận ra rồi nhưng bọn mình muốn để cậu tự nói ra, để cậu có đủ tự tin vào tình bạn của chúng ta- Mai cười cười trên khuôn mặt không mang nét trách móc vì cô và Lan hiểu Anh, những gì Anh không muốn nói cho họ nghe chỉ sợ là những điều đáng sợ, Anh không muốn họ biết vì lo cho họ

_ Xin lỗi các cậu, nhưng việc đến nước này mình cũng không thể giấu các cậu được nữa, mình sẽ nói cho các cậu mọi chuyện nhưng mình muốn nhờ các cậu giúp đỡ cho mình một chuyện- Anh ngừng một lúc nhìn về phía tụi hấn và Mai, Lan

_ Cậu nói vậy là sao có chuyện gì cứ nói đi- Mai bực

_ Mình kể các cậu nghe một chuyện- giọng Anh đều đều như tiếng chuông vọng từ xa xưa đến:

_ Thật lâu, thật lâu trước kia, khi mà con người còn chưa biết đến sự tồn tại của loài ma sói, ở một thôn phồn hoa nọ của đất nước Trung Quốc mọi người hết lòng tin tưởng một vị pháp sư, vị pháp sư đó tên gọi Ma Ảnh, mọi việc hấn nói ra đều là mệnh lệnh....trong thôn có một cô gái nổi tiếng xinh đẹp hơn người, cô tên gọi Phiêu Linh, người yêu của cô là Thanh Đăng một chàng trai dịu dàng, ôn nhu, Ma Ảnh đã thích cô từ rất lâu nhưng ngại danh phận pháp sư của mình nên không dám ngỏ lời với gia đình cô (Pháp sư vào thời đó không được lấy vợ, theo quan niệm mê tín, nếu pháp sư lấy vợ sẽ mất đi linh lực của mình), hấn sợ mất tất cả, còn cô Phiêu Linh ngây thơ vẫn ngày ngày ở trong nhà cùng cha mẹ, hẹn hò với người mình yêu thương thỉnh thoảng sẽ vào rừng hái nấm, nhưng thật không ngờ một ngày nọ khi đi hái nấm cô bị lạc đường vào một cánh rừng âm u, thỉnh thoảng nghe tiếng “quác...quác” của lũ quạ, cây cối trong rừng hình thù kì lạ, cô đi ..đi mãi muốn thoát ra khỏi cánh rừng nhưng không tài nào ra được, mỗi một , cô nhìn thấy một dòng suối định đến uống nước thì tiếng tru của sói vang vọng khắp khu rừng, từ trong bụi rậm một con sói to lớn, đi bằng hai chân, miệng của nó ngoài những cái răng nhọn hoắt còn có một đôi nanh dài ... rì máu. Cô hét hoảng chạy đi nhưng mọi chuyện đã quá trễ, con quái thú tóm lấy cô nó rút lấy từng giọt máu trong người cô rồi bỗng nhiên tan thành cát bụi....những giây phút cuối của cuộc đời, cô khao khát được sống vì cô còn vương bận cha mẹ vương bận Thanh Đăng và sự khát khao ấy đã khuấy động trời xanh, thượng đế đã cho cô một cơ hội để sống lại nhưng cô không còn được là con người mà phải làm ma cả rỗng và cô không được hại người chỉ có thể uống máu mà sống, đó là cái giá cô phải trả để sống lại. Cô đồng ý và từ giây phút đó cô biến thành một ma cả rỗng thực thụ. Bị kịch cũng bắt đầu từ đó..... – Anh ngừng lại giây lát rồi thở dài

_ Rồi sao nữa cậu nói tiếp đi- Mai tò mò

_ Khi Phiêu Linh trở về nhà, cô không dám nói cho cha mẹ mình biết, cô nói với Thanh Đăng người cô yêu nhất kiếp này. Thanh Đăng vì yêu cô nên che giấu thậm chí còn ngỏ lời cưới cô làm vợ, gia đình Phiêu Linh cũng không phản đối nên hôn lễ sớm được cử hành. Đêm đó Ma Ảnh đã lợi dụng thế lực của mình bức tử Thanh Đăng rồi bịa 1 lí do rằng Thanh Đăng bị quỷ ám phải ngay lập tức giết chết nếu không hậu hoạn khó lường, thế là dân làng mặt kệ lời cầu xin của Phiêu Linh, đem xác Thanh Đăng thiêu rụi. Rồi Ma Ảnh đến nhà Phiêu Linh nói cho nàng biết chồng nàng là bị hấn bức tử. Phiêu Linh đau khổ, tuyệt vọng , Thanh Đăng.... Thanh Đăng của cô cứ nhiên bị con người ác độc này giết chết, cô phản hận, hận thấu xương con người đó. Thế là, trong cơn thịnh nộ cô đã không kiềm chế nổi sự tức giận mà hút máu Ma Ảnh, mặt trăng ngoài bầu trời kia cũng nhuộm một màu đỏ chót kinh người, thượng đế lại một lần lên tiếng, ngài nói người đã phạm sai lầm mà ta và người hãy chịu sự trừng phạt của ánh sáng, khi nào người tìm gặp được một tộc pháp sư giúp người cầu phúc hối lỗi, vào đúng ngày mặt trăng một lần nữa nhuộm thành màu đỏ, giúp người đón lấy ánh mặt trời đầu tiên, ta nhân danh thượng đế tối cao sẽ giải thoát cho người. Nhưng người giúp người sẽ phải mất đi linh lực của pháp sư, và thời gian chờ đợi ngày mặt trăng đỏ này là vô định nếu người có thể chờ được ngày ấy, ta sẽ cho người một điều ước, nhưng hãy nhớ đó là một điều ước đúng. Sau đó Phiêu Linh chậm rãi rồi đi mà không biết được rằng Ma Ảnh đã không còn là Ma Ảnh, hấn biến thành một con quái vật đáng sợ hút máu khắp nơi, còn Phiêu Linh ngày này qua tháng nọ cô tìm kiếm tộc pháp sư mà thượng đế đã nói. Thời gian giúp cô rèn luyện thêm sự thành thực cùng kiềm chế cơn khát máu của chính mình còn Ma Ảnh cũng dần bình tĩnh lại nhưng hấn vẫn hút máu người để sống, đó là sự khác biệt giữa hai người. Một số ma cả rỗng sẽ còn lại tư duy và trí nhớ theo phía Phiêu Linh nhưng số đó cũng không nhiều. Đa số ma cả rỗng khác lại theo phía Ma Ảnh, chúng chiếm số lượng rất đông hơn 3/4 số lượng ma cả rỗng, chúng đều mất đi kí ức chỉ còn nỗi khát máu trong đôi mắt đỏ vô hồn. Sau này hình thành hai phe đối lập nhau đó là phe uống máu do Phiêu Linh đứng đầu và phe Hút máu do Ma Ảnh đứng đầu. Sau một trận chiến tộc ASAKI đã thành công phong ấn hấn vào lăng mộ nhưng linh lực của trưởng tộc ASAKI lúc đó đã yếu nên chỉ có thể phong ấn hấn tạm thời , gần đây hấn đã có dấu hiệu tỉnh lại- Anh nói, ngữ khí có phần chán ghét

_ Vậy em muốn bọn anh....?- Quân không nói hết câu nhưng mọi người phần nào đã hiểu

_ Phải, vì đá hộ pháp đã chọn mọi người nên em bắt buộc phải nhờ mọi người giúp đỡ, chị ấy....rất đáng thương....., em đảm bảo sẽ không tổn hại đến mọi người- Anh nói chắc nịch

_ Bọn mình đồng ý nhưng làm ăn phải có lời nha, cậu phải mời tụi mình ăn cơm đó- Lan chu chu môi

_ Được- Anh mỉm cười làm mọi người đơ luôn

_ Nhưng bắt quá một ngày chưa diệt tộc tà linh thì chúng ta chưa thể đi đến nơi Phiêu Linh ở được- Anh đột nhiên nói ngữ điệu trầm hẳn

_ Vậy còn chuyện thức ăn có cái gì Mê Tâm Huyền thì phải làm sao- Kiên hỏi

_ Chúng ta sẽ diễn một màn kịch cho vị khách không mời xem vậy, sẵn tiện kết thúc mối thù lâu năm trước luôn.- Anh nhếch mép

_ Vị khách không mời?- năm người đồng thanh

_ Ừm, Bà Nội mình đã phái người theo dõi chúng ta từ trước rồi- Anh nói, giọng nói chán ghét không thể che giấu

_ Vậy, chuyện chúng ta nói này giờ?- Huy lo lắng

_ Không sao, phòng này đã bày kết giới nên hẳn không thể nghe gì để báo lại với bà ta đâu- Anh

_ Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?- Lan hỏi

_ Chúng ta sẽ.....- Anh nói vẫn tắt

_ OK, chứ- Anh

_ Được, cứ vậy đi- năm người đồng thanh

Chuyện gì sẽ đến đây...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Phòng ăn, biệt thự Happy

_ Ăn cơm thôi mọi người- Lan cười gượng, thử hỏi, biết trong đó có thứ gì thì còn ai có thể vui vẻ mà nuốt nó xuống không. Lan cũng sợ mình không khổng chế được bản thân thì.....

_ Ừ, ăn cơm thôi- Kiên cũng ậm ừ

_ Anh đâu, cậu ấy không xuống ăn à- Mai giả vờ hỏi

_ Lát nữa em ấy xuống, chúng ta ăn thôi- Quân là người bình tĩnh và giỏi đóng kịch nhất lúc này

Ngoài kia, trên một tán cây to, cái bóng đen nhả một dãy số và..

_ Mọi chuyện thế nào- giọng nói ồm ồm, già nua truyền đến

_ Thừa chủ nhân, mọi chuyện như ta dự đoán, năm đứa nhóc kia đã ăn những thứ đó, chỉ có con nhóc tên Anh là chưa ăn, nghe chúng nói lát nữa nó mới xuống- cái bóng lãnh cảm nói

_ Ô! Vậy sao? Chúng tưởng mình là ai, có tí bản lĩnh cũng muốn đấu với ta, ha ha ha- chất giọng già nua cười độc ác

_ Chủ nhân, vậy bước tiếp theo...- cái bóng ngập ngừng

_ Trước tiên ngươi đem năm đứa nhóc đó đi, chúng sẽ có ít cho ta, còn con bé đó ta muốn chơi với nó từ từ, chắc sẽ thú vị lắm đây- một giọng cười khà ỏ truyền vào điện thoại làm người ta ròn rợn

_ Vâng, thưa chủ nhân- cái bóng vừa nói xong thì đầu dây bên kia cũng vang lên những tiếng tút dài, báo hiệu cuộc gọi đã kết thúc

Phòng ăn của biệt thự Happy giờ đã không còn tiếng cười nói nữa, mà trên bàn mọi người(Chỉ tại hân, Mai và Lan) ngất xỉu nằm la liệt, như nữ một giấc ngủ thật sâu, thật lâu, cũng có thể là mãi mãi.

Cái bóng đen tiếng vào, nhép miệng như niệm một câu chú nào đó. Cái bóng và mọi người biến mất ...không một dấu tích nào, chỉ vương vẩn trong không khí mùi của một con người bị mất đi một nửa linh hồn

Lúc Anh đi xuống đã chẳng còn lại gì, ngoài những món ăn chưa dọn dẹp, cũng đủ hiểu truyện gì đã xảy ra

_Hành động nhanh thật- Anh cười nhếch mép

Điện thoại rung.

_ A Lô – Anh lạnh lùng

_Chào cô cháu gái của ta- kèm theo là giọng cười sang sảng của bà Ngân- cũng là người Anh gọi là bà nội

_Người muốn gì?- Anh vẫn lạnh lùng, lãnh đạm

_Làm gì mà căng thẳng vậy, cháu gái của ta? Bạn của con bị bệnh, ta chỉ giúp chữa trị thôi mà- bà Ngân làm ra vẻ ngây thơ

_Thật ra bà đã làm gì bạn tôi?- Anh tăng cao âm lượng

_Con muốn biết vậy sao? Vậy tối nay đến nhà hoang đường XX con sẽ biết thôi mà- nói rồi bà Ngân cúp máy

_Thật ngu ngốc- Anh lãnh đạm cười, lấy di động ra nhấn số gọi một số máy lạ...không biết nói những gì mà hàn khí trong người Anh như càng lan tỏa, đôi mắt tím thật đẹp nhưng cũng ánh lên thù hận cùng nỗi bi thương và vụt qua tia vui sướng. Đầu dây bên kia thì hoàn toàn trái ngược, một giọng nói trầm ấm nhưng cơ hồ vô cùng kích động và không thể tin, còn có nghi ngờ và đau khổ, bi thương

Lại một cuộc gọi nữa giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên

_Bảo bối, là anh- giọng Thiên Minh trầm trầm rất dễ nghe (bạn nào không nhớ nhân vật này thì xem lại chương 12 nha)

_Anh đưa mẹ về đi, mọi chuyện sẽ chấm dứt vào tối nay- Anh nói nhe nhệ

_Được, nhưng liệu.-Thiên Minh ngập ngừng

_Sẽ không.mẹ sẽ không bị tổn thương thêm một lần nào nữa, em hứa- Anh nói chắc nịch

_Ừm, anh tin em- Thiên Minh khẽ cười, cậu tin vào năng lực của Anh, từ khi sinh ra Anh đã có một năng lực thần bí chi cậu và mẹ biết đó là mơ trước được tương lai, những gì sắp đến, là họa là phúc Anh đều sẽ mơ thấy được, nên Anh mới có thể tự tin mà suy tính trước mọi việc để chúng đi vào đúng theo kế hoạch

Thời gian trôi đi thật nhanh, ánh trăng cũng nhô quá nửa chiều xuống con đường vắng vẻ một sự tĩnh lặng nhưng vô cùng quý dị, phía bên trái con đường một ngôi nhà kho bị bỏ hoang, rong rêu bám trên bức tường đá dưới ánh sáng vàng của mặt trăng hắt ra ánh sáng lam mờ đầy cô tịch.Một dáng người thanh mảnh nhưng lạnh lùng và hai cái bóng khác một già một trẻ từ từ tiến vào,.....

Tầng thượng của ngôi nhà hoang, năm con người bất tỉnh bị giam vào căn phòng duy nhất trên tầng thượng, thoát nhìn cứ tưởng ngủ say, nhưng ai có biết họ đã tỉnh tự bao giờ, chỉ là chờ đợi một người, một kết thúc... và một cái bóng già nua ngồi trên chiếc ghế duy nhất ở đó cũng đang...chờ đợi. Xa xa, trong một góc khuất, bóng một người đàn ông đứng đó...chờ đợi một sự thật

Kết.âm thanh han gỉ của cánh cửa trên tầng thượng mở ra

_Ồ tới rồi sao, cháu gái- bà Ngân cười quý dị

_Bạn tôi đâu? Bà muốn giờ trò gì?- Anh lạnh lùng không cảm xúc

_Làm gì mà gấp vậy? không lẽ cháu không biết kể từ hôm nay, cháu sẽ không còn gặp được ánh mặt trời nữa hay sao?- bà Ngân cười chế diễu

_Như vậy còn chưa chắc, nhưng bất quá, tôi sẽ cho bà gặp hai người, một người bà có quen- Anh cười lạnh lẽo

_Người nói vậy là có ý gì?- bà Ngân thoáng khó hiểu

Không điểm xia đến thái độ của bà Ngân, Anh quay lại nói:

_Mẹ và anh lên đi

Vừa dứt lời cánh cửa một lần nữa mở ra chỉ thấy hai con người bước vào sắc mặt bà Ngân khẽ biến

_Mây.....mây.....- bà Ngân áp úng

_ Nhìn thấy con mẹ không vui sao?- bà Quỳnh- mẹ Anh cười khề

_ Không thể nào, mây không thể....- bà Ngân chưa nói hết câu thì bà Quỳnh đã cắt ngang

_ Tôi không thể còn sống chứ gì?- bà Quỳnh đột nhiên lạnh lùng ngữ khí lãnh đạm

_ Có thật là em không....Quỳnh- ông Phong- bà ruột Anh từ trong góc khuất đi ra không nén nổi kích động, nhìn thật sâu vào người mà hằng đêm ông đều mơ thấy rồi đều tuyệt vọng để quên đi, người con gái ấy vẫn như xưa như thuở mới ban đầu

_ Phải, là em- bà Quỳnh không nén nổi xúc động mà trên gương xinh đẹp đã lăn dài nước mắt

Ông Phong muốn bước đến nhưng bị tiếng nói đầy bi thương của bà Quỳnh ngăn lại:

_ Anh đừng có qua đây, em và anh đã là không thể nào, anh đừng gieo cho em hi vọng, anh đã có vợ chúng ta, kiếp này đã không thể ở bên nhau

_ Anh...anh.....em nghe anh giải thích anh thật sự không có- ông Phong gấp gấp muốn giải thích

_ Các người suốt mướn đủ chưa- bà Ngân cười độc ác

_ Mẹ? Mẹ sao lại ở đây mọi chuyện là sao?- ông Phong tỏ vẻ khó hiểu

_ Bà ta không phải mẹ ông, mẹ ông đã chết 17 năm trước rồi, bà ta chỉ là một Tà Linh mượn xác thôi- Thiên Minh cười khẩy

_ Sao? Tà Linh?- ông Phong càng mù mờ hơn khi nghe cậu thanh niên xa lạ nhưng lại có cảm giác quen thuộc nói về mẹ mình

_ Dù sao cũng bị các người nhận ra, ta đây còn giấu diếm làm gì nữa? dù sao các người cũng không thể sống mà khỏi đây, thôi thì ta nói cho các người biết để khi chết các người cũng nhắm mắt- bà Ngân ngheh mặt, cười quỷ dị, bản chất của một tà linh đã biểu lộ rõ ràng

_ Mẹ, mẹ nói cái gì vậy, cái gì không thể sống rồi khỏi đây?- ông Phong như chết sững

_ Đừng có gọi ta là mẹ, mẹ người đã chết cách đây 17 năm rồi, ta chỉ mượn xác của bà ta trú tạm thôi, vợ người là một pháp sư nhưng vì linh lực suy yếu mà rất khó khăn để nhận ra ta, nhưng ta thật không ngờ nó cứ nhiên biết ta không phải mẹ ruột người, ta đành phải khừ nó để trừ mối họa, nhưng số nó cũng thật lớn đại nạn không chết bây giờ còn về đây vạch mặt ta, hừ- bà Ngân hừ lạnh

_ Cái gì?- ông Phong vẫn còn trong trạng thái hóa đá

_ Nói thật cho các người biết luôn, 17 năm trước là ta sai người đem vợ người đến căn nhà hoang đó để thiêu sống, còn về chuyện Huỳnh Anh My cũng là ta sai người chuốt người say rồi cời đồ để cho nằm chung với nó, lừa người nói nó có thai bắt người cưới nó thôi, aiiiiiiii mà cũng không thể trách ta nha, cũng tại nó có tà tâm, ham vinh hoa phú quý, cuộc sống của đại phu nhân nên ta có cơ hội không chế nó.- bà Ngân vẻ mặt ngu ngơ mà cảm thán

_ Bà nói vậy là bao nhiêu năm qua bà và cô ta lừa gạt tôi sao?, còn con Tuyết cũng nói thật cho bà biết, tôi đã biết nó không phải con ruột của tôi sau hai tháng cưới Anh My về rồi, chỉ là tôi nghĩ bà là mẹ của tôi, người thân duy nhất của tôi nên không vạch trần bà, với lại lúc đó tôi tưởng Quỳnh đã chết nên tôi cũng không muốn truy cứu nữa- ông Phong lạnh lùng gằn từng tiếng

_ Các người thấy đó, bây giờ các người biết được tất cả sự thật của ta rồi, các người kêu ta làm sao cho các người sống mà rời khỏi đây? - bà Ngân cười lạnh vỗ tay hai cái, căn phòng duy nhất mở ra, tụi hần, Mai và Lan như cái xác không hồn đến đứng cạnh bên bà Ngân cung kính

_ Người.....- Anh nói không ra lời chỉ nhìn chằm chằm vào năm người bạn của mình và dường như rất há hê với thái độ của Anh bà Ngân cười lớn, tiếng cười vang vọng trong không gian vô cùng quỷ dị

_ Sao há không ngờ chứ gì? Ha ha ha.....

Khác với thái độ đó của bà Ngân, Anh chỉ là vô cùng trầm mặc rồi một nhếch mép hiện ra trên khuôn mặt xinh đẹp

_ Anh nghe bà ta nói gì chưa, tất cả mọi người sẵn sàng, bắt bà ta lại- Anh nói không nhanh không chậm

Khi bà Ngân còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, thì đột nhiên....năm con người vài phút trước như còn bị bà điều khiển giờ đây đã bao vây xung quanh bà theo hình Ngũ giác và

_ Nhấn thuật, ninjza, thiết lập kết giới- năm người đồng thanh, từ cơ thể mỗi người lóe lên một ánh hào quang nhanh chóng bao lấy bà Ngân sau đó buông tay ra đi về phía Anh, để lại phía sau tiếng hét thảm thiết của bà Ngân, có không thể tin, cũng có không cam lòng

_ Không, các người không có bản lĩnh đó, các người đã làm gì ta, mau thả ta ra.....- bởi vì quá rối loạn mà bà Ngân nói năng lộn xộn

_ Anh mau làm đi- Anh nhìn Thiên Minh cười lạnh

_Được, thưa đại tiểu thư của tôi- Thiên Minh cười khẽ lấy ra một cây sáo đưa lên môi thổi, không để ý đến mặt Quân vì câu nói vô tình của mình mà trầm xuống, đen đi một nửa(Tg: cái này chắc là có JQ rồi)

Khúc nhạc nhẹ nhàng, rất dễ nghe từ từ cất lên, cây sáo cũng theo điệu nhạc mà thay đổi, lúc nhạc cao trào cây sáo ánh lên ánh sáng màu đỏ như máu, lung linh, huyền hoặc. Còn khi khúc nhạc dịu đi trầm xuống cây sáo sẽ ánh lên ánh sáng xanh lam rồi lục, mờ ảo, tà mị. Hòa trong tiếng sáo dễ nghe ấy là tiếng la hét của bà Ngân

_Đừng thổi nữa, ta xin các người đừng thổi nữa, đau quá.....

Như không nghe thấy lời la hét, van xin thảm thiết của bà Ngân, Thiên Minh vẫn tiếp tục thổi,đến khi... Một bóng ma mờ ảo màu xanh lục thoát ra khỏi cơ thể bà Ngân và vụt đến thành lang cang của tầng thượng. Cơ thể hay nói đúng hơn là cái xác của bà Ngân dần dần tan thành những đốm nhỏ, sáng lung linh, vài đốm đến bên ông Phong, bà Quỳnh, Thiên Minh và Anh như linh hồn bà Ngân nói lời xin lỗi với tất cả, những đốm nhỏ bay lên trời như đưa linh hồn bà Ngân về với thượng đế. Những thù hận, hiểu lầm chẳng còn gì sau một sự ra đi.....

Lúc này tiếng cười rùng rợn của cái bóng xanh hay nói đúng hơn là Tà Linh đã xóa đi bầu không khí yên tĩnh mà tiếc nui

_Ha ha ha...đau lòng sao? Các người sẽ được đi theo bà ta ngay bây giờ- bà Ngân cười rồi lẩm nhẩm đọc cái gì đó, cánh cửa lên tầng thượng lại một lần nữa mở ra và bóng bốn con người xuất hiện.....

P/S: Lại qua một phần nữa của truyện Nhi rất mong được các bạn góp ý cho Nhi để có thể viết tốt hơn. Và Nhi xin thông báo là Nhi sắp thi học kì nên có lẽ việc post truyện sẽ chậm trễ, mong các bạn thông cảm cho Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Cánh cửa lên tầng thượng lại một lần nữa mở ra và bóng bốn con người xuất hiện. Sự xuất hiện ấy nằm ngoài dự đoán của mọi người trừ một người...Anh khẽ nhấc khoe miệng, cười như có như không

_Vẫn còn chưa cho mình một lá bài tẩy, xem ra người cũng có chút bản lĩnh

_Đó là bà My, Tuyết, Hằng và Kim mà, sao họ lại ở đây- Lan ngạc nhiên mở to mắt

_Các người không nhìn ra sao, họ bị ta khống chế đó- Tà Linh cười tà

_Thì ra là vậy, hèn chi nhìn mặt họ thất thần quá- Kiên chen vào

_Gặp tụi này mà không gây chuyện thì đúng là có vấn đề thật rồi- Mai nhún nhún mày

_Các người nói đủ chưa- Tà Linh thấy mình bị lơ cũng dậm ra nổi dóa

_Làm cách nào người khống chế được họ- Huy nói

_Người không biết à, thật uống trong người người có một cỗ sức mạnh to lớn như vậy- Tà Linh khiêu khích

_Người câm miệng- Huy nóng nảy

_Cũng không có sao, ta nói cho các người biết nhé, (nhìn phía bà My) nó muốn giàu sang, quyền quý, muốn quyền lực nên nó chọn bán linh hồn cho ta, (chỉ phía tụi Tuyết) còn tụi nó muốn trả thù các người, muốn lấy được tình cảm của nó(chỉ Kiên) nên cho ta linh hồn của tụi nó làm trao đổi, mới đầu ta cũng không tính trao đổi với tụi nó đâu, nhưng ta suy nghĩ lại, thấy tụi nó sao này sẽ được việc nên đồng ý, thật không ngờ bây giờ lại có ít, ha ha ha.....- sau dóa là một tràng cười khà ó của Tà Linh

_Người thật sự cho là vậy- Anh cười, nụ cười quỷ dị nhất từ trước đến nay, nụ cười chứa đầy hận ý

_Không lẽ người thật sự giết người- Tà Linh lại cười tà mị

_Vậy người có hay không nghĩ, từ khi họ bán linh hồn cho người, họ đã không còn là con người mà là những cái xác- Thiên Minh trầm mặc

_Thật vậy sao- Quân và Huy cùng nói, dù sao họ cũng từng quen biết, coi như là thương hại họ đi

_ Vậy chúng ta làm gì họ đây Anh- Lan không biết làm gì

_ Giết- Anh lạnh lùng nói ra một chữ làm mọi người lạnh cả sống lưng

_ Cái gì, các người...- Tà Linh sửng sốt, ả thật không ngờ Anh lại quyết đoán như vậy lúc ả còn đang ngỡ ngàng thì một ánh sáng lóe qua, bốn người (bà Mỹ với tụi Tuyết) đã ngã xuống biến thành sương khói.

Không sai, người ra tay chính là Anh nhanh đến mức không nhìn rõ chiêu thức, chỉ thấy Anh cầm một cái quạt, rĩa quạt có ánh kim như một lưỡi đao sắc bén từ từ xếp cái quạt lại. Đang lúc Tà Linh còn kinh ngạc, Anh lại đánh tới, nhưng không dễ dàng đánh trúng ả, cái bóng xanh lơ trên không rồi đột nhiên xà xuống không báo trước, cánh tay của ả tự dưng biến thành một thanh kiếm vô cùng sắc, tiếng vũ khí xé không khí nghe thật ghê người, khi thanh kiếm chỉ cách ngực Anh 10 cm... mọi người như ngừng thở, cô nghiêng người né tránh thuận tay vũ cái quạt ra ”xoẹt” một tiếng, cái đầu của ả Tà Linh liền rơi xuống đất, không có máu chảy nhưng hai mắt ả lại rợn rùng như không cam lòng, cái bóng xanh của ả nhạt dần, nhạt dần rồi hóa hư vô...

Lúc mọi người còn đang ngỡ ngàng, Anh đã xoay người rồi đi để lại một câu nói

_ Về thôi- bóng lưng cô sao mà cô đơn, tỉnh mạch quá, phải chăng người con gái đó chỉ có một mình

_ Chúng ta về thôi, các anh cũng về nhà đi- Mai kéo Lan, nhìn tụi hấn nói

Trên sân thượng chỉ còn lại ba người Thiên Minh, ông Phong và bà Quỳnh. Thiên Minh không nói gì lặng lẽ rồi đi có lẽ cậu muốn để lại không gian riêng cho bố mẹ

_ Xin lỗi...

_ Xin lỗi...

Cả ông Phong và bà Quỳnh đều nói một câu xin lỗi

_ Em đừng xin lỗi, người xin lỗi mẹ con em, bao năm qua anh không ở cạnh để chăm sóc mẹ con em- ông Phong ôm bà Quỳnh vào lòng

_ Không đâu, người xin lỗi phải là em, nếu lúc đó em can đảm hơn về làm rõ mọi việc, chúng ta sẽ không chia lìa nhiều năm như vậy, thực xin lỗi...- bà Quỳnh rúc sâu vào lòng người mà bà ngày đêm thương nhớ, nước mắt từng giọt, từng giọt chảy dài...

_ Đừng nói nữa- cuộc đối thoại của họ kết thúc bằng một nụ hôn

(Tg: Nhi cảm thấy nghe lời người khác tâm sự là một hành động không hay cho lắm, nhất là người lớn tuổi hơn mình cho nên Nhi chuẩn luôn, bây giờ trở lại với các anh, chị của chúng ta nào ^^)

Biệt thự Happy

Anh mệt mỏi ngồi trên sofa, không nói chuyện chỉ là yên lặng, thể thôi

_ Cậu uống nước đi- Mai để một ly nước trước mặt Anh, mỉm cười

_ Cậu trước tiên nên nghỉ ngơi đi, có gì ngày mai nói- Lan cười nhẹ

_ Cảm ơn các cậu luôn ở bên mình, các cậu cũng nghỉ đi- Anh nói rồi xoay người rồi đi

_ Hazzzzzzz, thật là...- Mai thở dài

_ Con nhỏ này, bạn bè bao nhiêu năm rồi mà còn nói câu khách sáo đó là sao- Lan cũng thở dài

_ Thôi lên phòng ngủ đi, hôm nay mệt mỏi quá- Mai nói rồi cùng Lan lên phòng mà không biết lúc họ nói chuyện, Anh khẽ cười, cả ánh mắt cũng tràn ngập ý cười, đôi khi tình bạn chỉ như thế là đủ

Anh lên phòng nhưng cô không ngủ, dựa vào cửa sổ nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời, suy nghĩ về mọi chuyện đã qua, cô hận cha mình vì ông ta bỏ mặt sự sống chết của mẹ con cô, sống hạnh phúc nhưng khi cô biết ông ấy cũng sống chẳng vui vẻ gì suốt mười mấy năm qua, hận cũng không còn, chỉ còn thương tiếc. Suy nghĩ vẩn vơ một lúc cô lại nghĩ đến gương mặt Quân, trần mặc, lạnh lùng, vui cười tất cả như hiện ra trước mắt, tim bỗng đập nhanh, mặt phút chốc hồng hồng, ánh trăng chiếu lên cả người cô tạo một cảm giác nhu hòa, xinh đẹp động lòng người, cái lạnh lùng băng giá thường ngày bị ánh sáng ấm áp của mặt trăng làm tan chảy...

Không xa trong một ngôi biệt thự xa hoa, cũng có một người ngồi bên cửa sổ nhìn xa xăm, dáng người cao, đôi mắt hổ phách có thần, không ai khác đó là Quân...

Cậu nhớ lại lúc thanh kiếm đến gần Anh, cậu như ngừng thở, cảm giác bất an phút chốc vấy, ngập tràn trong trái tim, nếu Anh có chuyện gì... nghĩ đến đó cậu bỗng đau đớn, có cái gì như bóp nghẹt trái tim, chật vật, khó chịu... cậu không muốn nhìn thấy Anh có chuyện, cảm giác đau đớn lo sợ này rất lạ, người con gái lạnh nhạt ấy lại cho cậu cảm giác trước nay chưa từng có.....

Đêm nay, ánh trăng sáng tỏ và có hai người không ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Một ngày nữa lại đến trong không khí không nóng gay gắt nữa nhưng lại có mùi vị hanh heo lan tỏa, thường những ngày cuối thu mới có không gian như vậy....

Biệt thự nhà họ Vương cũng là nhà của Anh, cây cối xung quanh xanh mát, tạo cảm giác thoải mái trong những ngày hè thế này....

Mọi chuyện đã qua..... và có những thứ mới sẽ đến...

_ Các cậu nói với gia đình chuyện đó chưa- Anh nằm dưới một tán cây

_ Ba mẹ mình không có ý kiến, ba mẹ mình tin tưởng cậu mà- Lan cười hi hi. Cô nói vậy không phải nói suông mà là có chứng cứ, ba mẹ cô rất tin tưởng Anh, mỗi lần cô xin đi chơi ba mẹ đều không cho nhưng nếu nói có Anh cũng đi thì ba mẹ lại rất tin tưởng như muốn giao luôn cô cho Anh chăm vậy. Nhiều lúc cô cũng rất ghen tỵ Anh, Anh lúc nào cũng trầm ổn, tạo được lòng tin với ba mẹ cô còn cô thì suốt ngày bị cười là trẻ con, cô thấy mình cũng bình thường mà có gì trẻ con đâu nhưng bất quá cô cũng rất vui vì mình không chọn làm bạn để chơi và vui hơn khi ba mẹ tin tưởng bạn thân của cô mặc dù khi đó họ không biết thân phận của Anh

_ Ba mẹ mình cũng vậy- Mai nói nhẹ

_ Còn các anh- Anh nhìn tụi hần, khi ánh mắt nhìn đến gương mặt Quân thì nhanh chóng tránh sang chỗ khác nhưng không có ai biết

_ À, tụi anh không thành vấn đề- Quân nhìn sang Anh rồi lảng đi (Tg: cái thái độ né tránh này là sao đây ta ^_^)

_ Vậy tốt rồi, hai ngày nữa chúng ta sẽ đi gặp Phiêu Linh- Anh lơ đãng nói

_ Woa.....thật sao, Phiêu Linh chị ấy nhìn thế nào- Lan phấn khởi

_ Tôi lúc cậu gặp sẽ biết, à, tôi lúc các cậu gặp chị ấy đừng gọi chị ấy là Phiêu Linh, gọi Sita đi- Anh nói, giọng nói xẹt qua một tia thương cảm dễ dàng nhận ra

_ Tại sao?- Quân hỏi

_ Vì chị ấy không muốn nhắc lại chuyện cũ, mỗi lần nghe cái tên Phiêu Linh ấy, chị ấy sẽ nhớ đến ngày đáng sợ đó- Anh nhìn xa xa không nhìn thẳng vào mắt mọi người, cô không muốn ai nhận ra bất cứ tình cảm nào của mình nhưng giọng nói của cô nghèn nghẹn cũng đủ cho mọi người biết tâm trạng cô giờ đây không tốt

Bỗng tiếng bà Quỳnh từ trong phòng khách vọng ra

_ Vào nhà đi mấy đứa, nhà có khách

_ Vâng- sáu cái miệng đồng thanh

_ Giới thiệu với các con đây là những người bạn của ta- bà Quỳnh cười tươi

_ Sao ba mẹ lại ở đây- tụi hần ngạc nhiên

_ Sao, lại không thể ở đây, Quỳnh là bạn tụi ta mà- bà Ngọc- mẹ Kiên cười cười nhìn sang Lan làm cô chẳng hiểu gì

_ Chúng con chào bác trai, bác gái đã lâu không gặp- Anh, Mai và Lan cười nhẹ

_ Mẹ biết họ?- Huy

_Không ngờ Quỳnh lại có một cô con gái đẹp thế này- bà Thúy- mẹ Huy xuyết xoa lờ đi cả cậu con trai

_Bọn ta từng bị cướp ngoài đường nhưng may mắn được cứu, người cứu chúng ta là ba cô gái này đây- bà Ngọc nói

_Ồ- tụi hần ồ lên như hiểu ra

_Quả thật rất giống, phải không anh- bà Hạnh nhìn sang chồng

_Giống, cậu nói cái gì giống- bà Quỳnh không hiểu

_Cô ấy nói, con gái em rất giống em, ngay cả nụ cười cũng giống- ông Duy- ba Quân nói

_Còn chưa chắc đâu- bà Quỳnh lăm bằm

_Con gái cậu đây, vậy con trai đâu, thằng bé nhất định rất tuấn tú- bà Thúy hỏi

_À, nó lại đi công tác rồi- bà Quỳnh nói có vẻ tiếc nuối nhưng hơn ai hết bà biết bây giờ con trai mình đang ở đâu. Thật ra, ngay khi mọi việc của bà và chồng ổn định lại, Thiên Minh đã về Nhật Bản rồi, nó về để chuẩn bị trước những sự việc sắp xảy ra và cũng là chờ đợi Thiên Anh và bạn của con bé đến. Con trai bà cũng là một trong những chủ nhân của đá hộ pháp nên nó phải đảm bảo mọi việc diễn ra thuận lợi, nếu không,.....

_Thế thì tiếc quá, tôi nghe nói con trai cậu tuấn tú giống hệt cậu đúng không?- ông Long cười cười

_Thôi, mọi người ở lại dùng cơm đi, lâu rồi chúng ta không trò chuyện- ông Phong cười nói

_Được, hôm nay chúng ta phải uống một bữa cho thỏa mới được-ông Long- ba Huy cười ha hả

_Chúng tôi nhất định hạ được cậu- ông Minh hất mặt

Một ngày bình yên cứ thế trôi qua trong sự hạnh phúc và tiếng cười..... nhưng liệu mọi chuyện tiếp theo cứ vậy trôi qua một cách bình yên...

—————Em là đường phân cách hai ngày sau—————

Sáng, sân bay Tân Sơn Nhất chuyến Việt Nam – ToKyo

Phía ngoài phòng chờ, những con người tấp nập, vội vã...

_Các con đi cẩn thận nha- bà Ngọc chầm chầm nước mắt

_Mẹ đừng khóc nữa- Kiên ôn nhu

_Các con nhớ gọi điện thoại về cho ba mẹ nha- bà Thúy biết được tính chất nghiêm trọng của sự việc lần này, bà thật sự không muốn cho chúng nó đi chút nào nhưng nếu tụi nó không đi thì thế giới này cũng sẽ lâm nguy, bà chỉ biết cầu nguyện cho chúng đừng có chuyện gì

_Các con nhớ chăm sóc tốt bản thân, có biết không?- bà Hạnh không kìm được mà khóc thút thít

_Vâng, tụi con biết ạ- mọi người đồng thanh

_Thôi các con đi đi, coi chừng trễ, đi cẩn thận- ông Phong tuy tiếc nuối, muốn bù đắp cho đứa con gái nhỏ, nhưng sứ mệnh của nó, anh nó và cả bạn của nó nữa, ông không thể thay đổi chỉ bằng thuận theo, hazzzzzz.....

Mọi người một lần nữa tiến về phía gia đình của mình ôm thật chặt như gởi lại niềm tin, rồi kéo va li xoay người đi vào phòng chờ.....

Trên phi cơ chuyên dụng xa hoa của dòng tộc ASAKi, mọi người đã ngủ chỉ có Anh và một người không ngủ

_Em không ngủ sao?- Quân hỏi cố gắng tạo không khí thật tự nhiên

_Em không mệt- Anh không nhìn Quân ánh mắt chỉ nhìn ngoài bầu trời xa xăm ngoài kia, từng cuộn mây trắng muốt thật tinh khiết, khóe miệng không tự chủ giương lên một nụ cười như có như không, cười không biết vì cảnh đẹp hay vì không gian âm áp nhờ có một người.....

Quân không biết nói gì nữa, khi nhìn thấy được nụ cười như có như không của Anh, cậu không tự chủ được mà mê đắm, lún sâu vào đó, chỉ biết lặng ngắm người con gái ấy, khi Anh không nói chuyện con người tím phảng lảng không gọn sóng những lúc như vậy cậu không biết cô đang suy nghĩ điều gì nhưng cậu lại bị thu hút chỉ biết si ngốc nhìn cô. Cậu đã thầm nghĩ” Có một ngày tôi sẽ bước cùng em trên một con đường, sẽ bảo vệ em, sẽ cùng em đi qua mọi khó khăn, sẽ hiểu được em và công chúa băng giá à em sẽ chỉ của anh thôi, không được rời xa anh đó!” (Tg: thật bá đạo quá, nhưng mà Nhi thích)

Còn Anh, lúc này cô lẳng lặng ngồi không nói chuyện, cô đang suy nghĩ về những gì mà mẹ truyền cho cô bằng tâm niệm lúc ở sân bay

—Hồi tưởng ngắn—

Lúc mọi người ôm chặt nhau, bà Quỳnh đã sử dụng linh lực pháp sư của mình truyền những gì bà muốn nói cho Anh bằng tâm niệm (một hình thức nối kết giữa hai người thông qua linh, hai người có linh lực khi không muốn nói chuyện trực tiếp với nhau thì có thể sử dụng tâm niệm và người khác sẽ không thể biết họ nói gì)

__”Lúc trước mẹ không yên tâm về lần đổi đầu này của con và hấn, dù sao hấn cũng đã sống rất lâu rồi, nhưng lần này mẹ đã có thể yên tâm, vì con đã tìm được thứ vũ khí mạnh nhất để đổi đầu với hấn và cả những thế lực tà ác khác, nhưng có lẽ bây giờ con vẫn chưa biết được thứ đó là gì đúng không?”

__”Vâng, con vẫn không tìm ra nó, mẹ có thể gợi ý cho con không?”

__”Thứ đó con phải tự mình tìm ra và hiểu nó, con rất thông minh có một ngày con sẽ hiểu được thôi”

—Kết thúc hồi tưởng—

Thời gian trôi rất nhanh, chiếc phi cơ đã gần hạ cánh xuống sân bay lớn nhất ở trung tâm Tokyo

_Xin chào tiểu thư, chào các thiếu gia tiểu thư- khi vừa bước xuống máy bay, đã có hai hàng vệ sĩ mặc vét đen chào hỏi mọi người. Mới đầu còn ngạc nhiên nhưng mọi người (tức Mai, Lan và tụi Quân) đều là những người lớn lên từ gia đình có địa vị xã hội, như thế nào lại không biết hai hàng vệ sĩ này là để bảo vệ họ

_Không có việc gì rồi, về nhà đi- Anh lạnh lùng nói

_Dạ- hai hàng vệ sĩ cung kính và còn có cả thân phục, họ đều là những người làm việc lâu năm của dòng tộc ASAKI, họ chứng kiến Anh lớn lên, sức mạnh của cô họ cũng biết được nên giọng nói có phần thân phục

Mọi người lên một chiếc xe thể thao chuyên dụng, chiếc xe phi thẳng trong dòng xe cộ tấp nập, không lâu chiếc xe đã dừng lại trước một ngôi nhà truyền thống rộng bao la , xung quanh lại trồng đầy những cây anh đào tạo cảm giác thư thái, không sai những cây anh đào đó Anh và mẹ cô đều thích nên ông bà Anh lúc còn sống đã trồng nó xung quanh nhà, mùa xuân đến những cánh hoa đào bay theo gió mang theo cả mùi hương thoang thoảng làm người ta cảm thấy thư thái, sáng khoái đến lạ. Những cây đào trong sân lá đã úa vàng và gần rụng hết, chỉ còn lại mấy chiếc lá vàng tro tro trên cành. Mọi người im lặng đi theo Anh, cả Lan là người rất thích nói cũng im lặng tận hưởng cảm giác thư thái mà có chút điều hiu này.....

_Tiểu thư đã về, chào các thiếu gia tiểu thư- ông quản gia cúi người chào, về mặt nhăn nhoe, giả nua vui mừng

_Bác đừng làm vậy, mau đứng lên đi, mà sao bác biết các bạn của con- Anh đỡ ông quản gia

_À, thiếu gia đã nói với tôi việc tiểu thư đưa bạn về- ông mỉm cười

_Giới thiệu với mọi người đây là quản gia nhà em- Anh nói, gương mặt không cảm xúc gì

_Chúng cháu chào bác ạ- mọi người (trừ Anh) khom người chào ông quản gia

_Ấy, các thiếu gia tiểu thư đừng khách sao như vậy- ông quản gia hừ hể nói

_Bác đừng gọi tụi con thiếu gia, tiểu thư nữa, nghe xa cách lắm, gọi tụi con bằng tên là được rồi, con là Lan, (chị Mai) đó là Mai còn đó (chỉ lần lượt tụi hấn) là Quân, Huy và Kiên- Lan nhanh nhẹn nhanh miệng nói

_Thế sao được, các cô cậu là bạn của tiểu thư lâu đâu thể vô lễ được- tuy nói vậy nhưng đáy mắt ông ý cười rõ rệt, tiểu thư của ông quả có mắt nhìn người, không có chọn sai bạn từ cử chỉ hành động có thể thấy họ là con nhà gia giáo và lại còn người tốt, nên ông rất yên tâm, từ nhỏ tiểu thư đã không có bạn bè, nhìn những đứa trẻ khác vui đùa mà tiểu thư nhà ông chỉ có thể ở nhà luyện tập, học hành ông rất đau lòng, quá trình trưởng thành của tiểu thư ông đều biết hết, như thế nào lại không đau lòng cho tiểu thư. Gần đây nghe nói hiểu lầm của phu nhân và lão gia(chỉ ba mẹ Anh) đã được hóa giải ông cũng vui thay, rốt cuộc tiểu thư cũng có được một gia đình hạnh phúc rồi, bù đắp được những chỗ khuyết trong lòng, bù đắp lại tuổi thơ buồn bã... Ông thật sự vui vì tiểu thư đã tìm được những người bạn tốt như vậy.....

_Nhưng mà, tụi con thấy ngại lắm- Mai nói

_Có gì phải ngại đâu, đó là quy định với lại là lão cam tâm tình nguyện hầu hạ gia tộc ASAKI- gương mặt già rạn rờ hấn lên như có cái gì hãnh diện lắm. Mỗi lần nhắc tới là lão lại thấy cảm động, phu nhân, thiếu gia và tiểu thư đối xử rất tốt với lão chưa bao giờ dùng thái độ chủ tớ để nói chuyện với lão mà còn quan tâm lão như người nhà, đâu chỉ có lão mà cả những người trong ngôi nhà này nữa, ai cũng kính phục và trung thành với phu nhân, thiếu gia và tiểu thư, tuy họ cao sang, quyền quý nhưng luôn đối với mọi người hòa nhã dễ gần, không giống như những người khác trước mặt thiên hạ thì tỏ vẻ lịch sự, nhu mì, hiền thực nhưng xoay lưng lại toàn là những lời ghê tởm, giả dối

_Thôi, các cậu cũng mệt rồi, để mình đưa các cậu về phòng nghỉ- Anh nói với mọi người rồi quay sang nói với ông quản gia

_Bác cứ đi làm việc của mình đi

_ Dạ, tiểu thư- ông quản gia xoay người rồi đi

Anh đưa mọi người đến biệt viện phía Đông, nơi mặt trời mọc, cô thích ngắm ánh nắng buổi sáng nên bố trí phòng của mình ngay biệt viện phía Đông. Ngoài phòng cô biệt viện phía Đông còn có khoảng bảy tám phòng trống khác, cô chắc chắn quản gia đã cho người quét dọn rồi, ông là một người chu đáo trong mọi việc. Biệt viện phía Đông toàn bộ được làm bằng tre chứ không phải gỗ như những biệt viện khác nên tạo cảm giác mát mẻ. Dẫn mọi người về phòng xong, Anh nói

_ Phòng của em ở ngay giữa phòng Mai và Quân, mọi người thấy có gì bất tiện cứ nhấc cái nút cạnh cửa, sẽ có người lên giúp mọi người, thôi mọi người nghỉ đi, em cũng nghỉ đây- Anh nói

_ Ừm- mọi người đồng thanh rồi vào phòng đóng cửa nghỉ ngơi

Cốc...cốc...cốc.....

_ Mọi người dậy đi- tiếng Anh vọng trên hành lang

“Cạch” năm cánh cửa mở ra một lúc

_ Có chuyện gì vậy Anh, mình buồn ngủ lắm- Lan ngái ngủ dựa vào cửa, cái đầu gục gục, khi đầu Lan sắp đụng phải cửa hứa hẹn một cuộc va đập thật đau thì cô rơi vào một vòng ôm ấm áp

_ Sao em mê ngủ vậy, lỡ ngã thì phải làm sao- giọng Kiên trách móc nhưng cũng rất ôn nhu

_ Em, xin lỗi- Lan vội nhảy khỏi người Kiên, con buồn ngủ biến đầu mất, chỉ thấy mặt cô đỏ lựng như quả cà chua chín trông vô cùng đáng yêu

_ Thôi, hai người đừng có diễn tình chàng ý thiếp nữa, không sợ làm những người độc thân như chúng tôi ganh tỵ hay sao- Mai trêu Lan làm mặt cô đỏ hơn

_ Cái gì mà tình chàng ý thiếp chứ, cậu thật.....- Lan chưa nói hết câu thì Huy đã chen vào

_ Em yêu không cần ghen tỵ, em có có anh chúng ta chơi trò tình chàng ý thiếp cũng không tệ.....Á, Á sao em đánh anh- Huy bị Mai cho ăm một đấm la oai oái, nhưng thật ra Mai đánh không mạnh

Không khí ngưng đọng của Lan và Kiên nhờ sự nháo loạn của Huy và Mai nên cũng dịu xuống nhưng Lan cứ không dám nhìn thẳng Kiên như sợ gặp phải quỷ vậy

_ Thôi các cậu đừng nháo nữa, vệ sinh cá nhân rồi xuống ăn cơm- Anh mỉm cười nhưng không biết nụ cười đó đã bị một người thu vào mắt

_ “Em cười rất đẹp, phải chỉ ngày nào em cũng vui vẻ cười tươi và phải chỉ người làm em cười là anh, giờ anh mới biết tình đơn phương có bao nhiêu đắng vất”- Quân nhìn Anh cười khở một cái rồi xoay người vào phòng không nói gì (Tg: anh có chắc yêu đơn phương người ta hông mà nói nói mạnh miệng dữ vậy, biết đâu chị ấy cũng thích anh thì sao)

Sau khi vệ sinh cá nhân xong mọi người đi xuống phòng ăn thì đã bị hấp dẫn bởi một bàn thức ăn có màu có sắc có hương có vị cho nên vì thế mà một bàn thức ăn đã hoa hoa lệ lệ hết sạch

Bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến âm thanh của còi ô tô và một lát sau

_ Anh về rồi- Thiên Minh bước vào phòng ăn cười gian

Mọi người có cảm giác một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng nhưng về phần tại sao lại ớn lạnh thì hoàn toàn không biết, không ai để ý Anh đã đỏ mặt, mày khề giật giật

_ Chào anh, anh.....- năm người chưa nói hết câu thì

_ Bé.....con.....- giọng Ngọc trong trẻo mà vang dội (-_-!) chạy đến ôm chầm lấy Anh, sau đó nhìn sang mọi người đang hóa đá

_ Ôi, các bé con cũng ở đây nữa sao- mọi người giật giật khóe miệng, đã biết những từ ngữ Ngọc nói ra sẽ không dễ nghe gì, nhưng sao hôm nay lại gọi họ là “bé con” không phải từ này chị dùng riêng cho Anh sao, như thế nào lại lấy sang người họ a, Ngọc đúng là không làm xấu hổ biệt danh giết người không cần dao mà!!!!

Mặt mọi người ai nấy đầy vạch đen

_ Thôi, em đừng có đùa nữa, mọi người bị em dọa bây giờ- Thiên Minh trầm giọng

_ Biết rồi, suốt ngày cứ quần giảo người ta, y như ông già 80 tuổi- Ngọc lăm lăm nhưng những lời đó lại lọt vào tai mọi người không sót một chữ nào. Chỉ thấy mặt mọi người xám ngắt ” Thiên Minh = ông già 80 tuổi” như thế nào cũng không thể hình dung nha. Còn Thiên Minh thì chỉ thấy mặt đen đi,

trong lòng một trận lửa giận bùng bùng

Cảm giác được sự nguy hiểm, Ngọc nhìn sang Thiên Minh, chỉ thấy cậu đen mặt thì vội cười hihi

”chụt”, anh dùng giận, em chỉ đùa thôi mà- hôn chụt lên má Thiên Minh, Ngọc bày ra bộ dáng cún con vô tội trông thật đáng yêu (Tg: chị thật cáo ooooooooo) làm ngọn lửa trong lòng Thiên Minh như quả bóng bị xì hơi phút chốc tan biến mất (Tg: anh thật không có tiền đồ)

Đủ rồi, ăn xong thì đi thôi- Anh hạ thấp giọng

Đi gặp Phiêu... à không Sita hả- Lan hỏi

Ừm- Anh ‘ừm’ một tiếng rồi không nói nữa

Vậy đi thôi, anh và cô ấy sẽ đi cùng- Thiên Minh nói, ”cô ấy” thì tất nhiên là Ngọc rồi

Anh dẫn mọi người đi qua lối đi mà lúc nhỏ cô đã đi qua rất nhiều lần, cảm giác thật quen thuộc. Băng qua khu rừng với muôn ngàn sinh vật phát triển vô cùng tốt nhưng mọi người lại cảm thấy có một cỗ sức mạnh ở đâu đó xa xôi kêu gọi mình, càng vào trung tâm khu rừng thì tiếng gọi ấy lại càng mạnh mẽ. Thấy vậy Anh cười khẽ

Các cậu cảm nhận được rồi sao, sức mạnh của dòng tộc ASAKI?

Hình như là vậy, nó rất mạnh mẽ- Mai nói với Anh cũng như tự nói với mình

Nhưng hình như có cái gì không phải- Huy nói

Sức mạnh này hình như rất ảm áp- Lan cũng lẩm bầm

Nó kêu gọi mình hãy đến đó, nhưng nơi đó là đâu- Kiên khó hiểu

Không phải, sức mạnh này không dung hợp với sức mạnh của đá hộ pháp, cả hai sức mạnh mà các cậu cảm nhận được đều không phải. Sức mạnh, mạnh mẽ kêu gọi chúng ta hình như đứng sau cánh cửa đó, còn sức mạnh ảm áp lại phát ra từ dưới ngôi đền- Quân chỉ vào ngôi đền trước mặt, không biết từ lúc nào mọi người đã đứng trước ngôi đền ở trung tâm khu rừng

Phải, cậu đã đoán đúng, sức mạnh dưới ngôi đền là sức mạnh của Đá Mặt Trời được tổ tiên dòng tộc ASAKI tạo ra từ ánh sáng tinh khiết nhất của mặt trời vào buổi sáng và hoàng hôn. Còn sức mạnh từ sau cánh cửa là sức mạnh của Sita, hàng trăm năm trước, tổ tiên đã hứa sẽ giúp chị ấy cầu phúc hồi lỗi nhưng ngày mặt trăng đỏ đã không đến, tổ tiên đã dùng linh lực cuối cùng của mình trước khi qua đời để tách đá hộ pháp ra một phần nhỏ giao cho Sita như lời hứa và cũng là sự liên kết giữa pháp sư tộc ASAKI và chị ấy, viên đá ấy cũng là một phần linh hồn của tổ tiên nên các cậu mới cảm thấy có gì đó kêu gọi mạnh mẽ nhưng lại không dung hợp với sức mạnh của các cậu- Anh nhẹ nhàng giải thích

Ồ- năm người ‘ồ’ lên một tiếng rồi không có nói nữa

Lúc này Thiên Minh đã chạm tay vào bông hoa anh đào, cánh cửa ”cạch” một tiếng nặng nề mở ra

Vào thôi- Thiên Minh nói rồi cùng Ngọc sánh vai đi vào

Mọi người thấy vậy cũng vào theo, họ rất ngạc nhiên vì trong một đền thờ lại có thể có những chuyện như vậy, phía cuối con đường xinh đẹp này sẽ là gì đây?

Như đọc được suy nghĩ của mọi người, Anh vừa đi vừa giải thích

Con đường này là đường nối với thế giới Bất Diệt nơi tổ tiên đã tạo ra cho Sita để khỏi phải tránh ánh nắng mặt trời và sự truy đuổi của Ma Ảnh. Không gian đó không có ánh sáng mặt trời chỉ có bầu trời xanh, mặt đất bị cỏ bao phủ một màu xanh ngắt, cây cối ở đó có màu sắc không phải do ánh sáng mặt trời mà là chúng tự phát sáng, tạo ra ánh sáng của riêng mình. Không gian đó gọi là thế giới Bất Diệt vì ma cà rồng ở đó sẽ vĩnh viễn không bao giờ chết

Thấy mặt mọi người đơ ra, mắt Anh xẹt qua một tia âm đạm, khó khăn hỏi

Sợ sao? Các cậu đôi ý vẫn còn kịp

Tại mình không sợ mà tò mò- Lan nhìn Anh nói

Hừm?- Anh nhướn nhướn mi

Theo như cậu nói thì Ma Ảnh vẫn luôn truy đuổi Sita sao?- Mai hỏi

Ừ, phải nói là không từ thủ đoạn để bắt được chị ấy- Anh hừ nhẹ

Tại sao? Vì yêu chị ấy sao- Huy tò mò

_ Yêu? Hừ...hắn yêu bản thân hắn thân hắn thì đúng hơn- Anh hừ lạnh

_ Ý em là ?- Kiên nhìn Anh hỏi

_ Hắn sợ một ngày nào đó pháp sư của gia tộc ASAKI sẽ giúp chị ấy cầu phúc vào đêm mặt trăng đỏ, thì hắn sẽ vĩnh viễn biến mất, hắn chỉ sợ mình chết đi thôi, hắn tham lam cuộc sống này, nếu chị ấy còn sống thì hắn cũng không phải chết- Anh nói nhưng ánh mắt lại lộ rõ vẻ khinh thường

_ Có nghĩa là, nếu hắn bắt được chị ấy hắn sẽ không cho chị ấy thấy được ánh sáng mặt trời đầu tiên sau đêm mặt trăng đỏ- Quân im lặng lắng nghe giờ cũng lên tiếng

_ Phải- Anh đáp nhẹ nhàng nhưng lại nghe ra trong giọng nói sự khinh miệt, bầu không khí bỗng trở nên trầm lắng vì không ai lên tiếng. Bất giác họ đã đến phía bên kia cánh cửa ở cuối con đường

_ Woa ...đẹp quá, toàn hoa là thôi- không khí dịu đi nhờ tiếng nói của Lan

Mọi người giờ mới chú ý khung cảnh xung quanh, trời xanh, mây trắng, cánh đồng hoa trải đến cuối chân trời, xa xa trong màn sương như ẩn như hiện hình dáng của một ngôi nhà cổ xưa đậm truyền thống của Trung Quốc. Mọi thứ như mờ như ảo làm lòng người có cảm giác say, say vì cảnh đẹp chốn thiên đường.....

Mãi ngẩn nhìn xung quanh mà Mai, Lan và tụi Quân quên đi cảnh giác thế là, khuất trong cánh đồng hoa những sợi dây leo dần dần tiến lại, gió nổi lên gấu hiệu bất thường và còn mang theo cả một làn hương nhẹ nhẹ.....Những sợi dây leo lao về phía Mai, Lan và tụi Quân ngày càng nhanh...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Những sợi dây leo bay vút đến phía Mai, Lan và tụi Quân nhưng khi chúng còn cách lưng hay nói đúng hơn là cổ họ một khoảng ngắn thì đột nhiên bị một sức mạnh vô hình quật ngược ra

_ Ha...ha...ha....quả không hổ danh là sức mạnh của đá hộ pháp – tiếng cười như chuông ngân truyền đến khiến người ta phải quay lại nhìn xem chủ nhân của nó là người như thế nào

Từ trong gốc cây gần đó, một bóng trắng dần hiện lên, đi về phía mọi người. Khi cái bóng trắng hiện rõ cũng là lúc mọi người kinh ngạc, tóc đen nhánh, môi đỏ như máu, khuôn mặt phấn hồng, mắt hạnh dài, trên đời này còn có một người đẹp như vậy sao. Thiên Minh và Ngọc lại không thấy đâu (Tg: chắc đi hưởng thụ thế giới hai người rồi)

_ Anh....đây là....- Lan ấp úng

_ Chị là Sita ???- Mai nói không nên lời

_ Phải- Sita cười hiền

Nhưng không biết từ bao giờ, chiếc quạt đã lấy ra từ bao giờ, xòe ra, đánh đến chỗ Sita, mọi người chưa kịp nói gì thì đã thấy một lọn tóc dài đen nhánh của Sita bay bay nhẹ nhàng rơi xuống đất, còn Anh mái tóc óng mượt, đen nhánh rơi xuống, gió nhẹ thổi làm bung ra những sợi tóc màu tím huyền. Mọi người chưa kịp hiểu ra điều gì thì Anh đã lạnh lùng cất tiếng, có lo lắng cũng có đau lòng

_ Chị đã yếu thế này sao ? một đòn thế này cũng không tránh được

_ Uy luật mà em...- Sita cười chua xót, nàng cũng muốn mình có đủ sức mạnh để tự tay loại trừ hắn, nhưng không được vẫn mãi là không được, cơ thể mình nàng biết...nó đã yếu đi rất nhiều...

Nghe hai người đối thoại mà mọi người ngây ngẩn chẳng hiểu gì

_ Nè, hai người nói gì vậy, tụi này không hiểu gì hết- Huy bắt mẫn

_ Càng đến gần ngày mặt trăng đỏ sức mạnh của chị ấy càng yếu, lúc trước chị ấy đánh ngang tay với mình nhưng bây giờ...- Anh giải thích

_ Bù lại các em mạnh hơn mà- Sita cười không nói nữa

_ Thôi em vào nghỉ đi, chị có chuyện muốn nói với bạn em- Sita hướng mọi người (trừ Anh) nói

_Được- Anh đơn giản đáp một tiếng rồi xoay người đi về phía căn nhà ở xa xa, trước căn nhà là một cây anh đào rất lớn khoảng hai người ôm mới xuể.... Đợi đến khi bóng lưng nho nhỏ của Anh khuất trong màn sương, Sita dẫn mọi người đến một bờ hồ xanh biếc, thật yên bình...

_ Các em biết chị muốn nói riêng với các em một số chuyện nhưng chị không muốn Anh nghe, nó có liên quan đến cô ấy đúng không? - Quân nói

_ Rất thông minh- Sita nhìn họ có vẻ tán thưởng

_ Chị cứ nói đi- Lan nghiêm túc hẳn

_ Thứ nhất, nếu các em đã quyết định giúp Anh và đồng hành bên con bé, các em phải luyện tập để tốt hơn- Sita nhẹ chau mày

_ Luyện tập? - năm người đồng thanh

_ Vậy không lẽ các em nghĩ sức mạnh hiện giờ của mình đủ để đối phó chúng sao? Các em quá yếu- ngừng một lúc Sita lại nói

_ Lúc các em mới đến đây, chị đã thử sức mạnh của các em rồi, các em đã không nhận biết được nguy hiểm sắp đến gần và điều đó nếu không được khắc phục thì sau này sẽ là gánh nặng... các em hiểu chứ, sức mạnh của đá hộ pháp bên trong các em rất lớn vì nó là sức mạnh để bảo vệ chủ nhân tức Anh, lúc trước nó ở trong cơ thể con bé để bảo vệ cho con bé vì nó chưa tìm được hộ pháp của Pháp sư thật sự (có nghĩa là mỗi pháp sư đều có những hộ pháp của riêng mình, ở đây hộ pháp của Anh là mọi người.) Nhưng khi Anh gặp được các em đá hộ pháp đã tách ra khỏi con bé và các em sẽ hộ vệ của Anh, các em phải bảo vệ con bé thể nên các em phải mạnh hơn

_ Điều thứ hai cũng là điều quan trọng nhất, các em phải bảo vệ Anh trong ngày mặt trăng đỏ, lúc đó sức mạnh của con bé là cường đại nhất nếu có chuyện gì xảy ra, hậu họa sẽ không lường. Các em sẽ phải đến một nơi để lấy gương Băng Ti- bảo vật của dòng tộc ASAKI, nó được mệnh danh là cái nôi của sự sống, các em phải có nó để kết thúc sinh mệnh của chị cũng là của Ma Anh....- Sita nhìn mặt hồ tĩnh lặng

Mọi người còn đang tiêu hóa những câu nói của Sita thì cô đã bảo :

_ Thôi các em vào với Anh đi, con bé sẽ nói cho các em việc sẽ làm vào ngày mai- nói rồi Sita nhẹ nhúng người, một đôi cánh dài màu xám xòe ra đưa cô bay lên những ngọn cây và biến mất

« Cốc.....cốc...cốc... »

_ Vào đi- tiếng Anh truyền ra từ một căn phòng có vẻ như phòng sách

« Kết..... » âm thanh của gỗ va chạm vào nhau

_ Các cậu ngồi đi, cứ tự nhiên- Anh không nhìn mọi người, trên tay cô là một chồng sách dày cộm, có vẻ cũ kỹ, Anh để chồng sách lên bàn trà

_ Anh à...tóc...màu tóc của cậu...- Lan bỏ lửng câu nói

_ Hừm?- Anh 'hừm' một tiếng

_ Việc này cũng rất lạ, từ khi mình sinh ra mắt và tóc đều màu tím, lúc đầu mẹ mình sợ cơ thể mình có vấn đề gì đó...nhưng qua các cuộc kiểm tra, mình hoàn toàn bình thường. Lúc đó, ông bà mình nói có lẽ mình là người thừa kế trời định của gia tộc, nên sự việc này cũng dần lắng xuống, còn việc mình sử dụng tóc giả là do một số lí do bất đắc dĩ- Anh từ từ giải thích, nhưng mọi người biết cô không muốn nói lí do cô sử dụng tóc giả nên cũng không hỏi vấn đề này nữa

_ Tóc cậu dài thật- Lan nghĩ mái tóc Anh dài ít nhất cũng phải chấm đất

_ Woa thật mượt nha...- Mai sờ sờ mái tóc cảm thán

_ Hay tui mình bới tóc cho cậu nha, chứ vậy bất tiện lắm, nha~~~~~ Lan trưng ra bộ mặt cún con (Tg: chị ấy lại xài chiêu những nhẽo nữa rồi(-_-!))

_ Được- Anh cười nhẹ nhưng rất nhanh biến mất, dường như lúc này cô cười nhiều hơn thì phải mặc dù nụ cười đó không duy trì lâu

_ Vậy tui anh thì sao?- Huy bắt mắt

_ Các anh ở đây chờ một lát- Anh nói, bàn tay xòe ra một chiếc chuông bạc nhỏ nhỏ rung nhẹ một cái, tiếng 'ding...đang..' vang khắp căn phòng. Từ ngoài cửa sổ có cái gì đó lấp lánh bay vào đậu trên vai Anh. Chúng những con người thu nhỏ, chỉ bằng 3 ngón tay, sau lưng có một đôi cánh trong suốt, cái lấp lánh mà mọi người thấy là bụi từ đôi cánh rơi ra.

_ Anh, đây là tiên sao, dễ thương quá hihi....., nó cười kìa- Lan reo lên mà không biết trong mắt ai đó cô cũng là một nàng tiên nhỏ

_ Ngoan....đi lấy cho ta vài bông hoa- Anh nói với các 'tiên nhỏ'.Anh vừa nói xong cũng là lúc chúng nghiêng người như nhận lệnh rồi bay đi

_ Đó là gì vậy Anh, dễ thương quá hà, cậu gọi chúng vào đây chơi đi- Mai cũng không giấu nổi sự phấn khích

_Đó là gì vậy Anh ? trên đời này còn có tiên sao ?- Huy không kém tò mò

_Đó không hẳn là tiên, mà chúng là tinh linh của Thế Giới này- Anh nói

_Tinh Linh là những nàng tiên của muôn loài, họ chỉ có một nửa là tiên còn một nửa lại là thần. Chúng khác tiên thật sự ở chỗ chúng sẽ bị ảnh hưởng thậm chí chết đi khi tiếp xúc với người xấu. Khi chúng chết, chúng sẽ được hồi sinh một lần và trở thành Tinh Linh của Địa Ngục, chuyên đi bắt các linh hồn sắp chết sau đó giải về địa phủ. Còn tiên thật sự vĩnh viễn không chết- Anh giải thích

_Vậy chúng đâu khác nào quỷ địa ngục ?- Huy hỏi

_Anh hiểu lầm rồi, quỷ địa ngục là vong hồn ở địa ngục sau một thời gian tu luyện sẽ thành quỷ địa ngục, chúng phụ trách đi bắt những linh hồn xấu, còn Tinh Linh của Địa Ngục chỉ bắt những linh hồn tốt để dẫn họ đi đầu thai thôi- Anh kiên nhẫn giải thích

_Vậy ở Thế Giới của chúng ta cũng có Tinh Linh sao ?- Quân hỏi

_Đúng vậy nhưng đa số là Tinh Linh địa ngục, chỉ có một số ít là Tinh Linh vẫn đang sống sâu trong các khu rừng, những người có linh lực cao mới nhìn thấy được Tinh Linh, linh lực mọi người còn yếu nên không thấy được chúng, nhưng thật ra không thấy được những thứ kì lạ cũng tốt- Anh mỉm cười ánh mắt thoáng buồn

_Ồ, ra là vậy- Lan gật gù

_Đây là chuông bạc, mỗi người một cái, khi cần gì mọi người có thể gọi chúng giúp- Anh đưa mọi người một cái chuông bạc nhỏ nhỏ được xâu sẵn vào một sợi dây bạc, nhìn có vẻ giống dây chuyền

Lúc này những tinh linh nhỏ đã đem vài hoa lan và vài nụ hoa anh đào trắng muốt vào phòng

_Cảm ơn các người- Anh phát tay ý bảo chúng rời đi

_Có hoa nè, để tui mình bôi tóc cho cậu nha- Lan cười thật tươi

_Vậy còn tui anh thì sao ?- Kiên thắc mắc

_Các anh có thể sang phòng bên cạnh đọc chồng sách này chúng sẽ giúp ích cho mọi người sau này, họ giúp em xong sẽ qua nhập hội với các anh- Anh nói nhẹ

_Xong rồi nè, đẹp rồi nè- Lan cười hì hì

_Tóc cậu rất đẹp, làm kiểu nào cũng đẹp hết- Mai cười tươi, tóc của Anh được búi cao sau đỉnh đầu, một phần xõa xuống nhìn như thiên tiên, phần búi tóc được Mai cài một hoa đào trắng muốt như tuyết, bông hoa trắng nổi bật trên nền tím thật hài hòa

_Các cậu sang đó đi, mình đi làm chút bánh ngọt cho các cậu- Anh cười nhẹ

15 phút sau.

« kết... »

_Mọi người đến ăn bánh đi- Anh đặt xuống bàn trà 6 đĩa bánh ngọt đủ màu sắc hương vị khác nhau

_Ừm, ngon quá, Anh làm bánh là nhất- Lan nói nhưng mắt vẫn nhìn quyển sách

_Cậu nhớ kĩ nha Kiên, Lan có một tật xấu là vừa ăn vừa đọc sách, rất có hại cho dạ dày đó nha- Mai reu

_Gi chữ !- Lan đỏ mặt, cúi đầu vào trang sách

Ngoan nào, nghe lời đi, em mà bị đau dạ dày, anh sẽ đau lòng đó- Kiên lấy quyển sách khỏi tay Lan làm mặt cô càng đỏ hơn (Tg : điển hình của lớp người da mặt mỏng (~~))

_Mai à~, em thấy chưa, người ta ngọt ngào biết bao nhiêu, nào...~ đến đây anh đút em ăn- Huy giờ giờ đĩa bánh lên, nháy nháy mắt với Mai

_Hạnh phúc cái gì chứ, ai thèm- Mai gắt lên nhưng mặt cũng hồng hồng, lúc trước cô đâu có vậy, tính tình rất ôn hòa đâu có dữ như bây giờ nhưng từ khi gặp Huy cô lại càng ngày càng khó kiểm soát bản thân mà cãi nhau với Huy

_Thật không thèm, ôi~ cái số tui thật khổ.....- Huy bắt đầu dông dài

_Anh mà còn nói nữa có tin là tui đánh anh không- Mai giơ tay dọa

_Ôi, vợ muốn đánh chồng...Á...á, sao em đánh anh- Huy nhìn Mai bằng ánh mắt vô vàng ủy khuất

_Anh còn nói hả !!!- Mai giận dữ đuổi Huy chạy khắp phòng

” Beng....beng....beng...” tiếng nĩa va vào đĩa

_Đủ, các cậu ồn quá- Anh có vẻ hơi bực

_Xin lỗi...- Huy, Mai đồng thanh

_Ai cho anh bắt chước tôi- Mai lờm Huy

_Anh có bắt chước em đâu- Huy cãi

_Thôi đủ rồi, các người cãi đủ chưa?- Quân bực

Huy và Mai thấy vậy cũng biết điều mà im lặng.

_Mình muốn nói với các cậu một số chuyện. Kể từ ngày mai các cậu sẽ phải học lớp kiến thức cần cho một hộ vệ vào buổi sáng, kiến thức đó gồm lớp học về ma cà rồng do Bạch Diệp dạy, lớp học về những linh hồn do Hắc Diệp dạy và cuối cùng là lớp học nghi thức do Thiên Minh và Ngọc dạy. Buổi chiều, bắt đầu từ 1h đến 5h các cậu sẽ học pháp thuật và võ công do mình dạy, được chứ?- Anh có vẻ lưỡng lự nhìn mọi người

_Tất nhiên là được rồi, vậy còn buổi tối tại mình sẽ làm gì?- Lan hỏi

_Mọi người có thể làm gì tùy thích, nhưng mình nói trước để mọi người không quá bất ngờ, buổi tối ở đây không như buổi tối ở Thế Giới thật mà chỉ chạng vạng thôi- Anh từ từ nói

_Bạch Diệp, Hắc Diệp là ai?- Quân hỏi

_Họ là hai cánh tay đắc lực của Sita, rất có bản lĩnh- Anh nói, mọi người biết Anh ít khi khen ai, người có thể làm cho Anh khen tuyệt đối không phải là đơn giản

_Bây giờ em sẽ dẫn mọi người đi tham quan 1 vòng ở đây, để mọi người không quá ngỡ- Anh chu đáo nói rồi đứng lên đi ra cửa, thấy vậy mọi người cũng đi theo, Thế Giới này đối với họ là vô cùng xa lạ nhưng có lẽ sẽ nhanh chóng quen thôi vì những sự việc sắp xảy ra....

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Anh đưa mọi người đi xung quanh tòa nhà 1 vòng sau đó đi đến 1 cái hồ ở phía đông, xung quanh hồ có rất nhiều cây cối hình thù kì lạ, thân cây màu nâu vàng lúc sáng lúc tối, những chiếc lá nhỏ hình trái tim sáng lấp lánh và trên những cành cây có cái gì đó tròn tròn, màu tím to bằng nắm tay trẻ con sáng long lanh đang đưa theo gió, nhìn chúng có vẻ là quả của cây. Cả hồ sáng lên nhờ ánh sáng của những cái cây ấy, mặt hồ tĩnh lặng phản chiếu ánh sáng mờ ảo trông thật lung linh, huyền diệu. Mọi người tạm ngồi nghỉ ở một gốc cây gần đó

_Woađẹp quá- Lan say mê chạy nhảy

_Lãng mạn quá ta- Mai cười cười

_Đây là cây gì vậy Anh- Kiên tò mò hỏi

_Cây ước nguyện- Anh nói nhẹ

_Có nghĩa là chúng ta ước cái gì cũng được hả ?- Huy

_Không hẳn, nhưng có thể ước một số chuyện trong khả năng, ví dụ như pháo hoa- Anh giải thích

_Vậy phải làm sao, chỉ mình đi- Lan phấn khích

_Làm theo mình, đầu tiên bẻ một quả của cây ước nguyện, tách làm đôi sẽ thấy bên trong là những ngôi sao lấp lánh, lấy một ngôi sao đặt vào lòng bàn tay, tập trung suy nghĩ đến thứ mà mình muốn có, sau đó thì thế này...-Anh xòe tay lấy ra mấy viên kẹo (Tg : Nhi biết rồi nha ! chị thích ăn kẹo, hông biết anh có biết không ta ^ _ ^)

_’’Thì ra cô ấy cũng thích đồ ngọt, thật đáng yêu’’- Quân cười khẽ, cảm giác thật bình yên, thật ngọt ngào, có lẽ cậu không biết mình yêu Anh khi nào nhưng cậu chắc chắn kiếp này mình chỉ có thể yêu Anh, không thể yêu ai được nữa, hình bóng Anh đã lấp đầy con tim cậu, cậu chỉ muốn có Anh trọn kiếp này

_Woa, được rồi nè- Lan xòe tay, trong tay cô là một xấp pháo hoa

_Đốt đi Lan- Mai đưa cho Lan một cái bật lửa

_Anh à, đến đây chơi đi- Lan hươu hươu cây pháo hoa đang cháy phát ra ánh sáng bạc chiếu vào gương mặt búp bê của cô trông như một thiên sứ nhỏ đi lạc đến trần gian

_Đến chơi đi Anh, vui lắm- Mai cười tươi như một cô công chúa làm ai đó ngẩn ngơ

_Các cậu chơi đi- Anh lắc đầu cười nhẹ nhưng chỉ thoáng qua. Có lẽ sự trầm lặng của cô một phần là do tính cách nhưng phần nhiều cũng là vì hoàn cảnh, tính cách trầm lặng của mỗi người được giấu ở nơi sâu nhất của góc khuất tâm hồn vì không ai muốn mình trở nên lạnh lùng vô cảm nhưng vì hoàn cảnh và những tổn thương mà từ nhỏ cô phải chịu nên tâm hồn của cô ngày càng lạnh lẽo, ngày càng vô vị. Nhưng cô không quan tâm, có lẽ từ khi một người bước vào cuộc sống của cô, mọi thứ đã thay đổi và chính cô cũng vậy

_Mai, qua bên này đi- Huy gọi Mai qua 1 góc cây gần chỗ Anh và Quân

_Được rồi, qua ngay đây- Mai chạy lại chơi cùng Huy, lúc này bên hồ chỉ còn lại Lan và Kiên

_Sao em không chơi cùng họ- giọng nam trầm thấp của Quân vang lên cạnh Anh

_Có khi chỉ thích ngắm họ vui vẻ thôi, còn anh- Anh nhìn về phía Quân, một cái nhìn sâu

_Đơn giản, chỉ thích ngồi đây thôi- Quân cười khẽ, câu nói của cậu còn một phần sau :’’ vì em cũng ở đây’’ nhưng cậu không nói, có lẽ cậu cảm thấy mình còn cách Anh quá xa. Cậu là một người kiêu ngạo, cậu muốn mình có đủ sức mạnh để bước bên Anh- người cậu yêu, đủ bản lĩnh để bảo vệ Anh. Cậu sẽ dùng tình cảm chân thành của mình để làm tan chảy trái tim đã đóng băng của cô, cậu muốn mình sẽ là người duy nhất bước bên cô.

« Ừm. »

_Lan bị rơi xuống hồ rồi- là tiếng của Mai

« Ừm. »thân ảnh Kiên lao xuống hồ

_Sao rồi, có chuyện gì ?- Anh lo lắng

_Lan bị trượt chân ngã xuống hồ- Huy

_Lúc trước đã bảo là học bơi cho đàng hoàng rồi mà không chịu, giờ thì hay rồi, cũng may Kiên đã nhảy xuống cứu cậu ấy rồi- Mai thờ dãi

_Đừng nói nữa, họ lên rồi kìa-Quân nhìn hướng bờ hồ thì thấy Kiên đã đỡ Lan lên

_Chúng ta qua đó đi- Huy giục

_Khoan...- Anh bỗng nói, có cái gì lóe lên trong đôi mắt

_Sao vậy ?- Mai

_Đi thôi, mọi người muốn làm bóng đèn sao ?- Anh xoay người đi về phía ngôi nhà

_Ừa, là sao ?- Huy ngây thơ

_Đi thôi, anh nói nhiều quá- Mai kéo Huy đi, cậu còn chưa kịp ú ớ gì

Kiên nhìn gương mặt không huyết sắc mà đau lòng, nhưng cậu lại giận mình hơn, giận mình không bảo vệ được người cậu yêu, đã làm cho cô bị tổn

thương

« Khụ...khụ...khụ... » Lan ho sặc sụa...

_Em tỉnh rồi hả- Kiên lo lắng nhưng ngay sau đó lại trở thành bộ mặt đen thui

_Phù....may thiệt, không sao rồi- Lan thở phào, gương mặt dần dần có huyết sắc

_Em còn nói nửa hả, đã không biết bơi sao không cẩn thận gì hết, lỡ anh không đến kịp thì sao ?,em có biết là anh lo lắng lắm không, lỡ em xảy ra chuyện gì thì anh biết phải làm sao hả- Kiên gầm lên(Tg : ôi hình tượng ôn nhu của anh Kiên~~)

_Em...em xin lỗi- Lan cúi gằm mặt, cô chưa bao giờ thấy Kiên nổi giận, đây là lần đầu tiên Kiên nổi giận với cô, cô sợ lắm

Kiên ôm Lan vào lòng thật chặt, thì thầm :

_Anh mới là người phải xin lỗi, xin lỗi đã không bảo vệ được em, xin lỗi đã làm em sợ, nhưng vì anh sợ mất em nên anh mới vậy, xin lỗi...anh yêu em(Tg : bắn pháo hoa nào, cuối cùng anh Kiên cũng có dũng khí ‘tình tò’ với chị Lan òi)

_Hả ??- Lan ngẩn người, mặt đỏ như trái cà chua rồi, đây không phải là lần đầu tiên cô được tỏ tình nhưng cảm giác lần này không giống, cô bối rối không biết phải làm sao, nửa muốn đồng ý, nửa lại không biết phải làm như thế nào

_Làm bạn gái anh được không ?- Kiên nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của Lan, chờ đợi, khăn cầu, cậu sợ bị từ chối

Từng giây, từng phút trôi qua.....

Lan nhẹ gật đầu, cô không biết mình có yêu Kiên không nhưng khi nhìn Kiên cô lại không tự chủ mà gật đầu, lúc ở bên Kiên cô có cảm giác rất lạ,, tận đáy lòng rất bình yên, rất ấm áp và rất ngọt ngào, cô muốn cảm giác đó không bao giờ biến mất- cảm giác mà ở bên bất cứ ai cô cũng không có được chỉ trừ Kiên

_Cảm ơn em....cảm ơn em....anh yêu em....mãi mãi yêu em- Kiên ôm Lan thật chặt, cúi đầu, đặt xuống đôi môi đỏ mọng của cô một nụ hôn, lúc đầu Lan còn ngỡ vì dù sao đây cũng là nụ hôn đầu của cô mà nhưng cô dần dần bị cuốn vào nụ hôn ngọt ngào đó....

Không biết Nhi miêu tả đoạn này có sến quá không nữa, các bạn cho ý kiến để Nhi chỉnh sửa nha, thanks các bạn nhiều nhiều ^ ^

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

30 phút sau.....

Một gốc cây anh đào, bốn con người đang ngồi nhâm nhi tách trà xanh tỏa hương thoai mái, hương vị của tự nhiên của những ngày cuối thu hòa vào không khí một cách rõ rệt.....

_Mai à, em nghĩ xem họ nói gì mà lâu vậy- Huy nói

_Thì tất nhiên là tâm sự với nhau òi, có thể mà cũng hỏi- Mai chẳng buồn liếc mắt nhìn Huy

_Hay chúng ta cũng đi tâm sự đi, anh thật gan tỵ họ- Huy chớp chớp mắt nhìn Mai

_Anh có thôi đi không, sao lúc nào anh cũng trêu chọc tôi vậy hả?- Mai có dấu hiệu sắp phát hỏa

_Sao hai người lúc nào cũng cãi nhau vậy- Quân trầm giọng nói

_Thì tại anh ta trêu em chứ bộ- Mai cãi lại, lườm Huy một cái muốn xém lông mày

_Thì tại anh...anh...- Huy lấp bắp, chưa nói được gì thì

_Họ về rồi kìa- Anh hứng thú nhướn mi

_ Mọi người, chúng tôi có chuyện muốn nói- Kiên nói, nhìn cậu và Mai lúc này thật vô cùng thảm, người ướp nhẹp , tóc tai bù xù. . .

_ Muốn nói gì thì lát nữa hẳn nói, vào tắm rửa thay đồ đi, hai người ướp hết rồi- Mai cười gian, nhìn mặt Lan là mọi người hiểu có chuyện gì xảy ra rồi

_ Cạnh phòng sách có sáu gian phòng , từ trái sang phải phòng thứ 3 của Lan, phòng thứ 6 của Kiên. Quần áo hai người em chuẩn bị sẵn hết rồi, còn quần áo mọi người mang theo em để Thế Giới bên kia rồi, nếu mọi người không biết mặc có thể nhờ Tinh Linh giúp, trong phòng các vật dụng cần thiết đều có đủ- Anh chu đáo nói

_ Nhưng anh là con trai còn Tinh Linh lại là...- Kiên ngập ngừng gương mặt thoáng hồng

_ Yên tâm, Tinh Linh cũng phân biệt giới tính- Anh cười nhẹ

_ Phù...- Kiên thở phào rồi cùng Lan vào nhà

15 phút sau họ trở lại, Lan mặc một bộ kimono ngang gối màu hồng nhạt thêu hoa li ti màu tím đậm rất dễ thương, con Kiên mặc một bộ kimono truyền thống của nam màu lục nhạt, đi chung với Lan trông rất hài hòa.

_ Hai người có chuyện gì thì nói đi- Anh nói, anh mắt lóe ý cười

_ À...thì...thì...- Lan đỏ mặt cứ ấp úng mãi

_ Thật ra, từ hôm nay mình và Lan sẽ là một cặp- Kiên vui sướng nói

Không gia im lìm, một con gió nhẹ thổi qua cuốn theo vài chiếc lá...

_ Nè, thái độ mọi người vậy là sao? Không ngạc nhiên?- Lan nói

_ Lan à, những gì hai người muốn nói viết cả trên mặt cậu rồi, mặt cậu viết 3 chữ gì cậu biết không ?- Mai cười gian

_ Chữ gì sao mình không thấy...LÀM GÌ CÓ CHỮ GÌ CHỮ'.....- Lan hét lớn để che đi sự xấu hổ

_ Ha...ha...ha...- Mai và Huy ôm bụng cười ngoặt ngoẹo đến người trầm ổn như Quân và Anh cũng cười nhẹ

_ Cậu...cậu bắt nạt mình...- Lan rung rung

_ Mặt cậu viết “tôi đang yêu” đó...ha...ha...ha- Mai ôm bụng cười

_ Cậu...cậu...- Lan không nói được lời nào, có lẽ Mai nói đúng nhưng có cần trêu cô vậy không, về mặt Lan như sắp khóc đến nơi

_ Ngoan đừng khóc, em ngồi xuống nghỉ đi, để anh xử họ- Kiên thấy người yêu bị bắt nạt liền không chịu nổi

_ Dạ...- Lan ngọt ngào đáp một tiếng

_ Em thấy người ta ngọt ngào chưa, beeng vực nhau chưa, em lúc nào cũng bắt nạt anh thôi- Huy vội chen vào trêu Lan và Kiên lại vừa nhìn Mai than thở

_ Hai người đủ rồi đó, đừng có trêu cô ấy nữa- Kiên liền lên tiếng bảo vệ người yêu

_ Biết rồi, có ai trêu nữa đâu- Mai chu miệng nói

_ Thôi mọi người đừng đùa nữa, nghe em nói- Anh nói từ từ

_ Có chuyện gì em nói đi- Quân trầm áp nói

_ Ngày mai theo đúng kế hoạch mọi người sẽ đi học mọi người nhớ chứ- Anh nói

_ Nhớ nhưng có chuyện gì sao- Lan nói, mọi người cũng dồn sự chú ý vào Anh

_ Không có gì, mọi người đừng căng thẳng, em chỉ muốn nói là mọi người sẽ học ở cánh đồng hoa phía Tây thôi mà, ở đó rất thoải mái- Anh bật cười khi nhìn mọi người vô cùng căng thẳng

“Cách” Mai lấy điện thoại chụp lại gương mặt Anh lúc đang cười như hoa xuân chớp nờ

_ Cậu làm gì vậy?-Anh cau mày, nụ cười đã tắt

_ Không có gì...ha...ha...- Mai cười gượng

_Thôi vậy mọi người vào nghỉ sớm đi, ngày mai là ngày đầu tiên mọi người luyện tập sẽ rất mệt mỏi đó- Anh nói rồi đứng dậy đi về phía ngôi nhà, nhưng liệu đêm nay cô có ngủ khi mà mọi người còn quá yếu, gương Băng Ti còn chưa lấy được mà ngày mặt trăng đỏ lại ngày càng đến gần. ...

Trăng lên cao, che khuất bóng tôi chạng vạng bằng ánh sáng vàng hiền dịu của mình

“Cốc...cốc...cốc...” có người gõ cửa phòng Quân

_Ai đó- tiếng Quân từ trong phòng vọng ra, không có vẻ gì là ngáy ngủ, chắc chắn cậu vẫn còn thức

_Là em và Lan- Mai nói khẽ

“Cạch” cánh cửa phòng Quân mở ra

_Hai em không ngủ sao? Tìm anh có chuyện gì- Quân nói

_Tụi em có cái này cho anh- Mai đưa Quân tấm ảnh, trong ảnh là một cô bé khoảng 14t, cô bé say ngủ dưới gốc cây anh đào đang nở rộ, ánh nắng dịu nhẹ mon man trên gương mặt cô như tạo nên 1 lớp màng mỏng trông rất đẹp nhưng cũng rất mơ hồ, khó nắm bắt. Điều quan trọng nhất chính là gương mặt cô gái này có điểm rất quen nhất là đôi mắt khi ngủ rất giống một người. ...

_Thấy rất quen đúng không? - Lan cười tinh nghịch

_Cô bé trong ảnh là Anh đó, khi 14t- Mai cười nói, ánh mắt cô có vẻ xa xăm như hoài niệm về một điều gì đó trong quá khứ

_Thật sao?- Quân như ngẩn ra, tự lẩm bầm 1 mình

_Em đã chụp lên cậu ấy đó, bình thường cậu ấy không thích chụp ảnh đâu- Lan có chút ừ ừ nói

_Anh có biết tại sao em lại đưa anh tấm ảnh này không?- Mai nói, không đợi Quân trả lời cô đã nói tiếp

_Tụi em biết anh thích Anh, mà Anh cũng có hảo cảm với anh nên em đưa anh tấm ảnh này. Tụi em biết trên vai Anh có rất nhiều gánh nặng, lo lắng cả bây giờ và trong quá khứ, tụi em mong anh có thể chia sẻ phần nào gánh nặng đó, và tụi em cũng biết vết thương trong lòng Anh từ bé đến giờ vẫn chưa lành, tụi em mong anh có thể dùng tình cảm chân thành của mình để xóa dần vết thương đó. Có lẽ rất khó nhưng tụi em tin anh làm được- Mai không phải là người vô tâm cô biết cái gì đang diễn ra bên trong bạn mình nên cô mới nói với Quân những lời này

_Có lẽ hơi quá đáng nhưng có một điều em vẫn phải nói, nếu Anh thật lòng với Anh thì hãy bảo vệ nó, còn nếu không xin anh đừng đùa giỡn với cậu ấy, cậu ấy không chịu nổi tổn thương một lần nào nữa đâu. Mong anh không làm tụi em thất vọng, phía sau còn có ngày sinh nhật Anh nữa đó- Lan nghiêm túc nói

_Lát nữa em sẽ gửi tấm ảnh lúc chiều chụp cho anh- Mai nói rồi kéo Lan về phòng

Mai và Lan đi rồi Quân vẫn thần thờ nhìn tấm ảnh, lật lại mặt sau quả thật có một dòng chữ “sinh nhật anh là ngày 15-10”. Em sinh vào ngày trăng tròn đầu tiên của mùa đông sao, khó trách lại lạnh lùng như vậy.

_”Có thật là em cũng thích anh không, nằng công chúa băng giá, anh thật sự mong đó là sự thật”- Quân đưa ánh mắt sang phòng Anh, một mảnh tối om

_”Chắc cô ấy ngủ rồi”- Quân cười khẽ rồi đóng cửa phòng, đêm nay chắc sẽ là một đêm khó ngủ. ...

Nhưng có ai biết bây giờ phòng Anh không có một ai.

Đền thờ giữa rừng của dòng tộc ASAKI, nơi chứa cánh cửa đi vào thế giới Bất diệt, ánh sáng mờ ảo của mặt trăng.Có tiếng đất rung chuyển nhẹ nhẹ, một cái miệng xinh đẹp đang đọc thần chú để tách đất ra và lấy một thứ...

_Em thật sự muốn luyện Ngọc Ánh Sáng sao? Có cần thiết không, em muốn đi qua tầng 1 đảo Thiên Đường có thể dùng Đá Mặt Trời mà- Thiên Minh nhíu mày, lo lắng

_Đá mặt trời chỉ làm chúng tránh xa chứ không tiêu diệt, bao nhiêu năm qua đảo thiên đường đã vùi chôn xương máu bao nhiêu người em không thể để chúng tồn tại vì em là người thừa kế đặc biệt- Anh lạnh lùng nói, ánh mắt lóe qua tia chết chóc

Thiên Minh không biết phải nói sao, đưa em này của cậu rất cố chấp, chỉ cần nó muốn làm gì nhất định sẽ làm được, nó quyết định điều gì thì sẽ không lay chuyển được. Nhưng dù sao nó cũng là em gái cậu cậu rất lo cho nó

_Làm vậy mất rất nhiều linh lực, em chịu nổi không- Thiên Minh lo lắng nói

_ Em không sao, em sẽ ngủ để bù lại linh lực đã mất- Anh cầm trong tay 6 viên đá mặt trời tỏa ánh vàng chói lọi như một mặt trời nhỏ và một viên ngọc trong suốt như pha lê sáng lung linh ánh sáng bạc nhẹ nhẹ

_ Nhưng anh sợ... Nếu linh lực của em không phục hồi trước ngày đi đảo Thiên Đường thì sao- Thiên Minh nói ra điều làm cậu lo nhất

_ Không sao đâu, nếu không thể phục hồi em sẽ ngâm mình trong hồ chữa trị phía bắc Thế Giới bất diệt, anh đừng lo- Anh cười rồi mở cửa trở lại Thế Giới mà bạn bè cô đang ở đó, Thiên Minh cũng vào theo, cánh cửa dần khép lại thật chặt...

Đảo Thiên Đường có bảy tầng, mỗi tầng là một thử thách khác nhau, gương Băng Ti ở tầng thứ bảy- tầng sâu nhất dưới lòng đất giữa đáy biển khơi, liệu thứ gì sẽ chờ đón họ ở nơi đây...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Một ngày nữa lại đến, ánh nắng có chút dịu mát không gay gắt, không sai chỉ có ở Thế giới bất diệt, nơi mà mọi điều kì lạ đều có thể xảy ra không ngoại trừ phép thuật

Một cánh đồng hoa đủ màu sắc, đủ loại hương thơm cuốn hút, ở xa xa lại trồng một cây anh đào lớn giữa rừng hoa, từng tán lá hòa vào ánh nắng tạo nên một khung cảnh vô cùng đẹp. Một gốc anh đào không xa, 6 con người đi đến, có lẽ họ đi đâu cũng có nhau

_ Là ở đây sao Anh?- Lan hoài nghi hỏi

_Ừ, cậu kiên nhẫn một chút- Anh hạ thấp âm thanh

Từ trong tán lá có phần tàn lụi, một thân ảnh nhẹ nhàng bay xuống, cả thân bạch y, mắt dài nhưng kiên nghị lại thêm một phần mị lực, mũi cao thẳng, môi bạc khê cong, một độ cong hoàn hảo như có như không. Người toát ra một khí chất mị hoặc hấp dẫn không nói nên lời, tà áo trắng khê bay bay theo từng chuyển động, thật nhẹ nhàng.... Người đó đi đến, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn mọi người trừ Anh, rồi cười nói:

_ Tiểu thư SAKURA, đây là học viên của tôi sao, thật thú vị, quả là anh tài

_ Người nghiêm chỉnh một chút- Anh nhún mày liễu trước thái độ cả lơ phát phơ của Bạch Diệp, nhưng cô không nói gì vì cô biết tuy thái độ y không nghiêm chỉnh nhưng nội lực của y không phải nhỏ, đã là người bảo hộ bên cạnh Sita, bản lĩnh quá kém? Còn mạng để trở về sao? Bởi vậy cô cũng khá an tâm, y sẽ không dạy hư bạn của cô

_ Đây là...?- Quân trầm giọng

_ Bạch Diệp, sẽ là người dạy mọi người kiến thức về Ma cà rồng- Anh giải thích

_ Chào các hộ pháp- Bạch Diệp cười thân thiện, từ lúc tiếp xúc với mọi người y đã cảm nhận một sức mạnh rất lớn từ họ, nó có phần tương đồng với sức mạnh của chủ nhân của y – Sita nhưng sự tương đồng này không quá lớn

_ Xin chào- 5 người gật đầu

_ Mọi người trước ở lại đây học, em có chuyện đi trước, buổi trưa gặp lại trên bàn cơm- Anh nói, thần sắc có chút nhợt nhạt, mệt mỏi nhưng cô che dấu rất tốt nên không ai nhận ra chỉ trừ một người, vì người đó luôn chú ý đến cô- người đó không ai khác là Quân. Không phải cậu muốn lúc nào cũng chú ý Anh, vì như vậy quá lộ liễu nhưng ánh mắt không tự chủ được một chốc lại nhìn cô một cái. Nhưng Anh cũng không có nhận ra, có lẽ vì cô quá vô tư ư?

Anh nói rồi đi xa dần, cũng không biết là đi đâu...

Lúc này đây, một cái sự việc mới lại xảy ra

_ Em tên là Mai phải không, tên em thật dễ nghe- Bạch Diệp nắm lấy tay nhỏ nhắn của Mai cười nói mà không để ý đến ánh mắt giết người của Huy (Tg: anh Huy gặp đối thủ ời, mọi người ủng hộ anh Huy hay Bạch Diệp đây)

_ Cảm ơn anh- Mai ngưng ngừng, mặt có một chút hồng hồng

_ Woa, tên em cũng đẹp nè sao không ai khen hết vậy ta- Lan bĩu môi, trêu Mai. Liếc mắt một cái nhìn Huy, nhìn Huy lúc này chẳng khác nào cái lò lừa di động, toàn thân đều bốc hỏa, thật ra cô cố tình nói vậy là để khích Huy nhưng mà có ai ngờ chỉ một câu nói nhỏ nhỏ lại mạng họa vào thân

_ Em mới nói gì hả, cho em biết, em chỉ có thể là của anh- Kiên ôm Lan trầm giọng nói, cô cần gì phải ganh tỵ với Mai chứ, chỉ cần cậu khen cô đẹp là

đủ không cần người ngoại xen vào hướng hồ tên kia lại là một loại anh tuấn nam nhân

_Em biết rồi, em là của anh được chưa- Lan cười cười, tất nhiên nụ cười đó là hạnh phúc

_Hai người bót ngọt ngào lại dùm tôi, nhìn kịch hay bên kia kia- Quân nhếch mép, đưa mắt nhìn phía Huy

Huy lúc này lửa giận đã bốc đến đỉnh đầu rồi, đi đến mạnh mẽ hất tay Bạch Diệp ra khỏi tay Mai, rống giận

_Anh tự trọng một chút, không được đụng tới cô ấy

_Anh làm cái gì vậy?- Mai gần như hét lên, thái độ vậy là sao?, thường ngày Huy hay đùa lăm mà sao hôm nay tự nhiên dõ dưng

_Không làm gì cả- Huy vẫn còn giận, hừ lạnh một tiếng

_Anh...- Mai chẳng biết nói sao, tên này hôm nay chắc điên rồi

_Tôi lặp lại lần nữa anh tránh xa cô ấy ra- Huy nhìn phía Bạch Diệp, lúc trước cậu luôn đùa với Mai có khi là chọc cho Mai tức giận chỉ là để Mai chú ý cậu thôi. Bây giờ lại ở đâu nhảy ra một cái tên phá đám, lại còn nắm tay Mai nữa chứ, tình địch đã xuất hiện cậu sao có thể làm ngơ

_Tại sao?- khề như rống mi, Bạch Diệp không kiên kị nói

_Vì cô ấy là bạn gái tôi- Huy lạnh lùng nói

_Anh nháo loạn đủ chưa, ai nói tôi là bạn gái anh- Mai hét nhỏ một tiếng, không biết hôm nay Huy ăn nhầm cái gì mà nổi hứng mắng người, dù gì người ta cũng là bạn mới quen còn là thầy giáo của mình (Tg: anh ấy đâu có nghĩ như chị !)

_Em....- Huy không nói được lời nào vì đó là sự thật. Bảo vệ người ta thế cơ à, vậy cậu là cái gì trong lòng cô, có hay không chiếm một chỗ? Dù nhỏ thôi cũng được, Tuy mới gặp nhưng cậu đã thấy hấn rất gian rồi nhất là lúc nhìn Mai, cậu phải tìm cách để may mau nhận lời làm bạn gái cậu mới được, tên này quá nguy hiểm

_Thôi đừng có cãi nữa, mọi người còn cãi chặc sáng nay khỏi học- Lan nhảy vào can, ai mà ngờ Huy phản ứng dữ vậy

_Hừ...- Mai hừ lạnh còn Bạch Diệp nhúng nhúng vai, chỉ có Huy là ôm một bụng tức

Mọi người ngồi xống ghế ở cạnh gốc cây, Bạch Diệp ngồi ở một cái ghế đối diện tất cả mọi người và bắt đầu nói những gì mình biết

_Như các em đã biết, ma cà rồng xuất hiện từ thời rất xa xưa và được tạo thành từ một nữ hoàng đó là Sita, một số có ý thức còn một số thì không, theo thời gian chúng phân thành hai phe, phe Uống máu và phe Hút máu. Trước tiên nói đến con người như thế nào bị biến thành ma cà rồng, khi bị cắn con người sẽ cố gắng dây dụa, ai cũng vậy, nhưng khác nhau ở điểm là vết cắn ở đâu. Vết cắn ở chân, tay....con người sẽ bị hút cạn máu mà chết, còn vết cắn ở cổ vào động mạch chủ con người sẽ biến thành ma cà rồng. Loài ma cà rồng có ý thức như anh rất ít, vì đơn giản, khi bị cắn ý thức của anh và những ma cà rồng có ý thức khác đều muốn thoát khỏi, đều không muốn biến thành ma cà rồng nhưng số người có được ý chí này không nhiều, họ khi bị cắn lúc đầu cũng dây dụa, ý thức cũng muốn thoát khỏi nhưng rồi cảm thấy sức mình ngày càng yếu lại buông xuôi số phận cho nên chúng trở thành loài hút máu đáng khinh tởm, chúng không còn ý thức nên không thể kiềm chế cơn khát máu của mình nhưng cũng có một số ít con có ý thức nhưng lại chọn con đường hút máu. Có một điều đặc biệt là ma cà rồng được xem như vua của bóng đêm, và như vậy cũng có nghĩa là ma cà rồng không bao giờ được xuất hiện trước ánh dương đó là sự trừng phạt- ngừng một lúc Bạch Diệp lại nói:

_Loài uống máu có đôi cánh màu xám, răng nanh sắc nhưng không dài, sức mạnh tương đối yếu hơn loài uống máu, nhưng trên người loài uống máu lại không có sự ghê tởm, buồn nôn như loài hút máu, loài uống máu khi bình thường rất giống con người nên khó có thể nhận ra nhưng đa số loài uống máu đều thuộc phe ta. Loài hút máu thì lại khác, chúng có đôi cánh màu đen, răng nanh vừa dài vừa sắc, sức mạnh rất lớn, trên người chúng tàn máu từ khí của địa ngục cùng một sự ghê tởm làm người khác không dám đến gần. Chúng có đôi mắt đỏ ngầu, trông không giống người thường nên rất dễ nhận ra nhưng cũng có một ít trong số chúng cũng có ý thức và biết tự kiềm chế mình, biến thành con người, các em phải cẩn thận vì loại hút máu này không đơn giản, chúng có thể tự kiềm chế mình có nghĩa là bản lĩnh không nhỏ

Mọi người cũng không phải đồ ngốc, chỉ cần nghe Bạch Diệp nói đã hiểu được nội dung trong lời nói.

Cứ như vậy cũng được 1 giờ, cuối cùng Bạch Diệp cũng đứng dậy kết thúc bài giảng, trước khi đi còn không quên chào Mai một cái

_Tiểu Mai Mai, anh đi đây, ngày mai lại gặp- y không phải không biết là Huy có tình cảm với Mai, chính vì biết y mới cố tình khiêu khích Huy muốn trêu đùa tên nhóc mới lớn này. Y cười rồi rời đi

Huy nghe Bạch Diệp chào Mai kiểu như vậy cũng không dám nói gì, bởi vì sao? Vì Mai giận thật rồi, cả một buổi học thế mà không buồn liếc mắt nhìn cậu một cái, chỉ là lơ đãng nghe giảng không thèm chú ý cậu

_Mai, em đừng giận- Huy khẩn thiết nhìn Mai

_Hừ, vậy sao này anh còn dõ dưng mắng người không?- Mai cũng không muốn giận Huy, không hiểu vì sao nhìn Huy như vậy buồn bã một mình cô lại

thấy không vui, rất phiền muộn, nhưng mà hôm nay Huy thật sự quá đáng

_Được, anh không mắng hấn là được chứ gì, em đừng giận anh- Huy thỏa hiệp, coi như cậu thua

_Như vậy còn được- Mai hài lòng cười cười, không phải cô muốn bênh vực Bạch Diệp mà là cô không muốn Bạch Diệp cười nhạo Huy là không đủ trầm ổn, cười Huy thất lễ thôi

_Ai, vợ chồng giận nhau lại làm hòa rồi, trong giờ học lúc này làm mình căng thẳng muốn chết- Lan khẽ than thở

_Còn cậu nữa TRẦN HUYỀN LAN, cậu nói gì đó, ai là vợ chồng mình thấy cậu với anh Kiên mới đúng là vợ chồng son đó, có mà nói người khác hứ- Mai phản bác

_Giữ chứ, gì mà vợ chồng son- Lan đỏ mặt

Không gian vẫn nhộn nhịp cho đến khi.....

_Xin chào, tôi là Hắc Diệp- Hắc Diệp âm trầm nói, vẻ mặt khá lạnh lùng. Một thân hắc y, đúng với cái tên Hắc Diệp, mắt xéch quynh rũ nhưng lại tản mát sự lạnh lùng, mũi cao kiêu hãnh, môi mỏng đỏ như màu máu

_Ồ, chào anh- mọi người cũng gật đầu chào

_Mọi người ngồi xuống chúng ta bắt đầu học- Hắc Diệp trầm giọng nói

_Trước tiên, tôi sẽ nói cho mọi người biết linh hồn được tạo thành như thế nào. Từ khi sinh ra tất cả mọi sinh vật sống đều có linh hồn, con người, động vật, thực vật, ...tất cả đều có linh hồn. Nhưng sinh ra thì cũng có lúc chết đi, đó là quy luật, linh hồn sinh vật ngoại trừ con người khi chết sẽ lập tức đi đầu thai, nhưng cũng có một số vì một lý do nào đó mà ở lại nhân gian, đa số chúng chọn những nơi tối tăm mù mịt để ẩn nấp nên về đêm nơi chúng ẩn nấp sẽ có vẻ âm u đáng sợ, mặc dù vậy những linh hồn này không bao giờ có khả năng hại người. Còn linh hồn của con người khi chết đi lại khác, chúng sẽ ở lại thế gian 79 ngày sau đó sẽ bị tinh linh hoặc quỷ địa ngục đưa đi. Trong 79 ngày này, các linh hồn đó sẽ được phân ra làm linh hồn tốt và linh hồn xấu. Linh hồn tốt ở lại chỉ đơn giản là luyện tiếu gia đình, người thân,...linh hồn tốt không có gì đáng sợ vì chúng không hại người. Linh hồn xấu lại khác, trong 79 ngày chúng sẽ dần bị biến thể và trở nên ngày càng nguy hiểm đối với con người, linh hồn xấu có khả năng đi theo ám những người mà chúng thù hận và có thể kéo họ theo, nếu qua 79 ngày mà linh hồn xấu vẫn chưa được đưa về địa ngục thì bằng bất cứ giá nào cũng phải giết chúng vì qua 79 ngày chúng sẽ dần dần thành quỷ, loài quỷ ăn linh hồn của chính con người- Hắc Diệp ngừng một lúc, đưa mắt nhìn 1 lượt mọi người rồi nói tiếp

_Linh hồn, người bình thường sẽ không thể thấy, chỉ có pháp sư và những thứ không phải con người mới nhìn thấy, linh hồn có xinh đẹp có xấu xí nhưng có một điểm chung là những gì mà các em nhìn thấy đều không phải sự thật, khi nào chạm trán thật sự với một linh hồn thì các em sẽ biết. Lại nói, cơ thể mà linh hồn biến thành mờ nhạt hơn con người, không có thân nhiệt, cơ thể đó lúc di chuyển nhẹ nhàng như gió, chân sẽ không chạm đất. Linh hồn tốt và linh hồn xấu rất dễ nhận ra, linh hồn xấu mắt có màu trắng, móng tay màu đen, linh hồn càng xấu xa, ác độc thì mắt càng trắng. Linh hồn tốt thì nhìn vẫn giống như người bình thường. Khi linh hồn đến gần các em các em sẽ có phản ứng vì các em có phép thuật

_Vậy khi con người bị linh hồn xấu bám vào thì sẽ như thế nào?- Mai hỏi

_Người bình thường sẽ không thấy có thấy có gì bất thường chỉ thấy người đó ngày càng xanh xao, nhưng người có phép thuật thì sẽ thấy rất rõ ràng, trán của người bị ám sẽ hiện lên một đường chỉ đen, đường chỉ này càng đen chứng tỏ người đó bị ám càng nặng và càng gần kề với cái chết- Hắc Diệp giải thích

_Ồ- mọi người gật gù, tiết học với Hắc Diệp khá căng thẳng vì Hắc Diệp là người nghiêm túc nên cảm giác không thoải mái bằng học với Bạch Diệp nhưng mọi người vẫn chú ý và hiểu hết những gì mà Hắc Diệp nói

_Hôm nay tới đây thôi, các em hiểu những gì tôi nói chứ- Hắc Diệp nói, y biết đây là bạn của tiểu thư SAKURA chắc không phải tầm thường nên lúc giảng bài có hơi nhanh, nhưng tốc độ này đã là chậm với tiểu thư SAKURA, y nghĩ chắc sẽ không có vấn đề gì

_Vâng, bọn em hiểu, chào anh- Lan cười nói

Hắc Diệp gật đầu rồi bay lên và biến mất trên những ngọn cây.....

Khoảng 15 phút sau, một đôi tình lữ xuất hiện và mọi người lại một phen đỏ mặt hồi lạnh vì...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Khoảng 15 phút sau, một đôi tình lữ xuất hiện và mọi người lại một phen đỏ mặt hồi lạnh vì.....

_ Chào các bé con, như thế nào, buổi học thoải mái chứ- Ngọc cười như hoa

_ Dạ, rất...rất thoải mái ạ- Lan lấp bắp nói, cô có cảm giác lạnh lạnh

_ Vậy thì tốt, chúng ta học thôi- Ngọc vẫn duy trì nụ cười

_ Chị...chị Ngọc...em...em có chuyện muốn...muốn nói- Mai nuốt nước bọt, khó khăn nói

_ Có chuyện gì cứ nói, sao phải ấp úng- Ngọc nói, thái độ vô cùng hòa nhã

_ Chuyện là...là...- Mai vẫn không dám nói ra khỏi miệng

_ Là gì?- Ngọc khó hiểu, mấy nhóc này muốn nói gì đây

_ Là chị đừng gọi tụi em là bé con nữa có được không- Huy hít một hơi thật sâu, cố nói ra hết một lần

Chỉ thấy gương mặt tươi cười của Ngọc thoáng trầm xuống sau đó lại nhanh chóng khôi phục bình thường, cười nói

_ Không được, chị không thích, có vấn đề gì sao?- tuy cười nhưng nụ cười của Ngọc không bình thường, cười đến nỗi đáng sợ cứ như là muốn giết người

_ ”Thật đáng sợ!”- đó là suy nghĩ chung của mọi người trừ Thiên Minh, vì cậu đã quá quen với nụ cười này

_ Ha...ha... không có gì, không có gì...học...chúng ta học thôi..haha- Lan cười gượng gạo cho quá

_ Vậy còn được- Ngọc nói, lúc này không khí mới bình thường trở lại

Thiên Minh và Ngọc dạy sơ cho mọi người kiến thức cơ bản rồi kết thúc buổi học

Đến chiều, mọi người gặp Anh và tiếp tục buổi học về võ công và pháp thuật, nói là dạy võ công nhưng thật ra mọi người đã có võ nên Anh không dạy các bài võ mà chỉ là dạy cho mọi người cách giữ cân bằng, khinh công, cách di chuyển trên không và cách sử dụng vũ khí của mình sao cho hiệu quả nhất

_ Em sẽ dạy cho mọi người pháp thuật trước, vì khi có pháp thuật mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn- Anh từ từ nói

_ Bây giờ em sẽ giúp mọi người nhận biết được sức mạnh thật sự của mình, mọi người từ từ nhắm mắt lại, tập trung tinh thần và hãy cảm nhận sức mạnh chuyển động quanh mình, nó sẽ che chở cho mọi người- Anh nói rồi từ từ nhắm mắt cùng với mọi người, sức mạnh đó- sức mạnh bao quanh cô, nó bao la, nó lung linh và rộng lớn, nó không thuộc bất kì sức mạnh nào, không phải đất, không phải nước, không phải lửa, không phải gió mà nó là một cái gì đó to lớn, nó bao quanh cả bốn nguyên tố đó và nó là vũ trụ.

Khi mọi người nhắm mắt lại tự nhiên có một sức mạnh bao bọc lấy họ. Lan cảm thấy cái gì đó mát mẻ, mềm mại và dịu dàng bao quanh cô nó luôn chuyển động như muốn hòa cô vào đó và cô biết nó là Nước. Mai cảm thấy nhẹ nhàng, cái gì đó kéo cô theo như muốn cùng cô bay lên và tất nhiên cô biết đó là gió. Kiên cảm nhận thấy sóng ngầm dữ dội quanh mình có lẽ sức mạnh của cậu là sự di chuyển của nước hay nói gọn là thủy lưu. Huy lại cảm thấy các mầm sống như sinh sôi nảy nở quanh cậu, cảm giác rất bình yên, cậu biết chỉ có một thứ có thể làm sự sống sinh sôi trong lòng nó- đó là đất. Quân lại thấy khác hẳn, cái gì thiêu đốt, bùng cháy, nóng rực như muốn đốt đi tất cả những gì mà nó đi qua có lẽ nó là lửa, nhưng cậu vẫn có cảm giác là lạ hình như rất khác- không phải lửa, vậy nó là gì chẳng? Nó nóng rực nhưng tụ lại rồi nổ tung, nổ tung rồi tiếp tục tụ lại, cứ luân phiên như vậy không ngừng, nó như muốn làm cậu nổ tung. Từng giọt mồ hôi không ngừng vã ra trên trán, cậu muốn mở mắt nhưng lại không mở được, sức mạnh đó, nó kiềm hãm cậu không để cậu thoát ra....

1 phút....2 phút.....3 phút.....rồi 10 phút.....

_ Mở mắt ra và cho em biết sức mạnh của mọi người là gì?- Anh không lạnh không nóng nói

_ Của mình là nước- Lan nói sau khi bừng tỉnh

_ Của mình là gió- Mai cười đến rạng rỡ

_ Của anh là thủy lưu- Kiên cười cười

_ Của anh là đất- Huy cười

Mọi người đợi một lúc lâu mà chẳng nghe Quân nói gì, quay sang thấy mắt Quân vẫn nhắm có lẽ lúc này mọi người quá vui mừng và mới mẻ trước sức mạnh mới mà không chú ý đến sự bất thường của Quân

_ Quân...Quân....cậu sao vậy- Huy lay lay Quân nhưng cậu vẫn không mở mắt, mồ hôi trên trán ngày càng nhiều

_ Quân, tỉnh lại. Quân... Quân...- Kiên cũng lay Quân nhưng không có hiệu quả

_ Mọi người tránh ra- Anh nói rồi bước tới, bàn tay cô để trên đỉnh đầu Quân, những ngón tay thon dài khẽ lên xuống rất nhẹ, một luồng sáng mờ mờ từ tay Anh truyền vào người Quân. Rồi cô di chuyển bàn tay, nhẹ nhàng áp bàn tay nhỏ nhắn của mình lên cái trán ướt mồ hôi của Quân. Sắc mặt Quân từ từ tốt trở lại, mồ hôi không còn vã ra nữa nhưng cậu vẫn không mở mắt được

_ "Mát dịu quá! Cảm giác này quen thuộc quá!"- đó là những suy nghĩ trong tiềm thức của Quân

_ Quân, anh không ngủ nên hãy mở mắt ra, tỉnh lại đi, từ từ, từ từ mở mắt ra- Anh nói rất chậm, giọng nói nhẹ nhàng lại du dương

_ "Giọng nói này, quen quá!"- Quân nghĩ trong tiềm thức, rồi từ từ mở mắt. Thứ đầu tiên cậu nhìn thấy là gương mặt của người con gái cậu yêu, gương mặt không còn lạnh lùng nữa, tuy không biểu hiện gì trên gương mặt nhưng cậu nhìn ra được từ trong đáy mắt Anh có một tia lo lắng xoẹt qua rồi lại tỉnh lặng như trước, cô lo lắng cho cậu sao? Lòng thoáng cái nhảy nhót lên

_ Không sao rồi, anh chỉ không kiểm soát được linh lực của mình thôi- Anh thu tay về, nhìn vào lòng bàn tay, đáy mắt xoẹt qua một tia khó hiểu không ai thấy được

_ Cảm ơn em- cảm giác mát lạnh trên trán bỗng biến mất, đôi tay nhỏ nhắn rời đi làm cậu có cảm giác hụt hẫng, giọng nói có phần ảo não

_ Không có gì- Anh nói rồi đi đến một cái bàn gần đó, chống tay trái lên bàn làm điểm tựa, cô nhìn lòng bàn tay phải của mình, lúc này khi cô chạm vào trán Quân cô cảm giác được sức mạnh của Quân rất khác, nó nằm ngoài tầm hiểu biết của cô. Tuy không làm cô bị thương nhưng có rất nóng bỏng như muốn thiêu cháy cả tay cô. Nhưng điều làm cô ngạc nhiên là sức mạnh đó lại rất hòa hợp với sức mạnh của cô và chỉ cô mới có cảm giác khi chạm vào Quân còn Huy và Kiên lại không. Rốt cuộc sức mạnh của Quân là gì, không lẽ chỉ vì linh lực suy yếu nên cô mới có cảm giác khi chạm vào Quân sao? Điều này sao có thể? Vậy chuyện này cuối cùng là sao? Cô không thể hiểu....

_ Anh, Anh...- Lan gọi khi thấy Anh ngẩn người

_ Anh...cậu làm sao vậy- Mai lay lay tay Anh

_ Hà? À...không có gì- Anh khôi phục lại tinh thần nhanh chóng rồi lấy 6 ngôi sao giấy trên bàn đưa cho mỗi người một ngôi sao giấy và tiếp tục công việc của mình

_ Mọi người đặt ngôi sao này vào lòng bàn tay, tập trung tinh thần và suy nghĩ vào nó, dồn linh lực vào nó, mọi người nghĩ muốn nó bay lên và hóa thành một con bướm. Mọi người nhìn em làm mẫu một lần sao đó mọi người sẽ tự luyện tập. Mọi người phải tin là mình có thể tạo ra phép màu- Anh tuy nói vậy nhưng cô rất tự tin rằng mọi người là được vì họ là bạn của cô, là hộ pháp của cô, cô phải có lòng tin vào họ, với lại họ có sự giúp sức của đá hộ pháp mọi chuyện sẽ rất dễ dàng nhưng cô không nói ra điều đó vì cô không muốn mọi người ỷ lại vào đá hộ pháp, đá hộ pháp chỉ hỗ trợ mọi người chứ không tạo ra sức mạnh và niềm tin cho họ, đá hộ pháp chỉ là tính vật kết nối giữ pháp sư và hộ pháp, tuy nó sẽ dung nạp vào cơ thể họ nhưng nó chỉ mãi là tính vật, nó giúp pháp sư và hộ pháp nhận ra nhau

Anh nói rồi nhìn vào ngôi sao trên tay, ngôi sao trên tay bay lên, xung quanh nó lung linh ánh sáng màu tím, tuy ở ngoài nắng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng. Rồi từ từ nó biến đổi và hóa thành một con bướm màu tím, xung quanh nó bao phủ bởi một ánh sáng lung linh, nó đậu trên tay Anh rồi bay đi

_ Mọi người thử đi- Anh nhẹ nói, gương mặt vẫn không biểu cảm nhưng đôi mắt tím có một tia chờ đợi và tin tưởng

Mọi người rất tập trung, không gian bỗng trở nên im ắng lạ thường, cả một con gió thoảng qua, một chiếc lá nhẹ rơi cũng có thể nghe thấy....

5 phút.....10 phút.....15 phút....rồi 30 phút, bỗng đôi mắt Anh hiện lên tia vui mừng, chỉ thấy cách Anh không xa năm con bướm, năm màu sắc lung linh tượng trưng cho năm sức mạnh vũ cánh bay lên. Màu đỏ lung linh chói bóng tượng trưng cho lửa, màu nâu lung linh âm áp tượng trưng cho đất, màu xanh sẫm lung linh mạnh mẽ tượng trưng cho thủy lưu, màu trắng nhiễm một chút xanh nhạt lung linh nhẹ nhàng tượng trưng cho gió, màu xanh nhạt lung linh mềm mại tượng trưng cho nước....

_ A, mình làm được rồi- Lan reo lên, cái tính trẻ con vẫn không bỏ được, nhưng cũng phải thôi những điều này với mọi người là quá mới mẻ

_ Mình cũng vậy nè- Mai cười tươi tắn

_ Anh cũng làm tốt nè, em yêu có gì thưởng cho anh không, một cái hôn thăm thiết chẳng hạn?- Huy nhìn Mai trìu mến, cái mặt hết sức đáng yêu như đứa trẻ đòi quà ai nhìn cũng cảm thấy thương xót nhưng có một người là ngoại lệ vì đã có kháng thể

_ Anh yêu, em tặng anh cái này nhé- Mai cười đến gian xảo, gờ nắm đầm lên

_ Thôi anh không cần đâu- Huy cười xòa

_ Hừ, xem anh sau này còn dám đùa giỡn kiểu đó không- Mai hừ lạnh, người gì mà không chừng chặc gì hết, suốt ngày cứ long ba long bông chẳng ra làm sao

_ Bây giờ em sẽ chỉ mọi người cách hội tụ sức mạnh. Trước tiên mọi người xòe tay ra, điều khiển linh lực của mình chuyển động trong cơ thể và cuối cùng là dồn hết vào lòng bàn tay- Anh nói rồi tự xòe tay ra, mọi người thấy vậy cũng làm theo, không lâu sau, lòng bàn tay mỗi người đã có một quả cầu nhỏ bằng quả cam. Không đợi mọi người phải hỏi, anh tiếp tục nói:

Mọi người hãy dùng suy nghĩ của mình để điều khiển quả cầu theo ý mình, đó là sức mạnh của mọi người mọi người muốn làm thế nào cũng được, có thể cho nó xoay chuyển, cho nó bay lên, cho nó bắn vào một cái cây, cho nó hóa thành vũ khí, làm cho nó nổ tung hoặc thu nó về chẳng hạn. Mọi người nên nhớ sức mạnh là không cố định và không hạn định nó sẽ thay đổi chỉ cần ta có niềm tin và đủ ý chí ta sẽ làm được những điều thực sự phi thường- Anh không mẫn không nhạt nói, nhưng ánh mắt lại vọng về xa xăm cô nhớ những điều này là bà ngoại của cô đã dạy cho cô khi còn rất nhỏ nhưng giờ bà đã đi thật xa rồi, không biết ở một nơi nào đó bà có nhìn thấy cô không, có thấy cô đang dùng những điều bà dạy mà tận tình dạy lại cho bạn của cô không....

Mọi người chăm chú nghe và mỗi người một suy nghĩ điều khiển quả cầu của mình, Lan bắn nó vào một cành cây và lập tức cành cây đó gãy xuống trên cành cây vẫn còn vương một ít nước long lanh. Mai lại chọn bắn nó vào những bông hoa gần đó, những cánh hoa rời khỏi đài (đài hoa) và bay theo gió về nơi nào đó. Huy thì làm cho nó bay lên rồi nổ tung, nơi những mảnh vụn của quả cầu rơi xuống cây cối như xanh tốt hơn. Quân và Kiên lại chọn cách nhẹ nhàng hơn, lặng lẽ thu quả cầu về và nhìn mọi người đùa nghịch với những quả cầu. Ánh mắt Quân lại không tự chủ được mà nhìn về một phía, nơi đó có một cô gái đang đứng, ánh mắt cô gái không nhìn cậu mà nhìn tụi bạn đang náo loạn, ánh mắt đó có nồng đậm ý cười, khóe miệng cô khẽ nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo, dưới ánh nắng chiều cô như không còn lạnh lùng nữa. Trái tim Quân không tự chủ cảm thấy ấm áp, có một cảm giác khác lạ- cảm giác đó mang tên hạnh phúc ngọt ngào, nếu thời gian có thể ngừng lại thì hay quá, để cậu được ngắm Anh như thế cậu đã cảm thấy mãi nguyên rồi.

Cảm giác có ánh mắt nhìn mình, Anh quay lại thì ánh mắt dịu dàng kia lại nhanh chóng nhìn đi hướng khác, cô khẽ cười ánh mắt lóe qua tia vui vẻ và ấm áp, cười không biết vì khung cảnh vui vẻ hay vì một ai đó, ánh mắt ấm áp không biết vì ánh nắng chiều hay đơn giản vì một cái nhìn của ai kia. Quân nhìn đi hướng khác nên không thể nhìn thấy vẻ mặt của Anh, khi cậu quay lại thì Anh đã chuyển tầm mắt như cũ nhìn về phía mọi người và cậu cứ nhìn cô như thế, Anh cũng không quay lại một lần nào nữa, một chàng trai ánh mắt đầy yêu thương nhìn một cô gái có vẻ lạnh nhạt nhưng ánh mắt cũng chất chứa ý cười và một ngày cứ thế trôi qua dưới ánh nắng chiều, dưới hoàng hôn xinh đẹp và dưới sự ngọt ngào ẩn giấu đâu đó trong những con người ở nơi đây...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

CẢNH BÁO: bạn nào định ăn hoặc uống thứ gì đó thì hãy ăn hoặc uống trước chứ đừng vừa đọc vừa ăn, vì sao hả ?Bạn đọc thì sẽ biết, nói trước mất vui, bạn nào có tò mò mà vừa đọc vừa ăn hoặc uống mà mất hứng thì Nhi không chịu trách nhiệm nha!

Một ngày nữa lại đến, trên bàn ăn có điều lạ là: Anh không có mặt

_ Ể h, Anh đâu rồi, sao không xuống ăn sáng- Lan thắc mắc

_ Có khi nào cô ấy còn ngủ không- Quân hoài nghi nói

_ Đúng đó, chắc em ấy còn ngủ- Huy chen vào

_ Không thể nào , Anh là người rất đúng giờ sẽ không bao giờ thức trễ- Mai lo lắng nói,cô và Lan làm bạn với Anh bao năm, cùng ở chung, ăn chung suốt mấy năm trời sao cô lại không hiểu Anh rất đúng giờ, Anh mà trễ giờ chỉ có hai nguyên nhân, một là có chuyện đột xuất, hai là Anh xảy ra chuyện. Cô cảm thấy nguyên nhân thứ hai khả thi hơn vì nếu anh có việc đột xuất sẽ để lại lời nhắn cho cô và Lan để bọn cô không phải đợi, Anh chu đáo vậy đó, đã bao năm rồi. Trừ khi Anh xảy ra chuyện, suy nghĩ trong đầu làm cô đứng ngồi không yên vì lo lắng (Tg: theo nguồn tin đáng tin cậy của em thì hiện giờ chị Anh đúng là đang ngủ trong phòng á)

Mà đâu chỉ có cô, mọi người ai cũng lo lắng, Quân là người lo lắng nhất tuy không biểu hiện ra mặt nhưng ánh mắt đầy sự lo lắng, bàn tay nắm chặt đặt dưới bàn đã tỏ cáo tâm tư cậu, thử hỏi sao có thể không lo lắng, tuy thời gian sống chung không lâu nhưng cậu biết Anh là người nghiêm túc và nguyên tắc, cô sẽ không bao giờ làm mọi người lo lắng cho mình nhưng hôm nay,.....

Không khí trên bàn ăn vẫn tiếp tục căng thẳng, không một ai động đũa cho đến khi Thiên Minh và Ngọc xuất hiện

_ Các em đừng lo, Anh có việc đột xuất, không có chuyện gì đâu- Ngọc nhẹ nói, cô đã biết chuyện của Anh thông qua Thiên Minh và cô bắt buộc phải giữ bí mật, ôi ôm trong người bí mật mà không được bật mí thật chẳng dễ chịu chút nào, ai.....

Đợi một lúc khi mọi người đã bình tĩnh hơn Thiên Minh mới cất lời:

_ Con bé Anh gửi lời xin lỗi tới các em về chuyện sáng hôm nay và vì bận công việc nên con bé nhờ anh nói lại với các em từ hôm nay con bé sẽ không có mặt buổi sáng để ăn cùng mọi người, các em cứ ăn sáng rồi đến lớp học, buổi chiều Anh sẽ vẫn dạy tụi em như bình thường- Thiên Minh nói từ từ, giọng cậu trầm ấm rất dễ nghe

_ Con nhỏ này thật là, bạn bè mà còn lỗi với phải- Lan chu chu mỏ nói

_ Anh nó bận việc gì mà phải đi từ sáng vậy anh Minh- Mai hỏi, cô thấy chuyện này có chỗ hơi bất thường nhưng cô không biết bất thường ở chỗ nào

_À, không có gì, con bé chỉ đi hái ít thảo dược gì đó thôi, loại thảo dược này chỉ nở lúc 6h nên Anh phải đi rất sớm, với lại khi hái về là phải chế biến ngay- Ngọc nói lý do mà cô, Thiên Minh và Anh đã bàn trước

_Vậy sao cô ấy không bảo tình linh- Quân nắm ngay trọng điểm

_Không thể nhờ tình linh vì loại thảo dược này chỉ pháp sư mới có thể hái- Ngọc tiếp tục nói, bây giờ cô mới hiểu cảm giác nói dối nó ra làm sao, ôi... thật mệt, cũng may Anh đã dự đoán được mọi người sẽ hỏi như vậy nên đã chuẩn bị trước nếu không nhất định mấy nhóc này sẽ nhận ra ngay, người ta nói khi bạn nói dối một chuyện thì bạn phải dùng thật nhiều chuyện khác để bù vào quả là không sai, hazzzzzzzz

_Vậy loại thảo dược này dùng để làm gì? Sao Anh phải cất công đi hái nó- Kiên nói

_Loại thảo dược này dùng để trị thương và gia tăng thể lực, nó có màu đỏ như máu lại lấp lánh nên được gọi là Xích Hà- Thiên Minh nói, tuy chuyện này là bịa nhưng loại thảo dược mang tên Xích Hà này là có thật, công dụng và thời gian nó nở cũng là thật, trong một lần vô tình cậu đã đọc được trong sách cổ, nên mấy nhóc này tuyệt đối sẽ không phát hiện

_Thôi mấy đứa ăn đi, thức ăn nguội hết bây giờ- Ngọc kịp thời giải vây, nếu để đám nhóc thiên tài này hỏi một lúc nữa chắc sẽ lộ mất

_Ồ, dạ vâng- Mai và Lan dạ tiếng rồi mọi người cuối xuống ăn sáng, tuy trong lòng vẫn tràn đầy nỗi khó hiểu nhưng không ai nói đến vấn đề này nữa

_Tiểu Mai Mai chào buổi sáng- Bạch Diệp cười nói

_A chào anh- Mai hơi cúi người, cười cười

_Thấy chưa, thấy chưa, đã bảo mà, xem kìa ở đây một nhóm người mà chỉ chào có mỗi Mai thôi, Bạch Diệp anh có ý gì đây- Lan cười gian xảo

_Anh đâu có ý gì, mấy đứa chào buổi sáng- Bạch Diệp hướng mọi người cười cười (tg: chứ không phải ý đồ của anh là chọc tức anh Huy sao, anh thật gian xảo)

_”Hừ, chào buổi sáng cái gì chứ, nhìn cái mặt là thấy gian xảo rồi, nhất định là không có ý tốt, còn cười nữa chứ!Gừ”- người nào đó mặt mày xám xịt nghĩ (Tg: cái này gọi là: thương người thương cả đường đi, ghét người ghét cả tông ti họ hàng nè, người ta cười mà cũng có ý kiến)

_Thôi học nào mấy đứa- Bạch Diệp cười thân thiện

_”Thật đáng ghét, nhìn cái mặt là biết, lớn hơn người ta có bao nhiêu tuổi đâu mà một câu mấy đứa, hai câu mấy đứa thật chẳng ra làm sao”- người nào đó chán ghét nghĩ (Tg: anh ấy không có lớn hơn anh bao nhiêu tuổi đâu, lớn hơn anh cùng lắm vài trăm tuổi hà)

_Hôm nay chúng ta học cách phân biệt ma cà rồng và con người- Bạch Diệp nghiêm chỉnh nói

_Không phải ma cà rồng có vẻ ngoài khác máu và đáng sợ sao? Nếu vậy thì chúng rất khác con người sẽ rất dễ nhận ra mà, sao lại phải học cách phân biệt?- Kiên hỏi

_Không phải ma cà rồng nào cũng như thế, loài hút máu có 2 loại các em còn nhớ chứ?- Bạch Diệp nói

_Vâng, loại không có ý thức và loại có ý thức nhưng chọn con đường hút máu- Lan nói

_Đúng như vậy, loại không ý thức cũng như các em nói rất dễ nhận ra vì chúng có vẻ ngoài bất đồng với con người. Nhưng còn loại có ý thức thì sao? Chúng cũng giống như anh có vẻ ngoài giống hệt con người vì chúng biết cách giấu đi đôi cánh và răng nanh, biết vệ sinh cơ thể để nhìn giống con người chỉ có một điều khác với anh là chúng hút máu- Bạch Diệp giải thích

_Loại có ý thức này cực kì nguy hiểm vì chúng vừa có sức mạnh lại vừa có trí tuệ nên sẽ rất khó khăn để tìm ra chúng. Khi đến gần loại không có ý thức các em sẽ ngửi thấy mùi hôi thối, cảm nhận được tử khí và nhìn thấy sự nhếch nhác trên người chúng nhưng loại có ý thức thì lại khác, chúng không có mùi hôi thối, không có vẻ ngoài nhếch nhác mà chỉ có tử khí khi đến gần mới cảm nhận được, chỉ ai là pháp sư mới cảm nhận được tử khí- Bạch Diệp lại nói

_Vậy loài uống máu cũng có tử khí- Quân nói

_Phải, để các em dễ nhận biết được chúng ta sẽ thử cảm nhận nó nhé- Bạch Diệp nói rồi đi đến gần mọi người, ngày một gần hơn....

_Em cảm nhận được rồi, một luồng khí rất âm lạnh nhưng luồng khí này hình như không rõ ràng lắm nó rất mỏng- Mai nói, điều cô nói cũng là suy nghĩ của mọi người lúc này

_Không phải nó mỏng mà là pháp lực của các em lúc này còn yếu nên không cảm nhận rõ ràng được- Bạch Diệp nghiêm túc nói

_Ồ, ra là vậy- mọi người gật gù trừ một người từ nãy tới giờ vẫn dùng ánh mắt chán ghét nhìn Bạch Diệp nhưng cũng chẳng dám làm gì quá phận vì sợ Mai giận, tuy vậy Huy vẫn lắng nghe hết những gì Bạch Diệp nói không để ý khinh thường

_ Hôm nay đến đây thôi, anh cho mấy đứa nghỉ sớm, ngày mai anh sẽ dạy mấy đứa cách tiêu diệt ma cà rồng, tiểu Mai Mai anh đi đây- Bạch Diệp vẫn không quên chào Mai một cái để chọc tức Huy rồi nhảy lên những cành cây đi mất

_ Thấy chưa, em đã nói mà, anh ấy chỉ chào tạm biệt có mỗi Mai thôi, làm như tui mình là không khí vậy đó- Lan phùng má

_ Được rồi, anh biết, em bớt nói một chút, nhìn mặt cái thằng kia kìa- Kiên kéo Lan lại gần thăm thì, rồi đưa mắt về chỗ Huy mặt mũi đang đen dần

_ Hơ? gì ghê vậy, thôi em không nói nữa con trai ghen thiệt là đáng sợ- Lan rùng mình một cái

_ Hừm?- Kiên nhướn mày

_ Ha ha, em không có nói anh, em nói Huy đó ha ha- Lan cười gượng gạo (Tg: chị nói vậy chẳng khác nào nói anh Kiên ghen lên cũng đáng sợ (-_-'!))

_ Em nói gì?- Kiên nhếch miệng, mặt kẻ ngày càng sát mặt Lan

_ Ha ha đâu có gì ...đâu có gì đâu ha ha- Lan cười ha ha chuồng mắt

_ Hôm nay, tôi sẽ dạy các em cách phân biệt linh hồn tốt và linh hồn xấu- Hắc Diệp lạnh lạnh nói

_ Linh hồn xấu và linh hồn tốt trong khoảng 79 ngày đều giống nhau, chỉ có một điểm duy nhất khác nhau đó là ở sau cổ linh hồn xấu sẽ có một hình xăm đầu lâu màu đen rất nhỏ- Hắc Diệp

_ Vậy sau 79 ngày thì sao?- Lan hỏi, câu hỏi của cô cũng là điều mọi người muốn hỏi

_ Sau 79 ngày sẽ rất dễ nhận ra, linh hồn tốt ẩn đường màu trắng, linh hồn xấu ẩn đường màu đen. Đa số linh hồn tốt sau 79 ngày đều trở về địa ngục chỉ một số ít trốn khỏi tình linh địa ngục mà ở lại. Nhưng có một điều tôi phải nhắc lại cho các em nhớ dù linh hồn tốt hay xấu thì sau 79 ngày mà vẫn còn ở lại dương thế thì các em phải tiêu diệt vì chúng đã bị biến thể, tha hóa, tốt hay xấu gì cũng vậy thôi- Hắc Diệp lạnh lùng nói

_ Linh hồn tốt mà cũng bị tha hóa sao?- Mai tiếc rề nói

_ Không tin? Được tôi sẽ cho các em thấy linh hồn khi bị tha hóa sẽ đáng sợ thế nào- Hắc Diệp nhếch khóe miệng

_ Không cần đâu ạ, không phải bọn em không tin mà chỉ tiếc rề thôi- Lan giải thích

_ Tiếc rề, có gì đáng tiếc rề? Chúng luyện tiếc thế giới này nơi mới ở lại thì có gì đáng tiếc thương cho chúng? Với lại tiếc cũng chẳng ích gì- Hắc Diệp cười trào phúng nhưng có lẽ cả y cũng không biết y tiếc núi những phút giây ở bên cạnh Sita

_ Bọn em tiếc vì người tốt cũng có thể biến thành kẻ xấu, linh hồn tốt rồi cũng bị tha hóa, xấu xa đi- Mai nói

_ Các em không cần tiếc vì đó là lẽ tự nhiên không ai có thể thay đổi được- Hắc Diệp nhàn nhạt nói, nhưng ánh mắt có vẻ đau thương, khi nhắc đến lẽ tự nhiên y lại nhớ đến chuyện của chủ nhân, quá trình tái sinh của chủ nhân đã gần được một nửa rồi và tất nhiên chủ nhân cũng ngày một yếu, hiện giờ chủ nhân của họ đã không thể dùng đôi cánh để bay ...

Ngừng một lúc Hắc Diệp lại nói:

_ Các em đi theo tôi- nói rồi y đứng lên đi về phía tòa nhà, mọi người cũng đi theo

Hắc Diệp đưa mọi người đến một căn phòng, tối om rồi tự nhiên đèn bật sáng, ở giữa căn phòng có một bộ ghế dựa bằng tre rất mộc mạc.Đội khi tất cả mọi người ngồi xuống ghế đèn trong phòng vụt tắt tạo nên một khung cảnh hơi quỷ dị. Bức tường đối diện mọi người sáng lên và những hình ảnh trên đó làm người ta phải thét lên vì kinh hãi nhưng mọi người cũng không phải là người bình thường nên đạt được một độ trầm ổn nhất định để không phải thét lên

_ Đây là một số cảnh linh hồn bị tha hóa giết người- Hắc Diệp nhàn nhạt nói

Trên màn hình đang chiếu cảnh một cô gái đi thăm mộ và có một con quỷ đi theo cô về đến nhà. Cảnh này cũng giống phim ma mà mọi người thường xem nhưng có một điều khác biệt là con ma trong phim không có khung bố như con ma trong cảnh này dù sao ma trong phim cũng không có thật chỉ do con người tưởng tượng ra còn con quỷ này có thật a. Bộ dáng con quỷ thì khỏi nói tới mức độ khủng bố đi, mặt mày nó đang thối rữa, từng lớp từng lớp thịt bị phân hủy và bong ra để lộ từng sợi thịt đỏ lử, hai con mắt lồi ra có một con mắt bị thủng vào trong như bị con gì ăn mất để lại một lỗ hút vào, máu từ đó chảy ra vào chảy xuống gần nửa gương mặt. Mặt mày, tay chân, toàn thân bị thối rữa từ từ tróc từng tất thịt, máu và nước vàng rịn ra nhon nhót, dính dính, bàn tay trái của nó là bộ xương còn dính máu đỏ lỏm, trên mu bàn tay còn dính lại một ít thịt bầy nhầy. Đến khi cô gái đó về nhà con quỷ vẫn đi theo, đến khi cô gái đó ngủ say con quỷ mới đưa bàn tay phải tạm coi là nguyên vẹn sờ lên mặt cô gái, rồi tay chân cô gái, theo từng động tác của con quỷ mà chất dịch đỏ đỏ, cam cam và cả một ít thứ gì đó nhớt nhớt, bầy nhầy như thịt của con quỷ dính trên mặt rồi tay chân cô gái đó. Tất nhiên là cô gái đó không biết gì, kể cả người ngoài khi xem đoạn phim này cũng thấy nó chỉ là một đoạn phim bình thường chỉ có những người có linh lực hoặc thứ không phải người mới biết có cái gì ở bên trong.Con quỷ không sờ mó cô gái nữa mà nó đi xung quanh phòng cô, đi đến tủ đồ, rồi bàn trang điểm, kệ đó là phòng vệ sinh, đi một vòng rồi con quỷ lại trở về bên giường của cô gái, theo từng cử động của con quỷ, từng miếng từng miếng thịt thối rữa rơi ra và dính trên sàn nhà, từng miếng kéo lê theo chân con quỷ đến tận giường. Rồi con quỷ đến gần mặt cô gái, há miệng hút cái gì đó chỉ thấy từ miệng cô gái

bay ra một luồng khí màu xanh dương(cái này gọi là dương khí tức khí của người còn sống, dương khí của nam màu xanh lá, của nữ màu xanh dương) và bị con quỷ hút hết. Xoẹt một cái cánh phim biến đổi thành ban ngày, cô gái đó vẫn ăn uống bình thường nhưng sắc mặt tái hơn, con quỷ vẫn kè kè đi theo cô và vào buổi tối nó vẫn thực hiện y như buổi tối trước. Ngày qua ngày sắc mặt cô gái ngày càng xanh xao, yếu ớt, hằng đêm dương khí truyền cho con quỷ ngày một ít đi nhưng con quỷ vẫn không bỏ cuộc, nó vẫn cố mà hút hết chút dương khí cuối cùng cho đến khi cô gái không thể gượng dậy được nữa, đó cũng là chuyện của 10 ngày sau, sang ngày thứ 12 thì cô gái rút hơi thở cuối cùng trên giường bệnh, con quỷ vẫn chưa rời đi, nó chờ đợi điều gì chẳng? Không đợi lâu, cô gái vừa chết khoảng mấy giây sau linh hồn cô bay ra khỏi cơ thể nhìn con quỷ hốt hoảng, định bỏ chạy nhưng cô đã chậm trễ, con quỷ tóm lấy linh hồn cô và ngẫu nhiên cho đến mảnh cuối cùng mới hài lòng biến mất, thì ra ăn linh hồn cô gái mới là mục đích cuối cùng của nó, chỉ tội cho người nhà cô gái không biết con mình chết vì lý do gì (vì lúc cô gái ngã bệnh đã đưa đi bệnh viện nhưng bác sĩ lại nói cô ta không có bệnh) và họ lại càng không biết con mình chết là do bị quỷ ám (Tg: viết đoạn này vừa buồn nôn lại vừa sợ sao á)

Tuy nói là đủ trấn định để không thét lên nhưng mọi người cũng không phải sắt đá mà không biết sợ. Mai ôm chặt cánh tay Huy, còn Lan thì đã nhảy vào lòng Kiên và ôm chặt cậu, các chàng trai gan dạ hơn nhưng mặt vẫn có chút thất thần, cũng phải thôi vì lần đầu tiên họ xem một cảnh tượng khủng bố thế kia mà

_Sợ sao? Rồi cũng sẽ quen thôi. Hôm nay tới đây thôi, các em nghỉ đi- Hắc Diệp không mặn không nhạt nói rồi bước ra ngoài bỏ lại gương mặt ngẩn ra của mọi người

Chiều khi mọi người trở lại chỗ học đã thấy Anh đứng sẵn ở đó đợi, gần chỗ Anh đứng là những sợi dây thừng to bằng hai ngón tay được căng thẳng trên không, cách mặt đất khoảng 2m

_Đây là cái gì vậy Anh?- Lan chỉ vào sợi dây hỏi

_Lát nữa cậu sẽ biết- Anh hơi mỉm cười nhưng rồi nụ cười biến mất rất nhanh

_Vậy hôm nay chúng ta sẽ học gì?- Mai có vẻ thoải mái hơn lúc này, lúc xem xong đoạn phim cô vẫn rất căng thẳng

_Hôm nay sẽ học khinh công (cách bay) và cách di chuyển trên không. Khinh công rất dễ, chỉ cần điều khiển suy nghĩ trong đầu và sử dụng linh lực là xong, phần này mọi người cũng có thể tự luyện tập. Còn phần cách di chuyển trên không thì trước tiên mọi người phải học cách giữ thăng bằng- Anh nói

_Đừng nói với mình là tại mình phải đi trên sợi dây đó nha- Lan nuốt nước bọt

_Phải, trước tiên mọi người dang hai tay và giữ nguyên tư thế đó, rồi đi lên bục, bước từ từ một chân lên sợi dây sau khi giữ được cân bằng thì bước tiếp chân thứ hai. Sau đó từ từ bỏ hai tay xuống và nhẹ nhàng bước đi- Anh giảng giải

_Không được Anh ơi, mỗi lần mình nhìn xuống thì mình lại thấy sợ, mình không giữ cân bằng được- Lan vừa bước một chân lên sợi dây đã kêu la oai oái

_Em còn cách nào khác không, cô ấy sợ như vậy không đi được đâu-Kiên thấy Lan kêu sợ, lo lắng chạy đến hỏi Anh biện pháp khác dễ dàng hơn

_Không còn cách nào khác, mọi người cũng thử đi, cố gắng lên, nếu vẫn không làm được thì nhắm mắt lại và hãy nghĩ thứ dưới chân mọi người là mặt đất bằng phẳng chứ không phải sợi dây. Chân mọi người từ từ bước trên mặt đất bằng phẳng đó, từng bước, từng bước một, một bước, hai bước, ba bước.....- Theo từng lời nói của Anh là từng bước chân của mọi người, mọi người cứ bước tới, bước tới, chẳng biết tiếng của Anh đã ngừng từ bao giờ và cũng chẳng biết mọi người bước ra khỏi sợi dây từ bao giờ, họ đang đứng trên không- đứng vững vàng nhưng nhẹ nhàng như đi trên đất mẹ và họ đã làm được

_Mở mắt ra đi, mọi người làm được rồi- Anh nhẹ giọng nói

Mọi người mở mắt ra và trước mắt họ là một không gian cao rộng không bị giới hạn bởi bất cứ cái gì. Ai nấy ngẩn ra không nói nên lời, phép thuật thật kì diệu

_Từ đây đến chiều mọi người tự luyện tập nhé, em có việc đi trước- Anh nói rồi nhẹ nhàng nhảy lên, điểm lên một cái lá cây xơ xác, úa vàng còn lại trên ngọn cây, biến mất mà cái lá vẫn không lay động

_Ê, con nhỏ này đi nhanh vậy, chưa kịp hỏi nó là có ăn chiều không nữa- Lan nhìn theo hướng Anh biến mất nói

_Mình thấy dạo này Anh sao sao á- Mai chen vào

_Đâu chỉ có em thấy, mọi người ai cũng nhận ra Anh khác lạ, hình như có cái gì đó giấu chúng ta- Kiên xa xa nói

_Anh không nói thì biết sao bây giờ-Mai thờ dãi

_Chúng ta thử hỏi Anh xem sao?- Huy nói

_Không cần hỏi đâu, nếu cậu ấy muốn nói thì đã nói rồi, nếu cậu ấy mà không muốn nói dù có cạy miệng cũng không ra được một chữ nào đâu- Lan cũng thờ dãi thường thọt. Kiên liền kéo cô vào lòng an ủi:

_Đừng buồn.....

_Đành chờ lúc cậu ấy muốn nói cho chúng ta biết vậy, chắc lâu à nha, còn hai người nữa ngọt ngào quá ha, thật làm người ta ganh tỵ đến phát giận- Mai cười nói, làm hai đương sự đỏ mặt buông nhau ra

_Em yêu, em đừng giận mau già đó, không đẹp nữa đâu- Huy kè mặt gần sát mặt Mai, chớp chớp mắt

_Anh nói ai già, ai không đẹp nữa, muốn chết hả- Mai giờ nắm đấm dọa Huy nhưng mặt cũng phơn phớt hồng

_A...đâu có...em là đẹp nhất...đừng đánh anh- Huy nhanh chóng chuồng qua một bên, lúc này cậu nói lơ lửng, cậu như thể nào lại quên tuổi xuân và sắc đẹp là chỗ đau nhất của phụ nữ (Tg: mặc dù giờ chị Mai mới 17t) vậy mà lại ngu ngốc khơi mào, ai...

_Hừ- Mai hừ lạnh quay mặt đi

Duy chỉ có một người ở đây là từ nãy đến giờ luôn trầm lặng, không nói một câu nhưng những suy nghĩ làm lòng cậu gọn sóng

”thật ra em có chuyện gì không thể nói cho mọi người biết, kể cả anh cũng không muốn nói sao? Cũng thật nực cười, mày có là gì của cô ấy đâu mà cô ấy phải nói với mày, tình lại đi Quân ơi, mày phải mạnh lên thì mới đủ tư cách bước cùng cô ấy chứ không phải ở đây suy nghĩ vẩn vơ”- Quân nghĩ, ánh mắt thoáng buồn...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Ngày qua ngày, mọi chuyện vẫn như cũ chỉ có một số điều khác lạ là mọi người mạnh hơn, kiến thức sâu rộng hơn, ngày một giỏi hơn và Anh ngày càng yếu hơn sắc mặt tệ hơn, lại thường hay đến lớp trễ và rất hay ngủ gật trong giờ dạy

Ngày thứ 15.....

_Sao Anh chưa đến nữa, muộn 30 phút rồi- Mai nhìn đồng hồ đeo tay nói

_Không biết có chuyện gì không- Lan lo lắng

_Hay tụi mình đi tìm em ấy đi, nếu lỡ em ấy....- Kiên chưa nói hết câu thì

_Xin lỗi, em đến trễ- tiếng Anh ở phía sau, nhìn sắc mặt cô nhợt nhạt, giọng nói lại dù đã rất kiềm chế nhưng vẫn lộ ra một ít mệt mỏi, mái tóc tím xõa tự nhiên chứ không bó cao lên như mọi ngày, tuy vậy nhưng vẫn thập phần xinh đẹp

_Không sao- Huy nói

_Cậu không khỏe à, sắc mặt cậu tệ lắm, có cần nghỉ ngơi không- Mai nói

_Không, mình không sao, chúng ta học thôi- Anh lảng đi câu nói của Mai

Ngày thứ 23.....

_Hôm nay mọi người tự luyện tập nhé- Anh nói

_Được- mọi người đáp một tiếng rồi đi ra xa xa

Đến khi mọi người quay lại thì thấy Anh vẫn đứng đó, bất động, lại gần hơn mới thấy mắt Anh nhắm nghiền, thấy vậy Lan gọi

_Anh...Anh....cậu ngủ à, tỉnh lại đi, đi vào phòng mà ngủ

_Anh cậu làm sao vậy- Mai lay lay Anh, lúc này cô mới giật mình. Lúc trước cô chỉ ngủ có 5 phút nên dù một cử động rất nhỏ cô cũng phát hiện, vậy mà hôm nay mọi người gọi mãi cô mới tỉnh được đủ biết lượng linh lực cô mất không phải nhỏ

_Mình không sao, chỉ tại tối qua mình mất ngủ thôi- Anh mỉm cười trấn an

_Vậy cậu vào ngủ bù đi, tụi mình tự luyện tập là được rồi- Lan nói

_Vậy mình đi trước- Anh nói rồi bước đi, cô không dám sử dụng khinh công vì cô biết linh lực của mình còn rất ít, cô phải đi ngủ để bù lại

Chờ đến khi Anh đi xa Mai mới nói:

_ Mọi người có thấy Anh ngày càng suy yếu không

_ Tất nhiên là thấy, anh còn cảm nhận được nữa đó- Huy nhanh miệng nói

_ Không biết nguyên nhân là gì- Kiên nói

_ Hình như cô ấy không muốn cho chúng ta biết- Quân nhíu mày, cậu cảm thấy hụt hẫng khi nói lên câu này nhưng nhiều hơn sự hụt hẫng đó là lo lắng

_ Đúng vậy, cậu ấy luôn tìm cách trốn tránh hoặc lảng đi khi chúng ta hỏi đến- Lan nhấn nhá

_ Không biết phải làm sao với cậu ấy nữa, cậu ấy rất cô chấp, nếu đã không muốn nói chúng ta có hỏi thế nào cũng vô dụng thôi- Mai thờ dãi

_ Nhưng mình không muốn thấy cậu ấy như vậy, sắc mặt tái nhợt, môi không huyết sắc- Lan rung rung

_ Đừng khóc, mọi chuyện rồi sẽ qua, đến một lúc nào đó Anh sẽ nói cho chúng ta nghe thôi mà- Kiên an ủi Lan

_ Cũng đành vậy chứ biết sao giờ, hỏi anh Minh và chị Ngọc thì họ lại bảo là không biết rồi tìm cách lảng đi, hazzzz- Huy thờ dãi. Khuôn mặt lo lắng, căng thẳng hiện rõ trên gương mặt mỗi người

Ngày thứ 30.....

_ Anh lại đến trễ nữa, hôm nay mình nhất định phải hỏi cho ra lẽ, cậu ấy là bạn của tội mình có gì thì cùng nhau giải quyết chứ giấu diếm nhau hoài sao được- Lan tức giận nói, nhìn Anh mỗi ngày một yếu đi cô thật sự không chịu nổi

_ Một tuần nay rồi ngày nào cậu ấy cũng đến trễ, cả người thì tiêu tụy, mặt mày , lại thường hay ngủ gật nữa, mình thật sự lo cho cậu ấy đó, mình sợ cậu ấy chịu không nổi đâu- Mai lo lắng nói, đôi mày liễu nhíu chặt

_ Anh đến rồi kia- Quân nói, giọng nói cũng lộ rõ sự lo lắng

_ Xin lỗi mọi người, em lại đến trễ- Anh ừ ừ nói

_ Hôm nay cậu nhất định phải nói cho mọi người biết là có chuyện gì, cậu có biết mọi người rất lo cho cậu không- Lan phát hỏa, mặt đánh lại, gương mặt tươi cười mọi ngày chẳng thấy đâu nữa. Tuy bình thường cô người nhu thuận dịu dàng nhưng đó không có nghĩa cô là người không biết nổi giận hờn chi bây giờ người bạn thân nhất của mình lại giấu diếm mình nhiều chuyện thử hỏi sao cô không nổi giận. Cô nổi giận cũng rất đáng sợ

_ Không có chuyện gì đâu, dạo gần đây mình mất ngủ nên mới mặt mày vậy thôi- Anh cười nhẹ, cô không muốn nói cho mọi người biết, dù gì thì Ngọc Ánh Sáng cũng luyện xong rồi, nói ra cũng chỉ làm mọi người lo lắng

_ Cậu còn muốn giấu đến bao giờ, mọi người đều nhận ra sự khác thường của cậu, cả anh Minh và chị Ngọc nữa- Mai thờ phỉ phỉ nói, cô rất giận Anh, có chuyện gì thì nói ra có sao phải giấu mọi người chứ

_ Thật sự mình.....- Anh cười nhưng nụ cười của cô chợt tắt, thân thể lão đảo, cô cảm thấy đôi mắt mình tối dần và không còn nhìn thấy gì nữa, cô ngã xuống....

_ Anh...Anh...cậu sao vậy, tỉnh lại đi, hu hu mọi người không trách cậu nữa, cậu tỉnh lại đi- Lan khóc nức lên

_ Anh, tỉnh lại Anh ơi cậu đừng đùa mà, hu hu...- Mai cũng khóc theo

_ Chết, Anh ngất rồi- Kiên hô một tiếng rồi chạy lại

_ Tất cả tránh ra, Kiên và Huy đi gọi anh Minh với chị Ngọc nhanh lên, Mai và Lan theo tôi- Quân gầm nhẹ rồi bế bổng Anh lên hướng phòng cô đi tới

Nhẹ nhàng đặt Anh xuống giường Quân lấy chăn đắp lại cho cô thật gọn gàng. Lúc này Thiên Minh và Ngọc cũng tới nơi

_ Con bé không sao đâu, nó chỉ bị suy yếu linh lực nặng dẫn đến ngất thôi, cứ để cho nó ngủ đi- Thiên Minh nói

_ Suy yếu linh lực nặng?- Quân nhíu mày

_ Mấy đứa ra đây- Thiên Minh bước ra ngoài để lại căn phòng với không gian yên tĩnh và một nàng công chúa lạnh lùng đang an lành ngủ

Hành lang trước phòng Anh.

_Anh nói đi- Quân âm trầm nói, giọng nói cậu bình thường đã trầm hôm nay lại càng trầm hơn nghe rất có lực

_Chuyện là thế này, lúc trước Sita có nói với các em là các em phải lấy được gương Bồng ti- được mệnh danh là cái nôi của sự sống để kết thúc sinh mạng dài như vô hạn của chị ấy không. Gương Bồng ti được giấu ở đảo Thiên Đường do thần thánh tạo ra, đảo Thiên Đường không có trên bản đồ Thế Giới vì các vị thần đã phù phép nó nên không ai có thể tìm ra chỉ có người của dòng tộc ASAKI- dòng tộc được mệnh danh là hậu duệ cuối cùng của nữ hoa mới có thể tìm thấy(Theo truyền thuyết nữ hoa là người lấy đá và trời, sau đó biến mất, bà có một cô con gái tên là Tiểu Tuyết mà Tiểu Tuyết lại là người sáng tạo ra dòng tộc ASAKI). Nói thật, gương Bồng ti cũng chẳng tốt lành gì, nó sẽ tinh khiết khi trong tay pháp sư, đen tối khi trong tay kẻ xấu, mà một khi gương bồng ti đen tối nó có thể hủy diệt cả thế giới này- Thiên Minh nói, ánh mắt nhìn xa xa

_Đảo thiên đường có bảy tầng, gương Bồng ti ở tầng thứ bảy, mỗi tầng ở gương bồng ti lại có một thử thách khác nhau, mà theo lời kể của một trưởng lão của dòng tộc đã lên đảo thiên đường thì tầng một là rừng cây bị biến dạng, trong rừng cây đó có những động vật không thể nhìn thấy vì chúng di chuyển quá nhanh, chúng được mệnh danh là những “Người Gác Bóng”. Lần đi đó dòng tộc ASAKI đi 300 người nhưng trở về được chỉ có vị trưởng lão đó.- Ngọc tiếp lời

_Vậy còn tầng hai- Huy hỏi

_Không ai có thể đến được tầng hai- Thiên Minh nói

_Vậy thì liên quan gì đến chuyện của Anh- Mai hỏi, cô không quan tâm đến đảo Thiên Đường gì đó, cô chỉ quan tâm đến chuyện của Anh thôi

_Theo lời anh nói thì Anh đã làm gì đó để chúng em thuận lợi qua được tầng một?- Quân hí hóp mắt

_Không hẳn là muốn các em qua được tầng một mà con bé táo bạo hơn nó muốn diệt trừ những ”Người Gác Bóng”. Từ lần đi đảo Thiên Đường đó, vị trưởng lão phát hiện chúng (ý nói người gác bóng) rất sợ ánh sáng nên đã bàn bạc với trưởng tộc ASAKI tại vị lúc đó là sẽ tạo ra một thứ có thể tự phát sáng, đó là đá mặt trời. Vài năm sau vị trưởng tộc bị bệnh nặng, lúc sắp qua đời ông đã dùng linh lực cả một đời tích lũy để tạo ra Ngọc Pha Lê.Nếu muốn luyện Ngọc Ánh Sáng phải dùng chính linh lực của mình thu ánh sáng mặt trời rồi đưa vào viên Ngọc Pha Lê trong vòng 30 đêm mới có thể luyện thành ngọc ánh sáng, Anh vừa luyện xong Ngọc Ánh Sáng vào đêm hôm trước và cũng vì luyện Ngọc Ánh Sáng mà linh lực của con bé gần như cạn kiệt nên nó mới bị ngất- Thiên Minh thở dài, cũng không biết nói sao với đứa em này

Mọi người ngẩn ra như hiểu được cái gì đó, thì ra Anh mệt mỏi, tiêu tụy, Anh hay đến trễ, hay ngủ gật là vì họ, anh muốn gì họ thuận lợi qua được tầng một đảo Thiên Đường, mất Mai và Lan như mơ đi, có một giọt lệ trực trào, Anh lúc nào cũng vậy chỉ làm mà không nói, chỉ vì bạn bè mà quên mình

_Vậy sao Anh không sử dụng đá mặt trời mà phải khổ sở luyện ngọc ánh sáng- Lan run run hỏi

_Vì đá mặt trời chỉ làm chúng tránh xa chứ không giết được chúng, mà như anh Minh đã nói con bé muốn tiêu diệt chúng , vì chúng mà biết bao người của dòng tộc ASAKI phải bỏ mạng, nên không phải tất cả nguyên nhân con bé luyện ngọc ánh sáng là vì mấy đứa đâu, đừng tự trách mình- nhận ra sự tự trách trong mắt mọi người Ngọc an ủi

_Mấy đứa cũng đừng lo, anh tin là những thử thách ở đảo thiên đường sẽ không đáng sợ nếu mấy đứa vững niềm tin, anh và Ngọc đã đến đó rồi, tuy tại anh không vào đảo mà chỉ đi vòng quanh bờ biển cũng nhưng cũng nhờ vậy mà bọn anh có được thiên kiếm và địa kiếm – hai thanh kiếm có sức mạnh rất lớn- Thiên Minh nói, giọng nói pha chút vui vẻ làm không khí cũng bớt nặng nề

_Thôi được rồi, nói đến đây thôi, chúng ta về phòng nghỉ ngơi cho Anh nó còn ngủ, đợi đến chiều tối, Mai và Lan nấu giúp chị một nồi cháo tổ yến nhé đợi khi Anh tỉnh thì cho con bé ăn, Anh nó rất thích cháo tổ yến. À, thêm một ly nước cam nhé. Còn chị sẽ lo cơm chiều, ăn cơm xong chúng ta phải đi Anh đến hồ chữa trị ở phía bắc nữa- Ngọc nói

_Anh thích cháo tổ yến? sao tụi em không biết- Mai, Lan đồng thanh, mấy năm sống chung có bao giờ nghe Anh nói thích cháo tổ yến đâu

_Anh chỉ thích ăn cháo tổ yến khi bị bệnh thôi, lúc con bé ở chung với các em có bao giờ bị bệnh đâu mà các em biết- Ngọc cười giải thích, cô là bạn từ thuở nhỏ của Anh mà thói quen này sao cô lại không biết, lại nói từ khi luyện võ Anh rất ít và hầu như là không có bệnh luôn cứ như là bách độc bất xâm vậy, mà hình như cả cô và Thiên Minh cũng vậy, bây giờ nhắc lại làm cô nhớ đến lần cuối cùng Anh bệnh cũng là rất lâu trước kia rồi.

Vài câu nói vu vơ như vậy nhưng lại khắc sâu vào đầu của một người., sau vài giây ngẩn người Quân hỏi

_Lúc này chị nói phải đi đâu cô ấy đến hồ chữa trị là sao, sao không đi bây giờ mà phải là chiều?

_Đến hồ chữa trị để phục hồi linh lực nhanh hơn, phải đi buổi chiều là vì phải đợi Anh tỉnh thì mới có thể xuống hồ chữa trị, xuống hồ phải giữ thần trí thanh tỉnh, không được ngủ- Thiên Minh cười cười, ánh mắt nhìn Quân lóe qua tia gì đó mà chỉ cậu và Ngọc hiểu, thẳng thắn này có ý gì với em gái cậu đây

_Được rồi, giải tán nào mọi người- Ngọc nói rồi mỗi người tán đi, ai về phòng này

_Cháo nấu xong rồi, thơm quá, để mình đem lên cho Anh- Lan định bê khay lên thì

_Không cần cậu đâu, chúng ta có người mà- Mai lém lỉnh nói

_Gi? Làm gì có ai, chị Ngọc đang bận làm bữa chiều mà, còn mọi người đang nghỉ ngơi mà còn ai đâu- Lan ngây thơ nói

“cốc” Mai cốc nhẹ đầu Lan

_Sao cậu cốc mình- Lan uất ức nói

_Cô ơi là cô, mọi bữa cậu nhanh trí lắm mà sao hôm nay ngờ ngẩn vậy, còn anh Quân làm gì, cậu bỏ anh ấy đi đâu- Mai chặc lưỡi

_Ý... mình quên, thôi đi- Lan cười gian cầm khay ra cửa, Mai cũng đi theo

“cốc...cốc...cốc”

_Chờ một chút- tiếng Quân trầm thấp vọng ra

“cạch”

_Chào anh- Mai, Lan cười toe toét

_Chào hai em, có chuyện gì sao?- Quân nhẹ hỏi

_Dạ, thật ra á..., em muốn nhờ anh đưa khay thức ăn này qua phòng Anh giúp tụi em, vì em và Mai còn phải giúp chị Ngọc chuẩn bị thức ăn chiều- Lan nói dối không chớp mắt

_Đúng vậy đó anh- Mai phụ họa

_Được rồi, nhưng các em có thể giúp anh gọi hai thằng kia dậy được không cũng chiều rồi- Quân biết Mai và Lan muốn tạo cơ hội cho mình, cậu rất cảm kích nên cậu cũng phải tạo cơ hội cho họ chứ

_Vâng, không thành vấn đề- Lan nhanh miệng đáp

_Vậy hai em đưa khay cho anh- Quân nói rồi cầm lấy khay Lan đưa cho, xoay người bước đi. Đợi đến khi Quân đi xa Mai mới la lối:

_Sao cậu đồng ý với anh ấy chỉ vậy, mình nói rồi mình không đi gọi cái tên đáng ghét đó đâu

_Vậy giờ sao mình lỡ hứa rồi đâu có thất hứa được, thôi cậu đi đi ha, đi mà, dù sao cũng đi gọi anh Huy thức dậy thôi mà có gì to tát đâu- Lan hối lỗi nhưng nhìn mặt chẳng có chút nào là hối hận mà chỉ thấy rất chi là gian

_Mình biết cậu cố ý, hừ cậu được lắm đi thì đi, ai sợ ai- Mai lườm Lan nhưng cái lườm chẳng có chút sát thương nào

Quân bê khay thức ăn đến phòng Anh, mở cửa thấy cô vẫn còn ngủ, cậu khẽ đặt cái khay xuống bàn và đến bên giường, lẳng lặng ngắm cô, chỉ những lúc thế này cậu mới có cơ hội ngắm cô thật kĩ, gương mặt hồng nhuận giờ rất nhợt nhạt không một chút huyết sắc, mắt nhắm nghiền như rất lâu rồi không được ngủ, đôi môi đỏ mọng giờ trắng bệch, cậu thấy đau, đau lắm. Đến gần hơn nữa, khẽ đặt xuống trán cô một nụ hôn rồi nhanh chóng ngồi thẳng dậy, cậu cảm thấy vừa đau vừa tê dại. Đau vì Anh thật sự rất yếu nhờ lúc trước cậu chỉ nhìn cô từ đằng sau thôi mà cô cũng phát hiện, chỉ đến gần cô một chút là cô biết ngay vậy mà hôm nay cậu hôn cô cũng không có phản ứng. Tê dại vì xúc cảm mẫn mẫn, mềm mại truyền đến môi.(Tg: mà hành động của anh người ta gọi là hôn trộm á)

_”Sao phải khổ vậy chứ”- đưa tay sờ nhẹ gương mặt không huyết sắc của cô, cậu đau đóm, khó thở như có cái gì bóp nghẹt trái tim, da mặt cô rất mịn lại rất mềm nhưng cậu cảm nhận được cô gầy đi không ít, lúc này cậu rất muốn ôm cô vào lòng nhưng lí trí nhắc nhở là không được, bây giờ cô ấy chưa là gì của mày, đừng dọa cô ấy chạy mất (Tg: lí trí của anh đúng đó, anh mà làm vậy có khi chị ấy chạy mất thật á)

Mi mắt Anh khẽ động làm Quân giật mình thu tay về

_Em tỉnh rồi hả, đây để anh đỡ em ngồi dậy- Quân đỡ Anh dựa vào gối

_Cảm ơn- Anh nói rất nhỏ nhưng giọng nói không có một sự yếu đuối nào

_Em ăn cháo đi, để anh đi gọi Mai và Lan vào dìu em ra ngoài- Quân chu đáo nói

_Không cần đâu, em có thể tự đi được- Anh nhàn nhạt trả lời, múc một muỗng cháo thơm phức cho vào miệng, nhẹ nuốt xuống, một muỗng rồi một muỗng rất từ tốn

_Nhưng em còn yếu lắm- Quân lo lắng

_Em không yếu đuối vậy đâu- Anh khẽ cười, giọng đầy kiên quyết làm người ta không thể cãi lại

Khoảng 15 phút sao Anh ăn xong, vén chăn đứng dậy, đi từng bước rất nhỏ ra ngoài tuy cô đi rất chậm nhưng lộ rõ vẻ cố chấp cùng kiên cường, Quân vẫn theo sau cô đề phòng trường hợp cô bị ngã thì còn đỡ kịp

Trở lại với Mai và Lan...

“Cốc...cốc...cốc...”

_Anh Kiên ơi, anh dậy chưa- Lan hỏi

_Chờ anh chút, anh ra ngay- Kiên nói vọng ra

“Cạch” cánh cửa mở ra, chỉ thấy mắt Lan mở to hết mức rồi la toán lên:

_AAAAAAAAAAAA.....TRIỆU HOÀNG KIÊN ...SAO ANH KHÔNG MẶC QUẦN ÁO HẢ?.....- Lan hét lên rồi chạy biến

Chuyện là lúc Lan gọi Kiên đang tắm sợ cô đợi nên vớ lấy khăn tắm che người rồi chạy mở cửa, nói chung chỉ che những chỗ cần che

_”Thật đáng yêu”- Kiên nhìn theo bóng Lan mỉm cười

“Cốc...cốc...cốc”

Im lặng...

_Nè, anh dậy chưa vậy, mau dậy đi trễ rồi- Mai nói vọng vào

Im lặng...

Thấy vậy Mai mở cửa phòng rồi lên vào như một tên trộm, đi đến giường, xóc chăn lên...không có ai và bất chợt một vòng tay ôm cô từ phía sau làm cô giật nảy mình

_Em yêu, sao em lén lút vào phòng anh vậy, em có ý đồ gì với anh hả- Huy tráo trở nói (Tg: cái này gọi là nói trắng thành đen)

_A...anh buông ra coi, ai có ý đồ gì với anh- Mai dẩy dựa, la toán lên

_Vậy thôi anh có ý đồ với em cũng được, anh không buông hôn anh một cái đi rồi anh buông- Huy gian trá nói

Mai chính thức phát hỏa, vớ lấy cái gối xoay người lại:

_Hôn nè, hôn nè, hôn nè, ý đồ nè- mỗi một chữ Mai lại đánh vào mặt Huy một cái đến khi hả giận mới ngừng lại (Tg: cái miệng nó hại cái thân)

_Sao em nữ đánh anh, đánh hư khuôn mặt này rồi sau này chồng em không còn đẹp trai nữa chỉ có em chịu thiệt thôi- Huy ôm mặt uất ức, mắt long lanh rất đáng thương nhưng rất tiếc đối với người nào đó như gió thoảng qua tai

_Nói nhảm nói cuội, hừ- Mai hừ lạnh rồi bỏ ra ngoài, bỏ lại Huy lồm cồm bò dậy sửa sang trang phục rồi cũng nhanh chóng chạy theo

Sau khi ăn xong mọi người đưa Anh đi về phía bắc, nơi có hồ chữa trị...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương 27

Mọi người đưa Anh đến hồ chữa trị, hồ chữa trị nằm giữa một rừng cây đại thụ xanh mát, nước hồ trong vắt có thể nhìn thấy đáy hồ, một cơn gió nhẹ làm mặt hồ tĩnh lặng gọn sóng lăn tăn, vài chiếc lá vàng khẽ rơi

Đặt Anh xuống hồ, Thiên Minh mới lăm bầm đọc cái gì đó chỉ thấy toàn thân Anh cứng lại không nhúc nhích chỉ có đôi mắt chớp chớp, trông mắt khẽ đi chuyển cho thấy cô vẫn còn ý thức

_Anh làm gì cô ấy vậy, sao cô ấy không cử động- Quân lo lắng

_Anh Minh không hại con bé đâu, anh ấy niệm chú đóng băng cơ thể Anh lại thôi, trong suốt 3 ngày tiếp theo con bé không được cử động nếu không khí huyết công tâm, hậu quả khó lường- Ngọc giải thích

_Cái gì ? 3 ngày? Sao Anh chịu nổi chưa tính ban đêm nước rất lạnh nữa- Lan ngạc nhiên nói

_Không sao đâu, đã gọi là hồ chữa trị thì làm sao làm người ta tổn thương được, nước hồ này, ngày mát đêm ấm mấy đứa không cần lo- Ngọc giải thích

_Ồ, vậy không lẽ phải để Anh ở đây một mình sao?- Mai nhăn mi, không nỡ

_Đúng vậy, không thể làm ồn Anh, thần trí không thanh tỉnh cũng sẽ phản tác dụng, có mấy đứa bên cạnh chỉ làm nó phân tâm thôi. Cái gì cũng phải có cái giá của nó cái giá của chữa lành vết thương nhanh chóng là sự cô đơn tịch mịch trong một khoảng thời gian nhất định- Thiên Minh nói

_Với lại mấy đứa đừng lo, lúc con bé còn nhỏ khi luyện tập với Sita nó bị thương tới nỗi không có chỗ nào lành lặn hết tron á, nó phải ngâm mình trong đây cả tuần, có lần phải cả tháng luôn á, giờ có ba ngày mà nhầm nhò gì- Ngọc nói

_Cái gì, cả tháng, sao chịu nổi trời- Lan trở mắt

_Chịu nổi chịu nổi hết tron à, thậm chí con bé còn không than một tiếng nữa mà, mà phải công nhận lúc đó Sita huấn luyện con bé nghiêm khắc thiệt, ngày nào cũng đánh nhau đến mình đầy vết thương á, có ngày con bé không lết về phòng nổi luôn mà, cũng may chị ấy không huấn luyện chị với anh Minh nghiêm khắc vậy nhưng nói đi nói lại con bé cũng cực khổ quá trời, mấy đứa như vậy là sướng hơn Anh nhiều lắm đó- Ngọc thương tiếc nói, cô nhớ có lần cô và Thiên Minh phải đỡ Anh về phòng vì bị thương quá nặng

Một ánh mắt lạnh lẽo giết người bắn về phía Ngọc, không nói cô cũng biết ánh mắt đó là của ai

_Chị biết rồi, không cho nói nữa thì thôi, bọn chị về đây- Ngọc bĩu môi nói, kéo mọi người về để lại Anh một mình giữa cái hồ rộng lớn, có phần cô đơn. Anh khép hờ đôi mắt lại nhưng không ngủ.....

Lúc mọi người trở về cũng đã khuya, mọi người về phòng nhưng không ai ngủ, họ suy nghĩ về chuyện Ngọc và Thiên Minh nói hôm nay, mỗi người một suy nghĩ nhưng có một điểm chung là nó hướng về Anh

_”Không ngờ Anh phải khổ công luyện tập như vậy, mình được Anh dạy không có một chút cực khổ nào vậy mà cũng kêu ca mình làm cái này không được, cái kia không được, thật hồ thẹn với cậu ấy quá. Từ nay về sau mình phải nghiêm chỉnh hơn nữa mới được. Mình sẽ nấu thật nhiều món ăn Anh thích để bù lại cho cậu ấy”- Lan thần thờ nghĩ, cô nhớ Anh rất thích ăn mấy món ngọt nhưng rất ít khi Anh nhờ cô nấu cho nên dần dần cô cũng quên mất, nghĩ lại thấy cô quá vô tâm

_”Từ nay mình phải cố gắng hơn nữa, để Anh không phải lo lắng cho mình nữa, Anh từ đó giờ là vậy đó, nó có một nhọc ra sao, chịu khổ thế nào cũng không nói ra miệng, một mình ôm trong lòng không mệt hay sao? Anh lúc nào cũng nghĩ cho bạn bè trước, làm việc cũng vì mọi người nhưng không bao giờ nói ra để mọi người chia sẻ, cứ sợ mọi người lo lắng rồi một mình ôm việc vào người. Dần dần hình như mình và Lan cũng đã quen có cậu ấy bên cạnh rồi, không thể như vậy mãi được, mình phải cố gắng hơn chứ để Anh chăm sóc hoài đâu có được”- Mai ngẩn người trước gương, cô nhớ từ khi chơi với Anh cô và Lan đều ý lại vào cậu ấy, sáng có cậu ấy gọi đi học, tối có cậu ấy nhắc nhở đi ngủ, giờ nhớ lại thấy cũng vui vui mà cũng thấy buồn buồn. Vui vì Anh luôn quan tâm bạn bè, buồn vì hình như cô quá vô tâm, cô và Lan chưa quan tâm tới Anh nhiều như cô tưởng

_”Không lẽ vì được huấn luyện nghiêm khắc nên yêu cầu của Anh đối với mọi thứ mới cao như vậy sao?”- Kiên nghĩ

_”Không lẽ Anh lạnh lùng vậy là do được huấn luyện sao? Kể cũng tội”- Huy đơn giản nghĩ, tuy cậu thông minh nhưng chỉ về phương diện học tập, làm ăn thôi chứ còn việc đoán tâm lý thì dốt đặc

Trong phòng Quân, cửa sổ mở, ánh trăng hắt vào mờ mờ, cậu ngồi trên bậc cửa sổ, xoa nhẹ một gương mặt trong tấm ảnh được lồng ghép vào khung một cách thận trọng và kĩ lưỡng

_”Từ nhỏ em đã phải chịu khổ thế này sao? Anh thật sự rất đau lòng, anh càng biết thêm nhiều điều về em thì anh lại càng thấy em rất xa anh, xa đến nỗi...anh không thể với tới, anh không thể theo kịp em. Có lúc nào đó em mở lòng với anh không, anh rất muốn ở bên em, chăm sóc em, bảo vệ em nhưng bây giờ anh chẳng là gì cả. Có bao giờ trong lòng em anh chiếm một chỗ nào đó hay không, dù rất nhỏ, rất nhỏ thôi cũng được hay đối với em anh chỉ là một người bạn, một người anh không hơn không kém. Anh phải làm gì để trái tim băng giá của em tan chảy, để em gần anh hơn, để em chấp nhận anh là một phần của đời mình, để anh được bước cùng em trên một con đường hay đơn giản là có thể dõi theo bước em đi, anh biết ngày đó còn rất xa nhưng anh sẽ đợi”- Quân nhìn ảnh trắng sáng tỏ, cảm xúc ngổn ngang, lúc trước cậu cảm thấy cậu đã dần dần hiểu được Anh nhưng đến hôm nay có lẽ cậu đã lầm, cậu thực sự chưa hiểu nhiều về Anh như cậu tưởng, những điều cậu hiểu chỉ là một góc nhỏ của người con gái ấy. Có lúc cậu tự hỏi liệu tình cảm chân thành của mình có làm Anh yêu cậu, cũng có nhiều lúc cậu một mình gần như muốn bỏ cuộc nhưng rồi cậu nhìn thấy nét tươi cười thoáng qua

trên gương mặt Anh và cả trong đôi mắt của cô, cậu lại như được tiếp thêm sức mạnh, cậu muốn Anh một lần nữa cười thật sự, dù nụ cười đó không dành cho cậu nhưng cậu vẫn muốn gìn giữ nụ cười đó. Có thể Anh không yêu cậu, có lẽ một ngày nào đó cô sẽ gặp được chính chân mệnh thiên tử của mình nhưng cho đến lúc đó cậu vẫn muốn bên Anh, vẫn muốn che chở cho cô dù có thể sau này người bên cạnh cô sẽ không phải là cậu nhưng vậy thì có sao, chỉ cần thấy Anh cười cậu đã thấy đủ. (Tg: trời ơi, cảm động quá, tình yêu nó kì diệu vậy sao? Nhi cũng muốn có người yêu)

Nhưng có lẽ cả Anh và Quân đều không biết có một sợi dây vô hình trói buộc trái tim, trói buộc cuộc đời họ lại với nhau cũng giống như câu hát ” Vô tình...ta gặp được nhau...giữa bao người. Vô tình...ta thuộc về nhau...bởi ông trời”. Có lẽ tất cả chỉ là vô tình, hai con người, hai định mệnh thuộc về nhau. Có thể họ chỉ đi lướt qua nhau trên con đường tập nập, có thể họ là oan gia, có thể họ là thanh mai trúc mã, có thể họ giống nhau về tính cách, có thể họ yêu đối phương nhưng lại không nhận ra,...tất cả đều có thể chỉ vì câu nói:” trái tim nối kết trái tim, số phận này buộc chặt vào một số phận khác ” nên họ thuộc về nhau...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 28

Sáng...mọi thứ thật bình yên, ánh nắng nhẹ nhàng xuyên qua khe lá không khí lạnh hơn và hình như ngoài kia tuyết đã nhẹ nhàng rơi, từng bông tuyết trắng xóa bay bay giữa cái không gian êm đềm mà tĩnh mịch....

_Tuyết rơi, giữa tháng mười một rồi, sao bây giờ tuyết mới rơi- Mai buồn bã nói, nghĩ đến chuyện của Anh là cô lại không vui (ở thế giới bất diệt mùa xuân kéo dài, mùa hạ và mùa thu ngắn, mùa đông đến muộn)

_Lạnh như vậy anh chịu nổi không? Nước hồ ban ngày mát, tuyết lại rơi thế này chắc Anh không chịu nổi, mình phải đến chỗ Anh- Lan đứng dậy định đi thì

_Đừng lo, không sao đâu, tuy tuyết rơi nhưng nước hồ vẫn sẽ giữ nhiệt độ cũ không lạnh thêm đâu- Ngọc bước vào, theo sau là Thiên Minh

_Nhưng...-Lan định nói gì đó nhưng rồi bị Ngọc cắt lời

_Chị đã nói không sao mà, mấy đứa học xong phần nghi thức của anh Minh với chị rồi phải không

_Vâng- Kiên đáp

_Vậy các phần khác thì sao?- Thiên Minh hỏi, dạo gần đây cậu cảm thấy có cái gì đó không đúng khi mọi chuyện quá bình yên

_Cũng xong hết rồi ạ- Huy nhanh miệng đáp

_Vậy thì tốt rồi- Ngọc thở phào, cô cũng thấy bất an giống Thiên Minh và có cái gì đó mơ hồ nhận ra hình như sắp có chuyện gì đó xảy ra

_Lúc này cậu nói bây giờ là tháng mười một phải không- Lan nhìn Mai hoảng hốt

_Ừ, chính xác là 15 tháng mười một á, có gì đặc biệt không- Mai không hiểu hỏi, có chuyện gì mà Lan lại hỏi vậy, thái độ là lạ nữa. Rồi như nhớ ra cái gì đó, mặt cô cũng hoảng hốt theo Lan

_Chết, tự mình...tự mình...quên sinh nhật Anh mất rồi- Mai và Lan nhẩn mặt, cuống lên

_Cái gì?- Kiên và Huy khó hiểu, không lẽ sinh nhật qua rồi sao. Duy chỉ có Quân là im lặng không nói gì, cậu nhớ sinh nhật Anh, quà cũng chuẩn bị sẵn rồi nhưng cậu lại không dám tặng Anh, cậu không dám chắc sinh nhật Anh – ngày 15 tháng 10 là chỉ dương lịch hay âm lịch nên không dám tặng cho cô. Bây giờ nghe Mai và Lan hốt hoảng vậy không lẽ sinh nhật Anh là ngày dương lịch, nghĩ đến điều đó sắc mặt Quân ngày một tệ hơn, sự nóng giận tỏa ra xung quanh cùng hàn khí.

_Anh Quân, anh nhớ sinh nhật nó đúng không, sao không nhắc tội em- Lan luống cuống nói

_Tiêu rồi, có lỗi với Anh quá, đợi cậu ấy hỏi phục mình phải làm sinh nhật bù cho cậu ấy mới được- Lan đứng ngồi không yên, không lúc nào Anh quên sinh nhật họ vậy mà giờ họ lại quên sinh nhật Anh, cảm giác tội lỗi lan tràn khắp người

_Thì phải vậy chứ sao bây giờ, mong là Anh đừng giận tội mình- Mai phụng phịu

Trưa...không khí vẫn mát mẻ có chút se lạnh vì mùa đông. Phòng khách, mọi người đang ngồi nhàn chán, Quân thì không biết đi đâu từ nãy đến giờ chưa thấy về, cũng 2 giờ rồi.

_Mai à, cậu thấy anh Quân đâu không? Sẽ không phải anh ấy...- ” đi đến chỗ Anh chứ” Lan không nói hết câu nhưng Mai đã hiểu hết những gì cô muốn nói

_ Chắc không phải đâu, mà nếu có phải thì mình nghĩ anh ấy không làm gì để tổn hại cậu ấy đâu, anh ấy có chừng mực mà- Mai nói, cô hiểu nếu Quân có đến chỗ Anh cũng sẽ chỉ đứng xa xa mà nhìn thôi , Quân sẽ không làm Anh phân tâm, có lẽ trong số họ, người yêu thương, che chở cho Anh nhất là Quân, tuy cậu không biểu hiện nhiều. Mà dù sao cũng đâu thể so sánh tình yêu nam nữ với tình bạn được, hai tình cảm đó hoàn toàn khác nhau mà

_ Hai em nói gì vậy, sao tụi anh không hiểu gì hết- Huy nhún mày khó hiểu, con gái đúng là động vật khó hiểu (Tg: chị Mai mà biết anh so sánh chị ấy với động vật chắc anh khó sống)

_ Không có gì đâu, chỉ một chút chuyện riêng của con gái, hai người biết làm gì- Mai lườm Huy, con trai gì mà nhiều chuyện quá trời (Tg: chị Mai nói câu này cũng hơi tội cho anh Huy, ai cũng có trí tò mò mà)

_ Nhưng cái gì mà có liên quan đến Quân?- Kiên kéo Lan ngồi gần cậu, cúi người thì thầm bên tai Lan:

_ Hai người có bí mật gì không muốn cho tụi anh biết đây

_ Ha ha đâu có gì, thỉnh thoảng cũng phải có một số chuyện trao đổi riêng với nhau chứ, con gái mà- cảm giác ngứa ngứa từ tai truyền đến làm mặt Lan đỏ như tôm luộc (Tg: các bạn thông cảm, dạo này cái tư duy so sánh của Nhi nó có vấn đề), không tự chủ tránh xa nhưng vô ích , cánh tay mạnh mẽ vòng qua eo cô làm cô không thể nhúc nhích được

_ Xem kia, ngọt ngào quá ha- Mai cười khanh khách, đôi mắt lanh lợi đảo qua đảo lại người Kiên và Lan rồi dừng lại chỗ eo Lan, ý cười trong mắt càng đậm

Mai nhìn như vậy làm Lan đã ngượng lại còn ngượng hơn nữa, cô thật sự muốn tìm một cái lỗ rồi chui xuống cho xong, không lên nữa, thật ngượng chín cả mặt. Cũng may Anh không có ở đây, cô sợ nhất ánh mắt dò xét mang một chút ý cười và hàm ý của Anh á.

_ Thôi hai cái bóng đèn này không làm phiền hai người nữa, chúc vui vẻ- Mai kéo Huy đi , quăng lại một ánh mắt mờ ám

_ Nói cái gì vậy, con nhỏ này, Bạch Diệp hẹn cậu lát nữa gặp ở cái hồ ở phía đông đó nha- Lan nói với theo rồi quay sang Kiên trách móc:

_ Cũng tại anh hết á, làm Mai với anh Huy hiểu lầm rồi kìa

_ Hiểu lầm cái gì?- Kiên nhướn mi cười cười

_ Còn cười nữa, thì hiểu lầm em với anh có chuyện gì đó mờ ám chứ sao- Lan phùng má nói, gương mặt hồng hồng rất đáng yêu, đôi môi đỏ căng mọng làm người nào đó nhìn không được cúi xuống

_ Nè, anh định làm gì- Lan nhìn Kiên cảnh giác

_ Làm chuyện mờ ám mà em nói đó- Kiên cười gian xảo người cúi thấp hơn (Tg: Rõ rồi, rõ rồi, thì ra anh Kiên mới là một con cáo chính hiệu, công nhận anh Kiên hay thật, giấu kĩ ghê, giờ lộ mặt òi!!!)

_ Nè... nè..khoan...- Lan đỏ mặt vì hơi thở ấm nóng phả vào mặt ngày càng gần, muốn nói cái gì đó lại không nói được vì bị môi kiên nuốt trọn. Giờ cô mới biết thì ra Kiên còn gian xảo hơn cả cô, cô chỉ đáng xách dép cho cậu, nhưng biết sao giờ, cô lỡ yêu con cáo này mất rồi

Mai đi đến hồ ở phía đông nhưng cô không mấy dễ chịu vì có một cái đuôi theo sao mà cái đuôi đó không ai khác là Huy

_ Đây, anh đi theo làm gì- Mai hét nhỏ một tiếng

_ Không làm gì cả- Huy nhìn hướng khác, không dám nhìn thẳng vào mắt Mai

_ Đừng có đi theo tôi nữa, anh đi theo tôi làm gì- Mai phát hỏa, không hiểu sao đối với Huy là cô không thể kiềm chế mình

Không trả lời.....

_ Được thôi, được thôi, không trả lời chứ gì, hừ nói cho anh biết anh mà còn đi theo tôi thì sao này đừng hòng tôi nói chuyện với anh- Mai phát hỏa

_ Em...- Huy không nói được gì, cậu sợ Mai giận nhưng cậu cũng muốn nghe thử cái tên ách ghét đó (Bạch Diệp ý mà) nói cái gì với cô.

Khi Huy còn chìm trong suy nghĩ thì Mai đã xoay người rồi đi, khi Huy hoàn hồn thì Mai cũng đi được một đoạn khá xa rồi, len lén đi theo không để Mai phát hiện, Mai mà phát hiện chắc không điểm xia cậu luôn

Khi Mai đến nơi thì Bạch Diệp đã ở ven hồ chờ sẵn

_ Anh đến lâu chưa, xin lỗi em đến trễ- Mai cười thân thiện, cô xem Bạch Diệp cũng như bạn của cô vậy

_ Không có gì, anh cũng mới đến thôi- Bạch Diệp mỉm cười, y đã cảm nhận thấy Huy, để xem tên nhóc này sẽ làm gì, nghĩ đến cậu lại muốn trêu đùa nó

một chút

Mà hành động trong sáng của hai người rơi vào mắt ai đó đang núp ở một góc cây cách đó một khoảng thì hoàn toàn ngược lại

”Cười nói với nhau vui vẻ thế kia à, đối với cậu lúc nào cũng gây gổ, gắt gỏng đối với hấn lại hòa nhã, dễ gần. Thích hấn rồi chứ gì, bởi vậy nên lúc nào cậu làm gì cũng không thể bằng hấn”- tuy nghĩ vậy nhưng cậu cảm thấy cái gì đó khó chịu, đau đốn lắm, đau đến nỗi tay cậu phải nắm thật chặt để nén xuống

Lúc này Mai và Bạch Diệp ngồi xuống cạnh bờ hồ

”Có cái gì trên mặt em kia, để anh phui xuống giúp cho- Bạch Diệp nghiêng người phui phui cái gì đó trên mặt Mai mà nếu nhìn theo góc độ của Huy thì hai người đang ... hôn nhau. ...

”Thì ra là vậy, thì ra người em yêu là hấn, tôi hiểu rồi”- Huy nhắm mắt, tay nắm chặt cổ găng hít một hơi thật sâu rồi xoay người rời đi mà không biết đoạn sau của cuộc đối thoại. ...

Huy trở lại ngôi nhà, cảm xúc ngổn ngang, đi đến chỗ Thiên Minh

”Anh Minh, ở đây có rượu không?

”Hả? À, có- Thiên Minh hết sức ngạc nhiên, thẳng thóc này hôm nay sao lạ vậy, không nói không cười, không gì cả chỉ có gương mặt đờ đẫn

”Anh dẫn em đến đó- Huy buồn bã nói, cậu muốn uống say để quên đi tất cả chuyện này, chỉ có rượu mới là liều thuốc hiệu quả nhất giúp cậu bớt đau

”À, được- Thiên Minh không hiểu chuyện gì nhưng cũng dẫn Huy xuống hầm cất rượu, ở đây có đủ các loại rượu ở đủ các năm, các thể kỉ vì tất cả chúng đều do Sita cất giữ mà

Vừa vào đến hầm cất rượu Huy đã vớ vài chai rồi tu ừng ực như nước lã không cần biết nó mạnh thế nào, uống xong còn cảm thêm vài chai nữa mang về phòng, trong đó có một chai được ủ từ thế kỉ XVII tới giờ, chỉ cần uống một ngụm là sẽ say không biết trời trăng gì, cũng may Huy chưa uống mà chỉ đem về phòng, nhưng Thiên Minh nghĩ tương lai không xa chai rượu đó chắc sẽ hết sạch cho xem. Không biết xảy ra chuyện gì với thẳng thóc này nữa. Cậu đành gọi mọi người lại để giải quyết

”Anh nói cái gì?- phản ứng đầu tiên của mọi người là không thể tin, kể đến là chạy ủa vào phòng Huy, nhẹ mở cửa thì thứ đầu tiên xộc thẳng vào mũi họ là mùi rượu nồng nặc, Huy dựa người vào thành giường và tiếp tục tu ừng ực một chai khác, xung quanh có rất nhiều vỏ rượu vang, không biết Huy đã uống bao nhiêu rồi

Khép cửa lại, mọi người trở lại phòng khách

”Có chuyện gì vậy anh Minh, sao nó lại uống rượu như nước lã vậy, không muốn sống nữa chắc- Quân vừa về thì thấy mọi người tập hợp đông đủ, lúc vào nghe Thiên Minh nói chuyện Huy uống rượu không kiềm chế như vậy cậu quả thật không tin, Huy trước giờ luôn có chừng mực với rượu mà nhưng khi vào phòng Huy với mọi người thì cậu không tin không được

”Anh không biết, mấy đứa đừng hỏi anh, lúc này Huy hỏi anh ở đây có rượu không rồi bảo anh dẫn tới hầm rượu, sau đó thì mọi người biết rồi đó- Thiên Minh nhủ mảy

”Bây giờ phải ngăn cậu ấy lại, chứ để cậu ấy uống như vậy không ổn đâu- Kiên lo lắng nói

”Cũng biết là không ổn nhưng liệu cậu ấy có nghe lời chúng ta mà ngừng lại không- Quân trầm giọng, tuy Huy hay đùa nhất trong số họ nhưng cũng là một đứa cô chấp, muốn làm gì thì không ai cản được

”Chỉ biết có người nói Huy sẽ nghe- Ngọc nghiêm túc nói

”Ý chị là Mai hả- Lan nói

”Chuyện gì liên quan đến mình vậy, ủa mọi người uống rượu sao, mùi nồng nặc quá- Mai vừa vào ngồi xuống thì hàng loạt ánh mắt dồn vào cô

”Em nói sai gì sao?- Mai ngây thơ hỏi

”Cậu không có nói sai mà là cậu phải đi cứu người đó- Lan chen vào

”Cứu người, cứu ai?- mọi người nói gì cô chẳng hiểu gì hết

”Thì cứu Huy chứ ai, thẳng khi đó không biết bị sốc cái gì mà từ nãy tới giờ cứ tu rượu như nước lã, không biết bao nhiêu chai bị nó cho vào bụng rồi- Kiên đâm chiêu

”Hả, để em vào xem- Mai nói, giọng nói tràn đầy sự lo lắng mà chắc cả cô cũng không biết. Không lẽ lúc này mình bảo anh ta về đi nên anh ta buồn rồi

đi uống rượu, không thể nào!

Lúc Mai vào phòng Huy vẫn đang uống rượu, thấy có người lại gần mình Huy hé mắt rồi cười khỏ, lăm bắm vài tiếng nghe không rõ lắm

_ Kể cả trong giấc mơ của tôi...hức...em cũng xuất hiện là sao...hức.....

_ Nè, anh đừng uống nữa có nghe không- Mai hét lên, cô thấy rất giận Huy, bản thân mình sao không biết chăm sóc còn muốn hủy hoại nó nữa, uống như vậy có nước về đoàn tụ ông bà sớm

_ Là em thật sao Mai,hức...em đừng thích hấn có được không...hức....anh có gì không bằng hấn...hức....em thích anh được không...hức...- bỗng nhiên Huy bật dậy, ôm chặt Mai làm cô giật cả mình nhưng cũng không đẩy cậu ra

_ Anh nói bậy bạ cái gì vậy, cái gì mà thích hấn, hấn là ai?- Mai khó hiểu

_ Tôi không có nói bậy, rõ ràng ..rõ ràng cô thích hấn, cô ra ngoài cho tôi...cút ra ngoài cho tôi...CÚT....- Huy gầm lên, tâm trạng bỗng kích động, xô Mai ra rồi loạng choạng bước ra cửa nhưng vừa đi được hai ba bước lại khụy xuống nhờ Mai đỡ kịp

_ Anh cẩn thận, vào giường nghỉ đi

_ Không cần...cô tránh ra, cô nói cô không thích hấn vậy mà hai người hôn nhau à, cô không thích hấn mà gặp hấn là cười tươi như hoa, không thích hấn...có ma mới tin...hức...tôi trêu chọc cô muốn cô chú ý tới tôi, cô cảm thấy phiền,tôi biết. Cô thấy hấn cái gì cũng hơn tôi, tôi biết. Cô thích hấn, tôi biết. Nhưng mà...nhưng mà...tôi thật sự yêu cô, tôi đã cố gắng làm cô vui, cố gắng làm cô yêu tôi nhưng mà cô lúc nào cũng không thích những việc tôi làm, cô muốn tôi phải làm gì đây, nhìn người mình yêu thích kẻ khác à? Bây giờ cô biết hết rồi đó...cô đi được chưa...đi về bên cạnh hấn đi...không cần ở đây thương hại tôi...hức...tôi không cần mấy người thương hại....-Huy say đến nỗi nói năng lộn xộn, nói xong thì “phịch” một tiếng ngã lăn ra đất, bất tỉnh nhân sự

_ Anh tỉnh lại đi chứ- Mai lay lay Huy nhưng cậu không phản ứng cô đành khó khăn diu thân thể nặng nề của cậu lên giường, định ra ngoài lấy nước lau người cho cậu nhưng vừa mở cửa thì thể này đây

_ Á- Lan và Ngọc chúi đầu vào (Tg: vì quá tập trung nghe lén mà người dựa hấn vào cửa)

_ Hai người?- Mai nhú mày

_ Không có gì ha ha.....mình đi đây- Lan nói rồi kéo Ngọc chạy mất. Mai cũng không quan tâm lắm chuyện họ có nghe lén hay không, bây giờ Huy quan trọng hơn

Lúc sau, Mai trở vào với chiếc khăn nóng là một ly trà giải rượu, đút Huy uống xong ly trà rồi nhẹ nhàng đặt cậu nằm xuống, để cái khăn lên trán cậu sau đó dọn dẹp phòng Huy một chút. Dọn dẹp xong cô ngồi bên giường, cô chợt nhớ đến những gì Huy nói, cô không ngờ những hành động của mình lại làm Huy bị tổn thương đến vậy. Nhưng cô biết những lời nói khi người ta say là lời thật lòng nhất, lúc trước cô chưa biết được cảm giác mình giành cho Huy là gì nhưng bây giờ cô đã biết, cảm giác của cô đối với Huy gọi là yêu.,cô không hiểu Huy nói cô thích hấn, hấn là ai, không lẽ Bạch Diệp, không phải chứ. Mà nếu vậy Huy nói cô và Bạch Diệp hôn nhau là sao, cô chẳng hiểu gì cả, bây giờ cô đã biết tình cảm của mình giành cho Huy cô phải đợi Huy tỉnh lại nói rõ ràng. Nhưng nghĩ đến chuyện Huy bảo cô cút, cô lại rất khó chịu, vớ lấy cái gối cạnh Huy, tưởng tượng đó là cậu và đánh xuống không thương tiếc

_ Huy đáng ghét, Huy ngốc, em ghét anh, dám bảo em cút nè, cút nè, cút nè....- mỗi từ ‘cút nè’ lực lại mạnh thêm mấy phần (Tg: chị ơi, tội..tội.. cái gối)

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 29

Không khí bên ngoài lại khác.....

_ Huy sao rồi, không uống nữa?- Lan và Ngọc vừa ngồi xuống ghé Kiên đã hỏi

_ Ủ, đúng òi, không uống nữa- Ngọc nói, cái đầu hơi lắc lắc tỏ vẻ hết chỗ nói

_ Vậy là yên tâm rồi- Quân trầm giọng

_ Chị chưa nói hết, Huy không uống nữa mà ngất luôn rồi còn đâu- Ngọc nói thêm một câu

_Không biết có chuyện gì mà Huy uống dữ vậy, thẳng nhóc này suốt ngày tươi cười vậy mà hôm nay uống tới không biết gì- Thiên Minh hơi nhíu mày, nhặt giọng nói, người không hiểu cậu sẽ cảm thấy giọng cậu không có một chút quan tâm nào nhưng mọi người đều biết Thiên Minh cũng rất lo lắng cho Huy, bình thường Thiên Minh rất kiệm lời, hôm nay nói nhiều đó xem ra cũng là phá lệ rồi

_Không lẽ thất tình, nhìn cái mặt đờ đẫn của anh ấy rất giống thất tình á- Lan chen vào

_Thất tình? Làm sao có thể? Thất tình với ai? Mai à? Không thể nào- Ngọc nhăn nhó, tuy Mai có vẻ không thích Huy nhưng cũng đâu có thích ai thì lấy gì Huy thất tình

_Lúc này em nghe loáng thoáng cái gì mà ” cô thích hẳn” gì gì đó, cứ cách âm quá tốt em nghe không rõ- Lan bắt đầu đi chống cằm

_Ồ đây đoán mò cũng không phải là cách, chờ Huy tỉnh lại rồi nói sau- Quân trầm giọng, nhíu nhíu mày nhưng rất khẽ, gương mặt vẫn bảo trì thái độ lạnh lùng

2 ngày sau.....

Hồ chữa trị...Đôi mắt tím lạnh lùng dần mở ra, thân thể dần cử động và đứng lên....

Cùng lúc này...phòng Huy....

_Ừm...- Huy dần mở mắt, cậu cảm thấy cổ họng khô rát, đầu cực kì đau nhức. Đặt tay xoa xoa đầu, hồi tưởng lại chuyện mấy ngày trước, từng dòng kí ức hiện về làm tim cậu như có cái gì đó cứ vào, đau đốn. Nặng nề nhắm mắt....

_Này, anh tỉnh rồi hả?- Mai gọi

_Sao em lại ở đây?- Huy giật mình bật dậy, cậu nhớ lúc say cậu mắng cô rất nặng lời, theo tính cách của cô nhất định là rất giận cậu, sao bây giờ cô có thể ở đây

_Sao lại không thể ở đây, cháo nè, anh ăn một chút đi- Mai đưa đến trước mặt Huy một tô cháo còn nghi ngút khói

_Cảm ơn,em cứ để đó đi, anh chưa đói- Huy nhíu mày nghi hoặc, không phải cô thích Bạch Diệp sao? Sao lại ở đây chăm sóc cậu như vậy, không phải giờ này cô phải ở bên Bạch Diệp anh em em sao?. Giọng nói Huy đau đốn, nhưng có phần xa cách

_Anh sao vậy, ba ngày rồi anh có ăn gì đâu? Sao lại không đói? Ăn một chút thôi cũng được- Mai cảm thấy Huy là lạ, hình như cậu rất xa cách cô, cả trong giọng nói cũng không thân thiện như lúc trước

_Anh nói em cứ để đó, em ra ngoài đi, anh mệt rồi- Huy có hơi lớn tiếng

_Anh..anh lớn tiếng thế làm gì? Người ta chỉ muốn tốt cho anh thôi mà, không cần thì thôi- Mai tức giận hét, nước đã đảo quanh hốc mắt hồng hồng, cứ như là chỉ cần một cái chớp nhẹ mắt là nước mắt sẽ rơi xuống vậy, rồi bỏ ra ngoài

_Không phải anh không cần mà đó không phải là quan tâm, đó chỉ là thương hại. Anh không cần em thương hại anh- Huy cười khổ, tự lẩm bẩm một mình rồi rũ mắt

Ra khỏi phòng Huy, Mai uất ức về thẳng phòng mình, trút giận vào cái gối

_Đáng ghét, thái độ vậy là sao, mấy ngày trước còn nói thích mình bây giờ lại xa cách vậy, đáng ghét, Hoàng Trí Huy em ghét anh.....

Anh vừa vào đến phòng khách thì đã thấy mọi người tập hợp lại chỉ là không thấy bóng dáng Mai và Huy, không khí có vẻ rất nặng nề

_Chào mọi người- Anh nhặt nhều gọi một tiếng

_Cuối cùng cậu cũng về rồi, sức khỏe đã tốt chưa- Lan thờ phào một cái, nhẹ giọng hỏi

_Mình khỏe rồi, linh lực đã hồi phục năm phần. Chỉ cần vài ngày nữa là có thể hoàn toàn hồi phục- Anh trả lời câu hỏi của Lan cũng là nói cho mọi người biết

_Vậy là tốt rồi- Ngọc cười tươi

Quân không nói gì, chỉ đơn giản là thoáng nhìn Anh, sắc mặt cô đã tốt lên một chút nhưng vẫn còn chút tái nhợt, dù vậy cậu cũng yên tâm ít nhiều vì Anh đã khá hơn ba ngày trước

_Có chuyện gì sao?- Anh nghi ngờ khi thấy thái độ mọi người không được tự nhiên

_Thì cũng là chuyện của Mai với Huy đó. Ba ngày trước không biết có chuyện gì mà Huy uống rượu quá trời rồi ngất luôn, hôm nay mới tỉnh lại không biết lại chuyện gì xảy ra mà Mai thì tức giận bỏ về phòng (Tg: và hành hạ cái gối) còn anh Huy thì nằm ì trong phòng từ này tới giờ- Lan nhìn mặt kẻ lại

_Thôi em xin phép về phòng, em hơi mệt- Anh nhủ mảy lạnh lùng nói, rồi đứng lên hướng phòng mình nhưng thật ra cô không về phòng mà đến phòng Mai

“Cốc...cốc...cốc....”

_Vào đi, cửa không khóa- Mai nói vọng ra, giọng nói vẫn còn vương một chút bực dọc

_Là mình- Anh vào phòng, nhàn nhạt nói

_A, cậu về rồi hả, xin lỗi không đến đón cậu được- Mai cười hời hợt

Anh hơi mỉm cười đôi mắt tím hơi lóa một thứ ánh sáng kì lạ nhưng rất nhanh vụt tắt, cô thấy được trong ánh mắt của Mai có một loại tình cảm mới, nhưng cũng có một cái gì đó còn vương mắc, không lẽ Huy và Mai có chuyện?

_Cậu và anh Huy có chuyện gì à?

_Làm gì có chuyện gì, mình thì có thể có chuyện gì với anh ta chứ, cái đồ đáng ghét- Mai phùng má, mặt hơi hồng hồng và mắt cô tránh ánh mắt dò xét của Anh, chỉ cần một ánh mắt Anh sẽ biết cô nghĩ gì mà Mai không biết rằng chính thái độ đó của mình đã làm Anh hiểu tất cả suy đoán của cô là sự thật

_Mình là người ngoài cuộc không thể xen vào chuyện của cậu và anh Huy nhưng mình khuyên cậu hãy suy nghĩ và hành động theo trái tim chứ đừng theo lí trí- trong mắt Anh ý cười rất đậm, cô nhớ lúc trước, lúc đó mẹ cô đã nói câu này nhưng đáng tiếc cô không thể hành động theo trái tim vì cô cho rằng trái tim cũng giống như một viên pha lê dễ vỡ, nó rất dễ tổn thương mà trái tim cô đã chịu rất nhiều tổn thương rồi cô không muốn nó bị tổn thương nữa, trái tim cô chỉ có chỗ cho tình bạn và tình thân, cô xây cho nó một bức tường băng giá để không ai có thể chạm tới nó không ai có thể làm nó tổn thương nữa. Con người ta cần nhất là tình cảm, vinh hoa phú quý có gì chỉ là bèo bọt thoáng qua, nếu có một điều ước cô sẽ ước cô có một gia đình hoàn chỉnh để nhận được tình cảm yêu thương của cha và mẹ, tất cả những hư vinh hiện có cô tình nguyện không để trái tim cô có thể rộng mở, bình yên hơn với người khác nhưng mọi chuyện đã qua sao có thể quay lại, dù cho mẹ cô đã dùng tất cả tình yêu thương mà bà có cho anh em cô nhưng đâu đó trong tâm hồn cô vẫn thấy tiếc nuối tuổi thơ đã qua, vẫn thấy một khoảng trống vắng không thể lấp đầy. Cô khuyên Mai như vậy vì Mai khác cô và cô cũng tin có một tình cảm thật sự chân thành đang chờ Mai nếu bỏ qua Mai rất có thể sẽ hối hận. Cô không mong Mai hối hận, đau khổ vì đã vô tình bỏ qua cảm xúc của trái tim, bỏ qua tình cảm của chính mình. Lại nói nhìn Huy đau khổ vậy cô cũng không nỡ, thôi thì có chuyện gì cứ nói ra một lần cho thỏa giấu mãi trong lòng cũng không tốt

Nhưng có lẽ cả chính Anh cũng không biết từ khi một người bước vào cuộc sống của cô, bức tường băng giá đó đã dần tan chảy, dần sụp đổ. Trái tim sợ tổn thương cũng dần mở ra và dần chấp nhận người đó, chấp nhận phần tình cảm người đó dành cho cô

_Thôi mình về phòng đây- Mai chưa kịp ừ hừ gì thì Anh đã đứng lên đi mất

_Hành động theo trái tim sao?- Mai đặt tay nơi ngực trái, cảm nhận được tiếng tim đập của mình, hình như cô nghe thấy trái tim mình đang mong chờ cái gì đó

Giờ đã là giữa trưa nhưng không khí vẫn mát mẻ và có phần hơi lạnh lẽo, mọi người ngồi giữa bàn ăn, không khí là lạ, không vui vẻ lắm

_Anh Kiên à, nhìn hai người đó chiến tranh lạnh kia định biến bàn ăn thành bắc cực hay sao vậy?- Lan nhìn nĩ, nghiêng người thì thầm với Kiên

_Anh cũng không biết nữa, không biết hai người họ ai sẽ đầu hàng trước đây- Kiên cũng phối hợp nghiêng người

_Thôi nào mấy đứa, ăn đi, thức ăn chỉ và Lan nấu cực khổ lắm đó- Ngọc kéo dần không khí một chút nhưng không khí vẫn còn rất nặng nề. Bình thường Thiên Minh, Quân và Anh kiếm lời không thích nói chuyện thì cũng chẳng nói làm gì nhưng còn Mai và Huy lúc nào cũng cãi nhau chí chóe, đi đến đâu là nơi đó náo nhiệt hẳn lên vậy mà hôm nay không ai nói với nhau một câu nào

Không khí nặng nề vẫn tiếp tục cho đến khi Huy đứng lên

_Tôi no rồi- rồi rồi khỏi bàn ăn

_Em cũng no rồi- Mai vội đứng lên, theo hướng Huy mới đi

_Làm ơn có ai nói cho tôi chuyện gì? Vậy là sao? Hai đứa nó giận nhau hay thức ăn tôi và Lan nấu không ngon mà không ai ăn hết vậy?- Ngọc bực dọc nói

_Không có chuyện gì đâu, mọi người ăn đi- Anh nhìn theo bóng Mai nhếch nhếch môi thành một đường cong hoàn hảo mà không biết nụ cười lúc vô tình đó của cô lại làm một người ngẩn ngơ, trái tim treo lơ lửng như thiếu niên mới lớn, mới biết yêu lần đầu.....

Huy đi thẳng về phòng cậu cảm giác thật khó chịu, cậu không thể hiểu mình nữa, lúc này cậu rất muốn nói chuyện với Mai nhưng lời nói vừa ra đến miệng thì lại như có cái gì đó chặn lại không thể nói được, cậu cảm thấy buồn và rất đau mỗi khi nhìn Mai những cố gắng của cậu từ trước đến giờ đều tan

thành mây khói, Mai không yêu cậu, giờ cậu biết phải làm sao để đối diện với Mai một cách bình thường đây, có ai nói cho cậu bây giờ cậu phải làm sao đây a, hazz.

_Hoàng Trí Huy anh nói rõ cho em thật ra là có chuyện gì? Thái độ anh vậy là sao, còn chuyện uống rượu mấy ngày trước nữa- Mai tức giận xông thẳng vào phòng Huy, rồi đóng cửa một cái “rầm” cứ như là có động đất

_Không sao cả- Huy ngược mặt lên nhìn Mai, đôi mắt tràn ngập buồn bã nhưng giọng nói lại lạnh băng. Ánh nắng nhạt nhòa ngày đông hắt vào phòng như tô thêm vẻ tiêu tã, buồn bã và nhạt ưu thương

_Này, rốt cuộc là anh bị sao vậy hả,nói cho em biết đi- Mai bước tới gần Huy, giọng nói mềm hơn khi nhìn thấy gương mặt Huy, đó không phải là gương mặt hay chọc cô cười, hay gương mặt hay làm cô tức giận mà đó là gương mặt u buồn, tuyệt vọng và có một chút né tránh, gương mặt này của Huy cô chưa bao giờ thấy và không biết tại sao lòng cô lại có một cảm giác ê ẩm đau, như ai đó đánh vào tim, một loại cảm giác cô chưa từng có trước đây và cô cũng không thích nó một chút nào

_Anh đã nói là không sao, em ra ngoài đi, anh muốn một mình- Huy buồn bã nói, lúc này cậu không muốn gặp Mai, chỉ cần gặp Mai là tim cậu lại thấy đau,có lẽ tránh mặt cô một thời gian trái tim này của cậu sẽ yên bình trở lại và vết thương của nó cũng sẽ lành

_Em không ra ngoài, em có chuyện còn chưa nói với anh. Anh nghe cho kĩ đây....Hoàng Trí Huy ...em thích anh- Mai vừa nói xong câu này mặt cô ” bùng” một cái thiêu đốt. Nhưng rất nhiều năm về sau cô đã hối hận khi tỏ tình với Huy trước nhưng bắt quả đó là chuyện của sau này

_Em nói cái gì? Em thích anh, có thật không? Không phải em thích Bạch Diệp sao?- Huy ngăn ra, tim đập thình thịch như muốn vỡ tung ra..Mai nói .. Mai nói ..cô thích cậu, cậu có nghe lắm không. Cảm giác vui sướng phút chốc dâng tràn trong trái tim mới vừa tổn thương , có lẽ tình cảm là một loại thuốc tốt nhất để chữa trị những tổn thương. Bây giờ trong cậu chỉ còn cảm giác ngọt ngào , hạnh phúc, trái tim vẫn không tự chủ đập nhanh, nhưng đầu đó trong một góc tối cậu vẫn sợ đây chỉ là một giấc mơ để rồi khi tỉnh lại mọi thứ chưa từng xảy ra, cậu vẫn sợ Mai thích cậu không phải là sự thật (Tg: Lúc này còn đau khổ giờ lại vui mừng, yêu đương kiểu này chắc có ngày bệnh tim chết sớm!)

_Anh bị ngốc à, em nói thích Bạch Diệp bao giờ- Mai ngượng ngừng nói, mặt cúi ngày càng thấp

“Bùm” một cái toàn thân Huy cứng đờ, trí óc trống rỗng chỉ hành động theo những gì trái tim mách bảo

_Thật sao? Cảm ơn em. ..cảm ơn em vì đã thích anh.anh rất yêu em. ..rất rất yêu em- Huy ôm chặt Mai, kích động đến nói năng lộn xộn nhưng vẫn nói ra hết những gì cần nói. Mai cũng phối hợp vòng tay ra phía sau ôm lấy cậu, Huy cuối đầu hôn lên đôi môi căng mọng nước của cô.

Phản ứng đầu tiên của Mai là đơ ra chẳng biết làm gì, mắt mở thật to. Huy cảm nhận được sự ngỡ ngàng của cô thì khó hiểu “không phải cô và Bạch Diệp đã hôn qua rồi sao? Sao lại ngỡ ngàng thế này? Không lẽ đây là nụ hôn đầu của cô”. Suy nghĩ trong đầu làm Huy không tự chủ nhếch miệng cười đến chán ghét. Huy hôn Mai đến khi cô không thở được nữa mới buông cô ra, đặc chí cười cười làm Mai đỏ mặt không dám ngẩng đầu nhìn cậu một cái, mặt chôn luôn trong ngực Huy

Qua một lúc lâu sau Mai mới hỏi:

_Tại sao lúc nãy anh bảo là em thích Bạch Diệp- ánh mắt nhìn cậu chằm chằm cứ như cậu nói dối sẽ bị cô phát hiện ngay

_Thì ...thì...ba ngày trước, lúc em đi gặp Bạch Diệp, em bảo anh về nhưng thật ra anh không về mà anh đứng ở xa xa nhìn hai người nói chuyện, anh thấy hai người nói chuyện vui vẻ anh rất khó chịu, rồi còn thấy hai người hôn nhau nữa cho nên ...cho nên....- Huy ngượng ngừng lấp bắp

_Cho nên anh nghĩ em thích Bạch Diệp, cho nên anh uống rượu không cần biết sống chết, cho nên anh lừa em đi. Tại sao anh không hỏi rõ em rồi đau khổ một mình, uống rượu hành hạ bản thân chứ- Mai nói tiếp về mặt vô cùng tức giận

_Thật xin lỗi, anh...- Huy không biết phải nói gì, đối mặt với Mai đầu óc cậu hoàn toàn trống rỗng, không suy nghĩ được gì

_Anh không cần xin lỗi, anh không có lỗi.Ngày hôm đó em và Bạch Diệp đâu có chuyện gì xảy ra, chắc anh nhìn chệch hướng nên thấy em và anh ấy hôn nhau đó. Với lại cũng nhờ Bạch Diệp mà em mới biết được tình cảm mà em dành cho anh đó. Lúc đó Bạch Diệp đã nói với em một điều em không biết đó là em thích anh. Từ nay về sau có chuyện gì cũng thẳng thắn nói chuyện với nhau được chứ, em không muốn chúng ta có những hiểu lầm không đáng có- Mai nghiêm mặt nói

_Được, nhưng theo em nói vậy đây là nụ hôn đầu của em- Huy cười cười nhìn Mai làm cô đỏ mặt

_Thì...thì sao?- Mai ấp úng nói, sao cô có cảm giác mình mới bị mắc lừa vậy

_Không có sao, hèn chi lúc nãy em bờ ngỡ như vậy, để anh giúp em tập luyện cho thành thạo hơn- Huy cười gian xảo, mặt một lần nữa kề sát mặt Mai (Tg: một con thỏ đã rơi vào miệng sói xám, chắc..chắc...đáng thương)

_Anh..anh làm gì- Mai đỏ mặt lấp bắp

_Hôn em- Huy nói rồi cúi xuống không để cho Mai kịp nói thêm lời nào, một lúc lâu sau, cậu buông Mai ra, môi cô đã sưng đỏ

_Đồ đáng ghét...- Mai hét nhỏ một tiếng rồi chạy biến để lại một người cười như một tên điên, cười vì hạnh phúc....

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 30

Sáng hôm sau, mọi thứ vẫn bình yên nhưng ai biết trước sẽ có chuyện gì xảy ra khi mà sau con giông bầu trời thường quang đãng, sấm chớp thường đến bất ngờ và liệu sức mạnh con người có đủ để chống chọi lại số phận đã định trước.....

_ Chào mọi người, ủa Anh đâu?- Lan vừa bước ra phòng khách đã hỏi

_ Cậu ấy còn chưa ra, cậu xem cậu kia, yêu đời quá há lại có chuyện gì với anh Kiên đây- Mai cười cười

_ Minh thì làm gì có chuyện gì, mà nói mới nhớ nha, mình phải hỏi cậu với anh Huy có chuyện gì mới phải á nha, hôm qua còn chiến tranh lạnh vậy mà hôm nay.....- Lan vừa nói vừa liếc mắt nhìn Mai rồi lại nhìn Huy cứ như là hai người có chuyện gì mờ ám vậy làm Mai ngượng đỏ cả mặt

_ Cậu....cậu...mình thì có chuyện gì, cậu chỉ giỏi nói bậy thôi

_ Ha...ha..ha....ngượng rồi kia, ngượng rồi kia, mặt đỏ ghê chưa- Lan cười không ngừng, lúc trước Mai hay trêu cô với Kiên bây giờ cô đã có cơ hội trả thù rồi, bởi vậy người ta nói không sai: “Quân tử trả thù mười năm chưa muộn”. Mặc dù cô thừa nhận cô không phải quân tử, nhưng dù sao trêu Mai cũng rất vui, hắc...hắc.....

_ Đừng trêu cô ấy nữa, có gì vui đâu- Huy nói nhưng ánh mắt chứa ngập ý cười hạnh phúc

_ Không cho động vào người yêu của anh thì thôi, bảo vệ nhau ghê chưa- Lan bĩu môi

_ Em đừng trêu họ nữa, dù sao bây giờ cũng đỡ hơn lúc trước, có người thất tình uống rượu tới không biết gì rồi còn nhốt mình trong phòng nữa chứ- Kiên cười cười nhưng sao cái nụ cười này có mùi vị gian xảo

_ Cái thằng này mày được lắm, ông đây sẽ tính sổ với mày sau- Huy lườm Kiên một cái rõ dài nhưng hình như không tác dụng mà bằng chứng là Kiên vẫn cười cười nhìn Huy

_ Thôi được rồi đừng trêu chọc lẫn nhau nữa, chúng ta còn việc phải làm- Quân can

_ Ấy, anh nhắc em mới nhớ, chúng ta còn phải bàn chuyện làm sinh nhật bù cho Anh nữa- Lan nói

_ Minh nghĩ thế này, bây giờ Lan sẽ làm bánh vì Lan nấu ăn ngon, còn mình sẽ chuẩn bị vật dụng cần thiết, còn các anh chỉ cần chuẩn bị quà cho Anh là được rồi- Mai nói

_ Minh và cậu cũng phải có quà cho Anh nữa chứ- Lan lém lỉnh

_ Thì tất nhiên rồi- Mai cũng cười theo

_ Như vậy cũng được nhưng bọn anh biết tặng gì cho Anh- Kiên nhăn mặt, bình thường Anh ít nói lại trầm mặc rất ít biểu lộ vẻ mặt thật ra ngoài, có chăng chỉ là thoáng qua nên làm sao cậu biết được Anh thích gì

_ Chuyện này các anh không cần phải bận tâm đâu, Anh không cần các anh tặng thứ gì đó đắt tiền hay bắt buộc phải là thứ cậu ấy thích mà cậu ấy chỉ nhận tấm lòng của các anh thôi, chỉ cần món quà các anh thật lòng chuẩn bị thì dù là gì cậu ấy cũng sẽ vui- Lan nói, nói đến đây làm cô nhớ lại ngày xưa, cái thuở...mà cô Anh và Mai vẫn còn du học ở Mỹ. Mùa đông năm đó đến sớm, tuyết lại rơi rất nhiều phủ kín cả đường đi, lúc sinh nhật Anh cô và Mai không đi mua quà được chỉ có thể tặng Anh những món quà đơn sơ tự làm. Nhưng khi Anh nhận quà cô đã thấy trong đôi mắt Anh – đôi mắt tĩnh lặng lại hiện lên sự vui mừng và cả niềm hạnh phúc và hình như là cả một nụ cười mỉm thoáng qua. Lúc đó Anh nói một câu mà chắc cả cuộc đời cô cũng chẳng thể quên: “Mình thấy ấm áp vì các cậu đã tặng mình tất cả sự quan tâm và tấm lòng của các cậu. Có đôi khi thứ người ta cần lúc cô đơn không phải là tiền bạc hay vật chất vì những thứ đó quá lạnh, nó không thể sưởi ấm trái tim đang cô độc. Mà đơn giản người ta chỉ cần một tấm lòng biết quan tâm, biết sẽ chia sẻ thấy họ không phải một mình, thế thôi”. Tự nhiên thấy nhớ ngày xưa quá nhưng đâu sao thời gian gian vẫn trôi và cuộc sống vẫn tiếp tục mà

_ Tấm lòng? Cô ấy sẽ vui sao?- Quân lẩm bẩm một mình, khi nghe những câu nói của Lan cậu bỗng có cảm giác đau lòng cho Anh, người con gái đó hình như vô cùng cô đơn. Cậu lại thấy yêu Anh nhiều hơn, muốn bù đắp cho Anh nhiều hơn. Cô khác những người con gái cậu từng gặp, họ chỉ biết mưu cầu danh lợi, sự hư vinh không thật nhưng cô đơn giản, cô tĩnh lặng, cô phải chịu nhiều tổn thương khi mà cô vô tội, cô chỉ cần một cái gì đó dù là rất nhỏ...rất nhỏ. Nhưng cô càng như vậy cậu lại càng có cảm giác muốn che chở cho cô, gánh lấy hết tất cả những đau thương mà cô phải chịu, muốn cô có thể nở nụ cười tươi, muốn cô vui vẻ, muốn cô sống hạnh phúc hơn một chút. Cậu không biết lúc bé Anh đã phải trải qua những gì nhưng cậu mong Anh đừng giữ mãi trong lòng những đau thương trong quá khứ, đừng mãi sống trong tuổi thơ buồn bã mà hãy mở rộng trái tim với Thế Giới này, đừng

nhìn nó bằng một màu đen mà hãy nhìn nó bằng nhiều màu sắc khác, có lẽ như vậy sẽ giúp cô xóa dần những buồn tủi trong lòng đã hằn sâu theo năm tháng

_ Quyết định như vậy đi, bây giờ bắt đầu chuẩn bị, tối nay mọi thứ phải xong- Mai nói

_ OK, giãn tán nào mọi người- Lan cười cười đứng lên

Tối.....bầu trời mù mịt và có cái gì đó như là chuyện gì sắp xảy ra nhưng có lẽ những con người trong ngôi nhà không nhận thấy được điều đó

_ Xong chưa, xong chưa...mình đi gọi Anh nha- Mai nói khi nhìn thấy cái bánh kem của Lan

_Ừ cậu đi gọi cậu ấy đi mình sẽ đi gọi mọi người- Lan nói rồi bê cái bánh to dùng ra phòng khách

Khi Anh ra đến phòng khách mọi người đã đầy đủ, nhưng điều khiến cô ngạc nhiên là

_ Hôm nay là sinh nhật ai vậy, sinh nhật của các anh?- Anh hướng Quân, Huy và Kiên nói. Cô nhớ hôm nay không phải là sinh nhật của Mai hay Lan , vậy thì chắc chắn là sinh nhật của một trong ba chàng này

_ Không phải như cậu nghĩ đâu Anh, tại mình làm sinh nhật bù cho cậu đó- Mai cúi đầu buồn bã

_ Sinh nhật bù?- Anh khó hiểu, sinh nhật của cô qua rồi sao? Cô chẳng có tí ấn tượng nào

_ Phải đó, thật xin lỗi vì đã quên sinh nhật cậu- Lan cũng buồn buồn

_ Thôi nào, không sao, đến cả mình còn quên mất sinh nhật của mình thì sao mà các cậu nhớ được- Anh an ủi

_ Anh...xin lỗi cậu.....- Mai chưa nói hết câu thì Anh đã ngắt lời:

_ Không phải mừng sinh nhật của mình sao, sao lại xin lỗi, không định tặng quà cho mình à- Anh cười nhẹ làm mọi người dơ mắt mấy giây.Nụ cười của cô, nó rất đẹp nó buồn và hình như ẩn chứa cái gì đó cô đơn, nó làm người ta cảm thấy cái gì đó rất xa, rất mù mịt không thể nắm bắt, hình như nó còn chứa cả bóng tối nhưng nhìn vào đôi mắt cô người ta có cảm giác mình lạc vào ánh sáng và sự kiên quyết

_ Đâu có, đây...tặng cậu- Mai và Lan tặng Anh một hộp giấy nhỏ màu hồng nhạt được gói rất cẩn thận

_ Tặng em...- Kiên, Huy và Quân cũng lần lượt tặng quà cho Anh, gói quà của Kiên màu xanh nhạt, của Huy màu cam còn của Quân là một màu tím nhạt như màu mắt của Anh, gói quà của Quân to hơn hẳn làm mọi người tò mò không biết trong đó đựng gì

_ Cắt bánh đi Anh – Lan giục

Anh vừa cầm dao định hạ xuống thì.....

Lúc này, tại lăng mộ của Ma Ảnh (bạn nào không nhớ cái tên này có thể xem lại chương 16 nha), những tiếng ” răng rắc” do đá bị nứt không ngừng truyền đến, lăng mộ gần như nổ tung, từ khí cuồng cuộn xung quanh, lũ dơi không biết từ đâu tụ hội lại, bay phía trên ngôi mộ làm bóng tối phút chốc che lấp và gần như nuốt chửng cả lăng mộ. Phía dưới lăng mộ hình như có cái gì đó chuyển động rất khẽ báo hiệu cho một sự hồi sinh đầy chết chóc

_ Không xong.....không xong rồi.....người mau đi báo cho Song Diệp đại nhân (chỉ Hắc Diệp và Bạch Diệp) rằng.....rằng hắc đã tỉnh lại...hắc đã hồi sinh rồi...mau đi- một lính canh giữ lăng mộ run rẩy nói, y cũng là một ma cà rồng thì sao lại không hiểu rằng hắc – chúa tể của loài hút máu, kẻ thù truyền kiếp của loài uống máu sắp hồi sinh, hắc làm y cảm thấy ghê tởm và kinh sợ đến tận xương tủy

_ Ta đi ngay, người cẩn thận- một lính canh khác gấp gấp nói rồi tung đôi cánh xám bay đi, y có thể cảm nhận được từ khí dày đặc của hắc, nó thật bức người, nó làm cho người ta vô cùng khó thở

Cái bóng của lính canh xa dần rồi biến mất thì bỗng trên bầu trời lũ dơi náo loạn chúng phát ra tiếng ” chít, chít” vô cùng gai tai, tiếng ” quácquác...” của lũ quạ trên những cái cây gần đó càng tạo cho bầu không khí trở nên quỷ dị và hình như nó còn báo hiệu cả một trận cuồng phong sẽ quét đi tất cả

_ Xem ra hắc sắp tỉnh lại rồi, mong là Song Diệp đại nhân, Nữ Hoàng (chỉ Anh, trong loài uống máu, ma cà rồng thường gọi Anh là Nữ Hoàng vì cô có một khí chất làm người khác tự động khuất phục) và năm vị hộ pháp đến kịp, mong là chủ mẫu (chỉ Sita) sẽ không sao, hazzzz- lính canh lúc này thở dài. Y và cả những người khác đã cảm nhận thấy sức mạnh kinh hồn của hắc nhưng thân là lính canh họ không thể rời khỏi vị trí, họ đã được huấn luyện một cách khắc nghiệt để có thể canh gác ở đây, dù họ có chết họ vẫn cảm thấy là chuyện rất bình thường vì thật ra trước giờ họ đâu sống như một con người, họ sống vì sinh mệnh kéo dài không chấm dứt và chính họ cũng đâu thể chấm dứt sinh mạng của mình

Khi tên lính canh được giao nhiệm vụ báo tin đến nơi chưa kịp nói gì thì:

_ Hắc đã hồi sinh rồi có phải hay không, có phải hay không- Bạch Diệp kích động nói

_Dạ...dạ vâng- tên lính canh lấp bắp, y chưa bao giờ thấy Bạch đại nhân kích động như vậy nhưng cũng phải hấn đã hồi sinh rồi thử hỏi ai có thể bình tĩnh

_Hắc Diệp người đi nói với chủ nhân rồi đèn lẳng mộ hấn trước, ta đi gọi Thiên Minh và mọi người- Bạch Diệp nói rồi ” xoạt” một tiếng tung cánh bay đi

Anh vừa cầm dao định hạ xuống thì.....

“Hự.....” Anh buông dao xuống ôm ngực thở dốc, cô có cảm nhận chẳng lành, trái tim của cô nó đau nhói, cô cảm thấy vô cùng khó thở

_Anh...cậu sao vậy, vết thương chưa khỏi- Mai nói, mọi người nhìn Anh bằng ánh mắt lo lắng

_Không phải...mình.....mình không sao.....chỉ một lúc sẽ khỏi- Anh nói ngắt quãng, cô có cảm giác như là hấn đã hồi sinh....chẳng lẽ.....không, không thể nào...cô đã lấy máu của mẹ tưới lên lẳng mộ nhanh như vậy hấn sao có thể thoát ra, nhưng nếu hấn thoát ra được thì sức mạnh của hấn cũng không phải tầm thường như cô nghĩ, càng ngày cô càng cảm thấy bất an

_Như vậy sao được, anh đi tìm Thiên Minh- Quân nói, cậu rất đau lòng, sao cô cứ cật lực như vậy chứ, sức khỏe cô dù có tốt thế nào đi chăng nữa nhưng cứ y lại thế này có một ngày cô cũng sẽ ngã quỵ. Cậu không muốn như vậy, cậu không muốn cô chịu bất cứ tổn thương nào dù là thể xác hay tâm hồn

_Không cần, em không sao rồi- Anh đứng lên cản Quân lại khi cô cảm thấy cơn đau dần lắng xuống và hết hấn. Nhưng cô bất an hơn khi cảm thấy một sức mạnh to lớn và đen tối bao trùm cả bầu trời. Cô chắc rằng mọi người cũng cảm nhận được nhưng mọi người lo lắng cho cô nên không mần tới cảm giác đó

_Không được, sắc mặt của em thế này mà bảo không sao à,anh....- Quân chưa nói hết câu thì sự xuất hiện của Thiên Minh và Ngọc làm không khí một lần nữa rơi vào căng thẳng

_Mấy đứa ở đây thì tốt quá, Ma Ảnh đã hồi sinh rồi- Thiên Minh gấp gấp nói

_Vậy là suy đoán của em không sai, từ nãy đến giờ em đã có phản ứng- Anh lạnh lùng nói, khi nhắc đến hai chữ Ma Ảnh mắt cô như phủ thêm một tầng băng giá

_Vậy giờ chúng ta phải làm sao?- Kiên lo lắng hỏi, lúc trước nghe Anh kể rồi lại được biết thêm nhiều điều về Ma Ảnh từ Bạch Diệp cậu cảm thấy tên Ma Ảnh này vô cùng khó đối phó

_Thì đi đến lẳng mộ của hấn để ngăn hấn hồi sinh chứ sao, mong là còn kịp mà lỡ như không kịp thì nhân lúc hấn còn yếu đánh hấn trọng thương, có lẽ một thời gian hấn sẽ không thể gây họa- Ngọc còn gấp hơn cả Thiên Minh

_Vậy đi thôi, mà khoan, Anh ở đây đi đừng đến đó,em đang bị thương- Thiên Minh cản Anh không cho cô đi, linh lực của Anh chỉ mới hồi phục năm sáu phần nếu để cô đi chẳng phải tạo điều kiện cho hấn đã thương Anh hay sao, cậu chỉ có mình cô là em gái, cậu không thể nhìn cô hết lần này đến lần khác bị thương, lần trước thì suy yếu linh lực nặng đến nỗi ngất đi, còn lần này sẽ thế nào đây

_Không sao, em sợ mọi người sẽ không đấu lại hấn- Anh nói rồi bước đi nhưng không ngờ

_Em ngủ một lát đi, tha lỗi cho anh- Thiên Minh nói khẽ rồi đánh vào ngực Anh làm cô lịm đi. Thiên Minh đỡ anh xuống ghế rồi cùng mọi người rời đi nhanh chóng nhưng liệu một người có võ công và linh lực vô cùng cường đại như Anh sẽ ngất bao lâu, thời gian dài chăng? Điều đó là không thể! Cô sẽ sớm tỉnh lại thôi.....

Lẳng mộ của Ma Ảnh những vết nứt ngày càng lớn.....gió mang theo khí của tử thần thổi ngày càng mạnh làm những cây cỏ thụ tưởng chừng đứng vững lại ngã nghiêng và gần như bị đốn ngã, tuyết bay tán loạn như sắp có bão tuyết

_Sao rồi? Còn kịp để ngăn chặn hấn không?- Thiên Minh hỏi

_Không kịp nữa rồi, vết nứt đã quá lớn và hấn đã cử động- Hắc Diệp nói sắc mặt vô cùng khó coi

_Không ngăn được thì chỉ còn cách đối mặt thôi, chuẩn bị vũ khí nào mọi người- Quân nhếch mép cầm chặt trường kiếm trong tay, ngữ khí như hàn băng ngàn năm, cũng chỉ tại vì hấn mà Anh mới bán mạng để tìm cách tiêu diệt, cũng vì hấn mà nhiều người vô tội phải lao vào vòng xoay sinh tử trong đó có cả Anh

_Chúng ta lập quang minh trận (trận pháp chuyên đối phó với ma cà rồng, người lập trận linh lực càng mạnh thì khả năng giam giữ của trận càng lớn và sức sát thương gây ra càng nhiều) trước đi, dù không giết được hấn nhưng nếu hấn muốn thoát ra cũng phải cần không ít sức, chúng ta sẽ lợi dụng điểm này để đã thương hấn- Bạch Diệp nói, y đã bình tĩnh hơn lúc nãy và suy nghĩ thấu đáo hơn

_Được- mọi người nói rồi tập hợp xung quanh ngôi mộ của Ma Ảnh, tay phải để trước ngực, ngón trỏ và ngón giữa kẹp lại với nhau, ngón cái, ngón

danh và ngón út nắm lại, tay trái đặt dưới tay phải. Miệng niệm cái gì đó, chỉ thấy một đạo ánh sáng màu vàng nhạt bao quanh mọi người và một tiếng ” Quanh minh trận, thiết lập” đã bắn thứ ánh sáng đó vào trong ngôi mộ, phút chốc ngôi mộ sáng bừng lên giữa nền tuyết trắng, ánh sáng vàng đó lập tức tạo thành một bức màn hình cầu bao bọc lấy ngôi mộ, một con muỗi cũng không thể thoát ra

Vết nứt ngày một lớn hơn nữa và ” Bùm” một tiếng nổ khinh hồn, khói và tro bụi mù mịt trong không khí, lập tức mọi người cảm nhận được khí thế bức người, sự ghê tởm và nhơ nhớp lớn vồn dầy đặc xung quanh, nó còn hơn cả lúc họ mới đến đây, có lẽ nguyên nhân là vì hắc đả. . .hồi sinh hoàn toàn, đàn doi bay tán loạn, lũ quạ bay đầy trời. Nhưng quang minh trận vẫn trụ vững vì hơn ai hết mọi người biết đây một cơ hội tốt để đả thương hắc, hắc vẫn còn yếu nên việc này có thể sẽ dễ dàng hơn. Nếu bỏ qua cơ hội lần này có thể sẽ không còn cơ hội nào nữa vì khi sức mạnh của hắc hồi phục sẽ vô cùng khó đối phó, nhớ lại lịch sử, tuy trường tộc ASAKI lúc đó phong ấn được hắc nhưng cũng chết đi vì mất hết linh lực, với lại lần trước tập kích bất ngờ làm hắc không kịp chuẩn bị nhưng bây giờ hắc đã phòng bị hơn, đầu thế nào sử dụng phương thức cũ với hắc, lịch sử sẽ một lần nữa tái diễn sao? Sẽ dễ dàng phong ấn hắc sao khi sức mạnh của hắc hình như tăng lên gấp bội? Hắc sẽ dễ dàng một lần nữa mắc lừa sao? Tất nhiên, câu trả lời là không thể.

Khi tro bụi tan dần, một bóng hình nhếch nhác hiện ra, hay nói đúng hơn là một bộ xương khô hiện ra trước mắt mọi người. Cơ thể toàn da bọc xương, đôi mắt đỏ ngầu lồi ra thể hiện hắc đang khát máu, cái cổ không ngừng nuốt cái gì đó xuống cứ như hắc đang thèm thuồng những dòng máu tươi ngon đang chảy trong huyết quản của con người, đáng người hắc cao nhưng phần thân lại lộ cả xương sườn như hắc là một cái xác khô, và một giọng cười ghê gợn mang theo nồng đậm thù hận phát ra

Ha...ha...ha..... cuối cùng cũng đến ngày này.....cũng đến ngày này, ta đã chờ rất lâu rồi..... Phiêu Linh.....Phiêu Linh.....ta chờ nàng rất lâu rồi

Sắc mặt mọi người lúc này vô cùng khó coi hay nói đúng hơn là vô cùng tệ, sức mạnh của hắc đã vượt qua sức kiểm soát của họ

Tất cả các lính canh mau đi khỏi đây- Hắc Điệp gầm lên

” Loạt xoạt” vài tiếng, các lính canh đã bay đi mất dạng, họ sao lại không biết chuyện gì đang xảy ra, một khi hắc thức tỉnh sau một thời gian dài sẽ vô cùng khát máu hắc sẽ hút máu của bọn họ để phục hồi sức mạnh cho dù bọn họ là ma cà rồng, dù bọn họ không phải con người, dù bọn họ với hắc có một nửa là đồng loại. Bản chất của loài hút máu hèn kém như vậy đó, khi con khát đến chúng có thể không từ bất cứ một thủ đoạn nào kể cả giết chết đồng loại của mình. Nhưng một điều đáng hận hơn là những ma cà rồng chỉ có thể bị pháp sư hoặc ma cà rồng cấp cao hơn giết và vua ma cà rồng như hắc không dễ dàng chết đi mà chỉ khi chủ mẫu chết đi thì mới tiêu diệt được hắc. Lúc trước họ không dám rời khỏi vì chưa có lệnh, vì họ hiểu mỗi một vị trí đều có nghĩa vụ riêng nếu tự động rời khỏi vị trí của mình thì hậu quả không lường được

Chết tiệt, các ngươi chịu chết đi- Ma Ảnh gầm lên, bọn chúng rõ là biết hắc vô cùng khát máu nên mới cho bọn ma cà rồng kia rút lui, bọn chúng rõ là biết hắc không thể hút máu pháp sư nên mới đuổi bọn nhãi nhép kia đi. Bọn chúng sẽ phải nhận lấy con thịnh nộ của hắc

Ma Ảnh tung một chưởng đỏ rực như màu máu vào mọi người nhưng bị quang minh trận cản lại và vỡ tung

Khá khen cho quang minh trận nhưng liệu nó có thể giữ ta bao lâu, ha.....ha.....chỉ là một lũ nhóc miệng còn hôi sữa (Tg: Rõ vô duyên, các anh chị có còn uống sữa đâu mà hôi sữa)- Ma Ảnh cười, bàn tay giơ lên, những móng vuốt đen thui , sắc nhọn dài ra và bổ nhào vào bức màn của quang minh thuật. “Xèo...xèo”.vài tiếng mùi khét lẹt của thịt cháy hòa vào không khí, ” rắc...rắc...” bức màn màu vàng kiên cố của quang minh thuật vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ rồi tan biến trước mắt mọi người

Các ngươi tưởng với một quang minh trận nhỏ bé có thể làm ta bị thương nặng hay sao? Các ngươi quá xem thường Ma Ảnh này rồi...ha.....ha.....ha.....- Ma Ảnh cười ghê rợn, quang minh trận chỉ có thể làm hắc bị thương nhẹ ở cánh tay

Lên đi, đừng nói nhiều với hắc- Huy nói rồi mọi người lao vào, người trái, người phải, kẻ trên, kẻ dưới nhưng vẫn không tài nào đánh trúng hắc, những đòn tấn công của mọi người hắc dễ dàng tránh né và đánh trả. Khi Lan định dùng kiếm đâm vào tim hắc thì hắc đột nhiên nghiêng người và đánh một chưởng vào vai cô làm cô bay đi vài mét, Kiên bị phân tâm nên lãnh một cú đá vào bụng, lực đá không hề nhẹ. Mai thì đánh hụt bị hắc chưởng một chưởng vào lưng, Huy bị chưởng một cái vào ngực vì không tránh kịp đòn tấn công của hắc, họ cảm thấy đau đớn đánh úp tới một cách bất ngờ, đau đến nỗi họ chỉ có thể há mồm thở dốc. Mọi người bị đánh đến nỗi không thể gượng dậy, phải nói lực của Ma Ảnh vô cùng lớn, gấp 10 lần thậm chí là 20 lần một lực sĩ thì là sao mọi người có thể trụ được lâu. Giờ phút này chỉ còn Quân, Thiên Minh, Ngọc, Bạch Điệp và Hắc Điệp miễn cưỡng giao đấu với hắc nhưng họ có thể trụ được bao lâu khi sức lực ngày càng cạn kiệt

Lúc này, tại ngôi nhà.....đôi mắt tím lạnh lòng mở ra, cả người tản mát một sức mạnh không ai có thể tưởng tượng nổi. Nhưng rồi nhanh chóng thu lại sức mạnh, Anh cười băng lãnh, nhón nhẹ người bay lên...vàđến lăng mộ...

Trận chiến không cân sức vẫn diễn ra cho đến khi...

“Hự...” một tiếng năm người còn sót lại cũng trúng đòn và văng ra xa vài mét, họ nhìn Ma Ảnh bằng ánh mắt căm hận nhưng dù cố gắng thế nào cũng chẳng thể đứng lên, gương mặt bị xướt máu, cả người tím bầm, nhưng trong mắt mọi người không có vẻ gì là sợ sệt chỉ có kiên cường bất khuất cùng niềm tĩnh, Ma Ảnh đến ngày càng gần mọi người, giờ bàn tay sắc nhọn của mình lên, cười độc ác:

Đề ta kết liễu các ngươi, mặc dù máu của các ngươi không thể uống được làm ta vô cùng tiếc nhưng các ngươi đừng lo ta sẽ không vội giết Bạch Điệp và Hắc Điệp ngay vì máu của chúng, ta có thể sử dụng được...ha.....ha.....ha..... – lũ doi, bầy quạ cũng phối hợp kêu inh trời như muốn làm tăng

thêm sự độc ác của hắn

Khi cánh tay hắn hạ xuống gần sát mọi người thì...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 31

Khi cánh tay hắn hạ xuống gần sát mọi người thì.....

Một quả cầu màu tím bắn vào cánh tay hắn làm trượt hướng ma trảo, trong bóng tối một bóng dáng nhỏ nhắn dần hiện rõ, người xuất hiện làm mọi người sửng người, không phải Anh ngất rồi sao? Sao nhanh như vậy đã tỉnh?

__Biết ngay là không làm cho nó ngất lâu mà- Thiên Minh lắc đầu cười khò, cậu đã biết với sức mạnh của Anh, cô sẽ sớm tỉnh lại nhưng không ngờ lại nhanh như vậy

__Lại một đứ đến nạp mạng, hừ- Ma Ảnh hừ lạnh, hắn cảm nhận được con nhóc mới xuất hiện chỉ có tí sức mạnh, không bằng cả một hộ pháp. Nhưng có một điều hắn không biết, pháp sư có sức mạnh vô cùng cường đại sẽ biết cách thu hồi sức mạnh của mình

__Người nghĩ vậy sao? Ta thì lại nghĩ người sẽ không dễ dàng thoát khỏi đây đâu, Ma Ảnh- Anh khinh thường nhếch mép

__Ờ, đừng nói nhiều, lên đi sẽ biết- Ma Ảnh nói rồi vung ma trảo ”Vù” như một con gió bay về phía Anh

Khi ma trảo sắp đến gần Anh nghiêng người tránh né và đánh một đòn về phía Ma Ảnh nhưng hắn đỡ được. Hai người người một chiêu ta một chiêu không phân thắng bại...

__Không ngờ người cũng có một chút bản lĩnh, nhưng người rất nhanh sẽ như chúng- Ma Ảnh vừa tránh một đòn của Anh vừa nói

__Cứ đợi thử xem- Anh lạnh lẽo cười

Thời gian chậm chậm trôi nhưng trận đấu ngày càng kịch liệt khi mà Anh có vẻ hơi đuối sức, bị Ma Ảnh bức lùi về sau liên tiếp ba bước, nhưng rồi Anh lấy lại tinh thần tung một quả cầu màu tím vào tim hắn, Ma Ảnh bị đánh bay ra một khoảng nhưng hình như đòn tấn công không hề gì với hắn, hắn nhanh chóng đứng lên và lao vào trận đấu.

__”Đánh như vậy không phải cách mình sắp hết sức rồi, nhưng hắn quá mạnh!”- Anh nghĩ, trong lúc cô phân tâm chỉ khoảng một, hai giây Ma Ảnh nhân cơ hội lao tới. Đến khi Anh nhận ra thì ma trảo của Ma Ảnh đã đến gần sát người cô, cô biết dù lúc này có đỡ cũng không còn kịp nữa, nhưng đôi mắt tím duy chỉ có sự khinh thường cùng lạnh lẽo ngoài ra không có gì hết, cùng lắm thì cả chết lưới rách thôi nhưng hắn không có đủ bản lĩnh đó vì hắn chỉ mới hồi sinh mà cho dù có khôi phục lại hoàn toàn hắn cũng không dễ dàng đánh bại cô vậy đâu, cô hiểu rõ sức mạnh của mình và cả của Ma Ảnh. Khi ma trảo của Anh còn cách người Anh một khoảng và cô thấy khoảng cách của cô và Ma Ảnh đủ gần, cô cười lạnh lẽo

__Hỏa Phượng Hoàng, thiếu hắn- Anh nói vừa xong cũng là lúc ngực trái cô sáng rực lên, thiếu đốt, một con phượng hoàng tuyệt bay ra, thân mình nó đang cháy rực ngọn lửa màu trắng, lửa đỏ người ta gọi là lửa của tuyết, con phượng hoàng vòng chặt lấy Ma Ảnh, thiếu đốt cơ thể và linh hồn hắn. Nhưng cũng cùng lúc này ma trảo của hắn ”bịch” một cái vào ngực Anh. Cả hai đều bị thương, Ma Ảnh bị thương vì lửa của Hỏa phượng hoàng, Anh bị thương vì trúng ma trảo nhưng cô chắc rằng vết thương của Ma Ảnh không nhẹ, ngắn nhất phải 1 tháng mới có thể hồi phục

Con phượng hoàng đó chính là nguyên thần của Anh, phạm ai có phép thuật đều sẽ có nguyên thần, nếu linh lực quá yếu nguyên thần sẽ không hiện ra chỉ khi có linh lực cao mới có thể thấy được nguyên thần của mình một cách rõ ràng, trên ngực trái cô có một hình xăm phượng hoàng màu bạc nhưng bình thường nó sẽ ẩn đi đến khi cô cần sử dụng mới hiện ra. Bình thường pháp sư rất ít và hầu như không sử dụng nguyên thần vì sử dụng nó cần phải có một lượng sức mạnh nhất định để khống chế nó, nếu không đủ sức chẳng những không làm gì được kẻ địch mà còn làm chính mình bị thương

Ma Ảnh phá vòng vây của hỏa phượng hoàng, tung đôi cánh dài bay vút lên trời, nếu không phải vì hắn mới hồi sinh sức mạnh không đủ thì làm sao nguyên thần của con nhóc đó lại đã thương hắn nặng như vậy nhưng nếu hỏa phượng hoàng của nó không có hỏa long thì chẳng là gì cả, chỉ khi hỏa phượng hoàng và hỏa long hợp lại với nhau thì sức công phá mới là lớn nhất. Nếu lần sau gặp lại hắn sẽ dễ dàng hạ gục bọn nhóc này và nếu không phải con khát máu lại đến thì hắn sau có thể bỏ chạy, bóng hắn khuất dần, mang theo cả giọng nói vút lên tận nền trời đen kịt:

__Bao lâu rồi Phiêu Linh nhi.....100 năm..200 năm....300 năm....hay 1000 năm..... ta bị phong ấn bao lâu rồi? Dù có bao lâu thì nàng vẫn mãi mãi là của ta, nàng đừng mong có thể gặp lại hắn....ha.....ha.....ha.....

__Wao ,Anh giỏi thật- Lan cảm thán nhưng chưa được bao lâu thì tình huống trước mắt làm mọi người phải thót tim

Khi Ma Ảnh bay đi, hỏa phượng hoàng trở về bay vòng quanh đỉnh đầu Anh vài vòng, kêu vài tiếng ”chi...chi.....” yếu ớt rồi vỡ tung như sương khói chứng tỏ Anh bị thương không hề nhẹ nên nguyên thần cô không thể giữ được hình thể quá lâu

“Phụt” một tiếng, máu từ miệng Anh phun ra, đỏ tươi, lấm chấm trên nền tuyết trắng muốt như những đóa tường vi trong tuyết đang nở rộ. Thân thể Anh mềm đi. Lão đảo. Một lớp ánh sáng tím mỏng nhẹ bao lấy cơ thể cô, nó nâng lấy cô tránh cho cô không bị ngã

_Đau thật.- Anh yếu ớt nói, giọng nói cô rất nhỏ như muỗi kêu

_ANH.- Mọi người hét một tiếng rồi bỏ nhào đến chỗ Anh. Bây giờ họ mới hiểu thật ra Anh chỉ diễn cho Ma Ảnh xem, để hấn không gây hại cho mọi người mà quên đi linh lực của cô chỉ hồi phục một nửa

_Anh.anh ơi, cậu đừng làm mình sợ- Lan rung rung

_Tĩnh lại Anh ơi- Mai cũng rom róm nước mắt

_Ngọc mau gọi cho mẹ anh đến đây ngay kéo không kịp, Kiên giúp anh điều một chiếc phi cơ chuyên dụng đón mẹ anh, chúng ta phải đưa Anh đến hồ chữa trị ngay- Thiên Minh gầm lên, chết tiệt sao mọi chuyện lại như thế này

_Đề tôi công cô ấy,mọi người đều đuối sức rồi- Quân nắm chặt tay, giọng nói vì xót xa mà có hơi run rẩy

_Được, nhanh lên- Thiên Minh nói rồi mọi người đỡ Anh lên vai Quân lên đường đến hồ chữa trị

Khi mọi người đặt Anh xuống hồ chữa trị, thì gương mặt Anh làm họ ngỡ người còn Thiên Minh chỉ biết thở dài lo lắng. Gương mặt Anh vẫn như cũ, nhưng bây giờ giữa mi tâm lại hiện lên thêm một hoa anh đào màu tím nhạt lúc sáng lúc tối, lúc ẩn lúc hiện càng tạo thêm cho cô khí chất cao quý và một vẻ đẹp như thiên tiên

_Không ngờ, thật không ngờ vết thương lần này nặng đến vậy, đến nỗi không giữ được dịch dung thuật- Thiên Minh ảo não, lần trước dù cho linh lực suy yếu đến cỡ nào Anh vẫn có thể duy trì dịch dung thuật, vậy mà

_Anh Minh, Anh. ...Anh như vậy.- Lan không biết phải mở miệng như thế nào

_Mấy đứa có chuyện gì cứ hỏi đi- Thiên Minh cúi đầu ngán ngẫm

_Gương mặt Anh như vậy là sao?- Huy hỏi

_Thật ra đây mới chính là dung mạo thật của một pháp sư, lúc trước Anh dùng dịch dung thuật nên mấy đứa mới không nhận ra. Anh làm vậy không hẳn muốn giấu diếm mấy đứa điều gì mà là tộc ASAKI có quy định, pháp sư trong tộc phải giữ được dịch dung thuật và không cho người ngoài biết được mặt thật của mình. Lại nói nếu ngày ngày các em đều phải đối mặt với một người mà không giống người các em sẽ thế nào, chưa nói đến nếu sử dụng gương mặt đó ra đường thì người ta sẽ cảm thấy Anh là người sao, chính vì vậy sẽ dẫn đến những rắc rối không cần thiết. Với lại không chỉ riêng Anh có dấu hiệu ở mi tâm mà anh và cả các em đều có- Thiên Minh giải thích, cậu không muốn Anh bị bạn bè mình hiểu lầm

Mọi người nghe Thiên Minh nói thì cũng thông cảm cho hoàn cảnh của Anh nhưng khi nghe đến câu cuối cùng mọi người đồng loạt trở mặt:

_Anh nói cái gì?

_Anh nói thật, không tin mấy đứa chỉ cần nhìn vào mặt nước nói “dịch dung thuật, giải”_Thiên Minh đi qua đi lại chờ mẹ cậu đến, cậu gấp đến phát sốt rồi

_Chuyện đó để sau đi, hiện giờ Anh sao rồi, cô ấy bị thương như vậy giúp cô ấy bằng cách nào để cô ấy mau hồi phục- Quân gấp gáp, cậu không muốn thấy Anh bị thương, cậu cố gắng luyện tập để bảo vệ Anh, lúc cậu nghĩ mình đã thực sự đủ tự tin cũng như dũng cảm để đối mặt với tình cảm của cậu và Anh, đủ sức mạnh để che chở, bảo vệ Anh thì chuyện này xảy đến làm cậu có cảm giác như mình rơi vào vực thẳm, đủ sức mạnh? Đủ tự tin, dũng cảm? Đó chỉ là do cậu nghĩ thôi, sự thật không phải vậy, sự thật là cậu không đủ sức mạnh để bảo vệ Anh – người con gái cậu yêu mà Anh vì bảo vệ cho cậu và mọi người nên mới bị thương nặng, bây giờ cậu mới nhận ra những thứ trước nay cậu tưởng như ở trong tầm tay lại dễ dàng vụt mất, tất cả ...tất cả những thứ đó chỉ là do cậu tự huyễn hoặc mình, cậu thấy bất lực, từ trước tới giờ cậu chưa bao giờ có cảm giác khó chịu thế này, cậu không thể làm gì để giúp Anh thử hỏi cậu phải làm sao bây giờ ngoài việc lo lắng cho Anh

_Bây giờ có thể tạm giữ được mạng nhưng nếu mẹ anh không đến kịp thì không biết chuyện tồi tệ nào sẽ đến- Thiên Minh run rẩy môi, cậu chỉ có một mình Anh là em gái, nếu Anh xảy ra chuyện cậu phải làm sao chưa kể đến chuyện cha mẹ cậu phải làm sau chấp nhận sự thật này

Lúc bà Quỳnh đến nơi, nhìn thấy đứa con gái yêu quý đang suy liệt, mặt không huyết sắc, môi tái nhợt, đến dịch dung thuật cũng không giữ được thì chân bà như nhũn ra kém chút té xỉu, lòng bà đau như cắt, con gái bà, bà nâng trên tay, đến mắng bà cũng không nổi mắng nó vậy mà bây giờ nó.nó.

Sau phút giây yếu lòng bà Quỳnh định thần trở lại, bà là người kiên cường đã trải qua bao trái đắng của cuộc đời nếu bây giờ mà bà suy sụp thì Anh phải làm sao? Bà phải bình tĩnh để còn cứu con gái bé bỏng của bà (Tg: trong mắt cha mẹ con cái lúc nào cũng còn nhỏ bé! Cảm động!)

_Thiên Minh lại phụ mẹ, đóng băng con bé đi

_Văng- Thiên Minh nói rồi gấp gút cầm cây sáo lên định thổi tuy mặt không biến sắc hay thay đổi bất cứ sắc thái biểu cảm nào thì lời nói của bà Quỳnh văng vẳng bên tai

_Không được hoảng, con muốn hại chết em gái con hay sao?- giọng nói của bà nghiêm nghị pha thêm một chút dạy dỗ, đứa con này của bà vẫn chưa trầm ổn như bà nghĩ. Tuy mặt nó không biểu hiện gì nhưng người làm mẹ như bà hiểu tâm nó đang hoảng sợ, sợ không kịp cứu em gái mình. Nhưng nếu người điều khiển sáo thổi sáo lúc tâm tình đang hoảng loạn thì quá trình đóng băng sẽ có sơ hở, điều đó chỉ có hại chứ không có lợi, người thổi sáo sẽ bị trọng thương còn người được đóng băng cũng bị thương nặng vì sức mạnh bên ngoài tràn vào không khống chế

_Con xin lỗi- sau khi được bà Quỳnh nhắc nhở Thiên Minh cũng dần bình tĩnh lại, sao cậu lại sơ xuất như vậy chứ

_Biết thì được rồi , làm đi- giọng bà Quỳnh kiên quyết, nghiêm nghị nung cũng pha chút bất ngờ, anh em nó lại giống hệt nhau, rất cứng đầu nhưng Anh biết nói xin lỗi khi cảm thấy mình làm sai còn Thiên Minh trước giờ nó chưa bao giờ mở miệng nói xin lỗi ai, làm sai thì chịu phạt, dạy dỗ cỡ nào cũng không hề rãnh nói một lời, vậy mà hôm nay nó mở miệng nói xin lỗi với bà

Mọi người khi nghe xong đoạn đối thoại ngắn của bà Quỳnh và Thiên Minh thì vô cùng kinh ngạc, Thiên Minh là người thế nào? Nếu ai hỏi câu đó thì câu trả lời nhất định là lạnh lùng, kiêu ngạo, từ trước đến giờ chưa nghe anh ta nói một câu xin lỗi với bất cứ ai. Vậy mà hôm nay lại mở miệng nói xin lỗi, đúng thật là kì tích nhưng điều đó cũng chứng tỏ Thiên Minh rất thương yêu đứa em gái là Anh, có đôi khi tình yêu thương không cần những lời nói hoa mĩ mà chỉ cần một hành động hay lời nói rất nhỏ cũng bộc lộ tình yêu thương dành cho nhau một cách sâu sắc nhất. Nhưng chuyện này cũng không tồn tại trong đầu họ lâu, vì chuyện của Anh đã lấy đi của họ tất cả sự chú ý

Bên này, Thiên Minh đã hoàn thành xong việc đóng băng Anh, bà Quỳnh cầm một cây quạt tròn chỉ về phía cái cây cao nhất trong rừng, rồi lẩm nhẩm đọc cái gì đó, chỉ thấy từ cái cây cao đó và cả những cái cây xung quanh bay ra một luồng khí màu xanh , những cái cây héo dần rồi tàn lụi như bị hút đi hết nhựa sống. Mà quả thật đó chính là nhựa sống của cả khu rừng. Luồng khí màu xanh bay đến chỗ Anh, bao người cô lại thành một cái nhộng màu xanh biếc

_Tạm ổn, một lát nữa con bé sẽ tỉnh- bà Quỳnh mệt mỏi ngồi phịch xuống một cái ghế gần đó, có trời mới biết việc lấy đi mạch sống của khu rừng để cứu con gái bà phải mất bao nhiêu linh lực, bà kiệt sức rồi. Mọi người thở phào...

_Nhưng bác ơi, khu rừng này chết thật rồi ạ- Mai nói, vẻ vô cùng tiếc nuối

Mọi người theo lời nói của Mai cũng nhìn về phía khu rừng, một mảng xác xơ, tàn lụi. ...Bà Quỳnh không nói gì, chỉ cười hiền hậu:

_Các con hãy nhìn phía xa xa kia, vẫn còn một cây con sống sót, chỉ còn một cây con cũng có thể tái tạo lại khu rừng, chỉ còn một hi vọng cũng đừng từ bỏ- tuy bà trả lời câu hỏi của Mai nhưng lại nhìn Quân ý tứ, không hiểu sao bà rất có cảm tình với cậu nhóc này

Cảm nhận được ánh mắt của bà Quỳnh, Quân nhìn lại bà, trong đôi mắt hồ phách tràn đầy kiên định. Cậu quyết định, dù thế nào đi nữa cậu cũng sẽ không từ bỏ Anh. Cuộc đời này ngắn ngủi lắm, liệu duyên sẽ đến mấy lần trong đời, có khi chỉ cần một lần bỏ qua là đánh mất mãi mãi, mãi mãi hối tiếc, mãi mãi bỏ lỡ. Cậu dám chắc đó cũng là điều bà Quỳnh muốn nhắn nhủ với cậu qua ánh mắt

Lúc mọi người trò chuyện không để ý cái nhộng bao quanh Anh nhạt dần rồi biến mất, đôi mắt tím mở ra , vẫn lạnh lùng, tĩnh lặng nhưng có cái gì đó đan xen là áy náy

_Con tỉnh rồi à- bà Quỳnh xoay người nhìn Anh cười hiền

_Mẹ!- Anh gọi một tiếng rồi nhẹ đứng lên, cô cảm thấy cả người tràn đầy sức sống, lượng linh lực lúc trước mất đi giờ lại tràn đầy trong cơ thể cô

_Cậu không sao là tốt rồi, làm mình và mọi người lo quá- Lan thở phào

_Đã làm mọi người lo lắng, thực xin lỗi- Anh cười áy náy nhưng trong ánh mắt cô có một sự áy náy sâu hơn, đó không phải là sự áy náy vì làm mọi người lo lắng

_Lỗi phải gì, không sao là tốt rồi- Mai cười vui vẻ

_Đúng, đúng...không sao là tốt rồi- Huy phụ họa

_Sao lúc nào anh cũng thích nói theo em vậy- Mai lờm Huy, tuy đã là một đôi nhưng không lúc nào họ yên ổn. Nhưng không vì vậy mà tình cảm của họ xảy ra vấn đề ngược lại nó còn sâu sắc hơn

_Hai người này lại tới nữa- Kiên bất giác lắc đầu

_Ngày nào cũng cãi nhau, không chán sao?- Lan cũng hết nói nổi cặp này

_Vậy cậu với anh Kiên ngày nào cũng anh anh em em, ngọt ngọt ngào ngào, tình tình cảm cảm, lằng lằng mạn mạn cậu có chán không- Mai gằn cổ cãi lại

_Cậu...cậu...- Lan cứng miệng, ai bảo đang yên đang lành chọc vào Mai làm gì, gieo nhân nào gặt quả nấy mà, huhu

_Sao? Không nói được gì hả đúng quá mà- Mai trêu tức Lan

_Thì có sao, chúng tôi bồi dưỡng tình cảm đấy- Kiên cười gian xảo

_Không nói với hai người nữa, hai người bây giờ đang ở trong thế giới ngọt ngào của mình mà còn nhớ tới ai- Huy đáp lại Kiên, cậu tất nhiên phải về phe Mai rồi

Chờ mọi người yên ắng một chút , bà Quỳnh nhìn Anh , nhẹ nói:

_Tuy khu rừng này có thể tái tạo lại, tuy nó được tạo ra là để cứu người nhưng con nên nhớ cỏ cây cũng có sự sống, chúng đã hi sinh sự sống của mình để cứu con, con hãy quý trọng sinh mạng của mình. Khu rừng này có thể cứu con được bao nhiêu lần, 1 lần , 2 lần.....mẹ tin là con hiểu những gì mẹ nói. Con khỏi rồi mẹ cũng về đây, ba con đang sốt ruột chờ tin tức của con- nói rồi bà nhẹ quay người đi, bóng bà ngày một xa dần

Anh nhìn ra khu rừng xa xa, cảm giác áy náy càng sâu hơn, đôi mắt tím đượm buồn.Một bàn tay ấm áp đặt lên vai cô, nó rất ấm làm cô cảm thấy thật bình yên, và làm cô an tĩnh trở lại

_Đừng buồn, sống chết có số, phú quý do trời. Em cũng đâu muốn vậy- Quân an ủi nói, cậu cảm thấy xót xa thay Anh, tất cả mọi chuyện không hoàn toàn là do cô, sao cô cứ phải tự trách. Nếu ngày hôm nay cô không ngăn cản Ma Ảnh thì liệu Thế Giới này có được bình yên, con người có được sống trong an nhàn, hạnh phúc hay không? Huống chi là cây cỏ

_Đi thôi, hãy để họ một mình- Mai nói rồi mọi người rút đi, bên hồ giờ đây chỉ còn lại hai bóng hình, nhìn có vẻ xa cách nhưng thật ra lại vô cùng hòa hợp

_Cảm ơn anh- Anh không nhìn Quân, về mặt phức tạp, mi nhíu chặt. Sao cô lại cảm thấy vui và an ủi khi nghe những lời đó của Quân, và sao cô lại cảm thấy hình như nơi này- trái tim cô ngập tràn ấm áp

_Em hãy cười nhiều hơn, vì khi cười nhìn em bớt cô đơn- Quân nhìn bóng lưng Anh, chỉ đơn giản là khắc sâu hình ảnh đẹp này

_Có lẽ sẽ rất khó- Anh mơ hồ nói

Họ không nói gì nữa, chỉ là đứng nhìn về xa xa nhưng không khí xung quanh họ vô cùng ấm áp, hòa hợp

Ánh bình minh dần lênhai chiếc bóng dần xích lại gần nhau và gần như hợp thành một...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 32

Hôm sau, không khí trong phòng khách vô cùng căng thẳng, mọi người đều nhăn nhó, ai cũng thương tích đầy mặt. Bạch Diệp và Hắc Diệp sắc mặt lại càng khó coi

_Tiểu thư Sakura, chủ nhân, chủ nhân lại yếu hơn nữa rồi. Hình như việc hấn tỉnh lại đã thúc đẩy quá trình tái sinh diễn ra nhanh hơn- Hắc Diệp lo lắng nói

Anh nhăn mày thật chặt, không nói gì

_Không phải Anh đã sử dụng máu của mẹ cậu ấy tưới lên lăng mộ của hắn rồi sao? Sao Hắn có thể dễ dàng tỉnh lại?- Lan nhíu mày

_Điều đó chỉ có thể nói lên hai nguyên nhân. Một là có người giúp hắn . Hai là sức mạnh của hắn đã tăng thêm sau một thời gian ngủ say mà phong ấn của vị trưởng tộc năm đó lại ngày càng yếu nên không thể giữ nổi hắn- Huy nói, bộ mặt hay cười nói chẳng ra sao mọi hôm đã biến mất mà thay vào đó là vẻ mặt vô cùng nghiêm túc cùng một trí suy luận tuyệt vời

Điều mà Huy nói cũng chính là điều mà mọi người nghĩ trong đầu. Họ suy đi nghĩ lại cũng chỉ có hai khả năng này

_Về chuyện có người giúp hắn tôi có thể bảo đảm là không có việc đó xảy ra. Đội lính canh luôn túc trực 24/24, không thể nào có chuyện đó được- Bạch Diệp nói

_Vậy chỉ còn nguyên do thứ hai- Kiên nói

Sau một lúc thảo luận mọi người đưa ra kết luận là hắn tự thoát ra , không có bất kì một sự trợ giúp nào. Nhưng sự thật có phải vậy không ? Điều đó vẫn là một bí ẩn

_Ba ngày nữa chúng ta đi đảo Thiên Đường- Anh trầm giọng nói, ánh mắt vụt qua tia hàm ý khó đoán. Không ai biết trong đầu cô nghĩ gì

_ Nhanh như vậy? Liệu có cần thiết không?- Huy hỏi. Mọi người ai cũng biết đi đảo thiên đường tuy muôn trùng nguy hiểm nhưng cũng không mất nhiều thời gian, cùng lắm là nửa tháng, mà ngày mặt trăng đỏ phải một tháng nữa mới đến, Anh đi như vậy có quá sớm không? Gương Băng Ti vô cùng khó giữ vì nó có cả chính khí và tà khí, nếu pháp sư giữ nó có một chút tà niệm hoặc một chút khát vọng về một thứ gì đó thì tà khí đó sẽ ngày càng lan rộng và có thể nuốt chửng tâm hồn, chi phối hành vi của người giữ nó. Tuy ý chí của Anh vô cùng kiên định nhưng cô cũng là người sẽ không có lúc yếu lòng sao? Cô sẽ không có lúc mơ ước thứ gì đó xa vời sao? Với lại tuổi thơ Anh trải qua những gì họ phần nào biết được, liệu cô sẽ không bị gương Băng Ti khống chế sao? Đó là điều mọi người lo sợ khi Anh muốn đi đảo Thiên Đường trước dự tính. Họ đã bàn với nhau đến nửa tháng sau mới đi đảo Thiên Đường, nhưng bây giờ Anh nói vậy, không lẽ sự hồi sinh của ma ảnh đã làm kế hoạch của Anh thay đổi?

_ Cần, từ khi hấn tỉnh lại trước dự định em đã hiểu, một số việc trên đời này có lẽ không phải lúc nào cũng như ta suy tính, không phải lúc nào cũng nằm trong tay ta. Có lẽ những thử thách ở đảo thiên đường sẽ làm ta mất thời gian nhiều hơn ta dự định. Với lại em có tự tin sẽ giữ được gương Băng Ti- Anh nhẹ nhàng nói, ánh mắt lóe lên tia kiên định

_ Em quyết định là được rồi- Quân nói, ánh mắt cậu ngồi sáng, đời này cậu đã quyết định: chỉ cần nơi nào có cô, cậu cũng sẽ ở nơi đó để bảo vệ cô. Mọi người bất chợt cười cười, họ tin vào Anh. Anh có khả năng và đủ bản lĩnh để làm họ tin

_ Cảm ơn mọi người đã tin tưởng em- Anh mỉm cười nhìn mọi người một lượt, ánh mắt nhìn Quân lâu hơn một chút, trong mắt cô có cái gì đó khó hiểu, cái gì đó ấm áp, cái gì đó ngọt ngào. Nhưng rồi chỉ lướt qua đôi mắt cô lại trở về vẻ tĩnh lặng, lãnh đạm như lúc bình thường, không ai có thể nhận ra từ Quân, tuy cậu không nhìn thấy bất cứ gì lạ trong mắt Anh nhưng cậu có thể cảm nhận thấy cái gì đó trong đôi mắt tĩnh lặng của cô

_ Có gì mà phải cảm ơn- Lan cười cười

_ Hấn không thể phá rồi chúng ta được rồi, mình có cảm giác hấn bị thương rất nặng- Mai nói, mọi người đều hiểu “hấn” mà Mai nói là ai

_ Với lại hấn không có ai giúp sức, chắc trong một thời gian ngắn không thể hại người- Kiên nói

_ Không dễ dàng như vậy đâu, hấn sẽ tìm mọi cách để phá rồi, không cách này thì cách khác thôi- Thiên Minh im lặng này giờ cũng lên tiếng

_ Với lại mọi việc đều có mặt trái của nó, các em có chắc rằng hấn không có thuộc hạ để giúp hấn- Ngọc nghiêm mặt nói

_ Chuyện này.....- mọi người á khẩu, họ làm sao biết hấn có người giúp đỡ hay không

Anh không nói gì, ánh mắt thoáng chốc lóe lên tia phức tạp, im lặng suy nghĩ lại cô vẫn thấy sự việc này có điểm bất thường. Lúc cô trên đường đến lăng mộ hấn, cô có cảm giác hấn không phải một mình, khi cô đến nơi hấn đã thoát ra, người giúp hấn cũng đã đi khỏi nhưng trong không khí vẫn còn vương vấn đâu đó một mùi hương rất nhạt, và điều làm cô bất ngờ hơn nữa đó là người giúp hấn có lẽ không phải ác quỷ hay bất cứ thứ gì mà chính là một con người nhưng cô vẫn có cảm giác người đó không hoàn toàn là người mà hình như là nửa người nửa quỷ. Bây giờ mọi việc vẫn không chắc chắn nên cô không vội nói cho mọi người

Lúc này, ở một nơi tối tăm, âm khí dày đặc, giọng nói khàn đục của một sinh vật vang lên như phá tan cái không khí quý dị này nhưng cũng như làm không khí quý dị hơn

_ Mau.....ta cần thêm máu- giọng nói Ma Ảnh đầu gấp gáp, dù thế nào hấn vẫn thấy không bao giờ đủ, nếu không phải nguyên thần của con bé đó thiêu đốt cơ thể hấn thì hấn làm sao cần nhiều máu như vậy để phục hồi. Mỗi lần hấn ngừng uống máu là cơ thể lại thiêu đốt, đôi mắt đỏ của hấn nhuộm thêm một phần hận ý. Con bé chết tiệt và cả bạn của mày, ta sẽ không để bọn mày chết một cách an ổn. Ma Ảnh nhắc thêm một cơ thể còn dấy dựa lên và ”phập” cắn lên cổ cơ thể đó, máu tươi lập tức trào ra phun vào cả mặt hấn. Trong màn đêm không rõ cơ thể đó là gì, không rõ máu đó có màu gì cho đến khi Ma Ảnh bỏ cơ thể xụi lơ xuống khi nó đã không còn một giọt máu, hấn tức giận gầm lên:

_ Đây là cái quái gì? sao lại khó uống như vậy (Tg: Hết ham hồng uống máu mà làm như là uống cái gì vậy lại kêu là khó uống)

Một thân ảnh nhỏ nhắn tiến vào, vừa nhìn là đã biết là một cô gái. Trong bóng đêm, cô gái từ từ đi vào không có vẻ gì là sợ sệt mà hình như còn có một chút kính nể cùng yêu thương. Trong không gian u tối đó lọt qua một khe nhỏ, ánh trăng sợ sệt chiếu vào. Khi cô gái đi qua người ta chỉ kịp thấy tai của cô gái dài và hơi nhọn, điều đó chắc chắn cô không phải người bình thường. Nhưng nếu có ai nhìn thấy gương mặt của cô gái đó thì chắc phải sửng người rất lâu vì gương mặt đó đến tám phần là giống một người

_ Chủ nhân, xin tha thứ, đó là máu của lũ thuộc hạ mà thần đã đưa về cho chủ nhân giải tỏa cơn khác- Hắc Dạ cúi người

_ Vậy ngươi có hay không biết, chỉ khi ta uống máu người thì mới khôi phục được hình dáng?- Ma Ảnh vẻ mặt không tức giận, hấn nhếch miệng cười, máu còn vương trên khóe miệng. Tuy hấn chẳng làm gì nhưng lại làm cô gái tên Hắc Dạ sợ đến mức quỳ xuống

_ Thần biết nhưng chủ nhân đang bị thương nếu chúng ta bắt người sẽ kinh động đến chúng, thần.....- Hắc Dạ sợ đến mức mặt trắng bệch. Bao năm sống bên hấn à biết khi hấn mỉm cười chính là khi hấn tức giận

_ Không cần nói, người của ta khi nào thì vô dụng như vậy, có vài người cũng không bắt được. Ngươi biết tại sao ta đặt tên ngươi là Hắc Dạ hay không?- hấn vẫn bảo trì gương mặt cười

Không đợi Hắc Dạ trả lời, hấn đã nói

_ Hắc Dạ có nghĩa là đêm đen, trong bóng tối mọi việc đều có thể xảy ra, bóng tối nuốt chửng mọi vật vào cái miệng rộng lớn vô tận của nó và bóng tối có thể thao túng tất cả. Ngươi hiểu chưa- hấn cười nhưng gương mặt lại phủ thêm vài phần lạnh giá

_ Thân đã hiểu, thần đi ngay- Hắc Dạ nói rồi xoay người biến mất để lại trong bóng tối một con ác quỷ

Hắc Dạ nhanh chóng nhảy qua những cành cây, trong bóng đêm bóng dáng nhỏ nhắn có một ít ưu thương. Kí ức 1500 năm trước lại trở về. Lúc đó, ả là một cô gái sắp chết ả nhớ lúc đó mình mới 16 tuổi. Không biết vì sao khi ả sắp chết hắc bổng đến bên ả truyền cho ả sức mạnh mà ả chưa bao giờ biết tới, sức mạnh không hoàn toàn biến ả thành một con quỷ nhưng cũng là nửa người nửa quỷ. Hắc nói muốn ả làm thuộc hạ cho hắc, ả đồng ý. Vì ngay từ đầu khi nhìn thấy nam nhân đó ả đã trao trái tim mình cho hắc. Bao năm trôi qua ả vì hắc làm biết bao nhiêu việc xấu xa trời đất không vùng nhưng ả không bận tâm, chỉ cần nam nhân ả yêu có thể vui vẻ, muốn ả chết ả cũng cam lòng. Nhưng sự việc đâu chỉ như vậy, thời gian ở chung khiến ả ngày càng không khống chế được mình mà yêu hắc sâu đậm. ả không dám nói cho hắc biết, ả chỉ cần ở bên hắc như thế là đủ. Cho đến khi hắc bị tộc trưởng tộc ASAKI phong ấn suốt 1000 năm, thời gian dài đằng đẳng, những thuộc hạ trung thành với hắc đã bị lũ pháp sư tiêu diệt hết chỉ có nàng, sống chui sống nhủi mong một ngày có thể gặp lại hắc, nhưng thời gian đó là bao lâu? ả không thể chờ được, ả dùng mọi cách để cứu hắc bất chấp cả nguy hiểm lên vào lăng mộ để rớt lên đó máu tươi, để phong ấn suy yếu, để hắc có thể mạnh hơn và trở về bên nàng thì có xá chi việc bắt về cho hắc vài con người. Thời gian sống dài dai đằng đẳng đã làm ả quên đi ả là một con người, linh hồn ả giờ chỉ còn lại sự nhẫn tâm, tàn ác của loài quỷ, con quỷ trong ả đã găm nhấm phần linh hồn và cả lòng trắc ẩn còn lại trong ả, giờ trong ả chỉ còn lại tình yêu dành cho hắc, trăm năm, ngàn năm sau đi nữa cũng sẽ không thay đổi, cho dù hắc luôn lạnh lùng với ả nhưng ả cảm nhận được trong đôi mắt khát máu của hắc có một sự dịu dàng cũng đau xót khi nhìn ả vì thế ả cam nguyện chờ đợi hắc, chờ đợi hắc quay lại nhìn nàng(Tg: dẫn chứng cho một tình yêu mù hoán!)

Nhưng có lẽ một điều mà Hắc Dạ không thể nào ngờ tới, ả rất giống với một người và cũng chính vì lí do đó mà Ma Ảnh mới giữ nàng ở bên cạnh mình cho đến tận hôm nay

Đến khi Ma Ảnh gần như không thể chờ nổi nữa, sự kiên nhẫn trong hắc gần như biến mất thì ”bịch” một tiếng, bốn con người sợ hãi quỳ trước mặt hắc, hắc nhận ra trong đó còn có hai đứa trẻ chưa tròn năm tuổi

_ Thật không ngờ, lâu như vậy người vẫn còn nhớ món ta thích: máu trẻ con- hắc lạnh lùng nói nhưng ánh mắt lại lộ ra một chút tán thưởng dành cho Hắc Dạ (Tg: cái tên này không những ác mà còn biến thái nữa!)

Hai đứa trẻ nghe vậy đại ra, rồi khóc toán lên khi hắc đi chuyển lại gần. Bọn nó thấy rõ ràng, trước mặt bọn nó là một con ma gầy gò, hai mắt đỏ ngầu lồi ra, khôe miệng còn dính máu. Có phải con ma này sắp ăn thịt tụi nó hay không? Tụi nó không muốn đâu

_ Xin tha cho con chúng tôi, chúng còn nhỏ không hiểu chuyện....xin hãy tha cho chúng.....ông muốn chúng tôi làm gì cũng được....van xin ông- người đàn ông và người phụ nữ trung niên nghe vậy tuy không hiểu chuyện gì cũng liền quỳ xuống, không ngừng dập đầu đến chảy máu nhưng hắc vẫn không mấy may lay động

Hắc lạnh lùng nhìn hai người đang dập đầu cầu xin hắc. Từ từ đi đến xách cổ hai người lên và cắn ngấu nghiến vào cổ người đàn ông làm ông ta run rẩy phản kháng kịch liệt rồi dần lịm đi, cả người khô cạn máu chỉ còn đôi mắt trũng to, người phụ nữ thấy chồng mình như vậy, dấy dựa rồi xụi lơ mặc cho số phận, chỉ mong hắc có thể tha cho hai đứa con nhỏ của họ. Khi hắc hút máu của người đàn ông từng từng tác da thịt khô cháy của hắc như được bom hơi, chúng từ từ phình ra nhưng máu của một người làm sao đủ cho hắc.

Bỏ cái xác khô xuống hắc chuyển mục tiêu đến người phụ nữ, lần này nhanh gọn hơn nhiều vì người phụ nữ không dấy dựa, không phản kháng.

Khi hắc hút khô máu của người phụ nữ cũng là lúc hình dạng của hắc khôi phục gần như hoàn toàn lộ ra một nam nhân tuấn mĩ cùng mị hoặc vô ngần, đôi mắt phượng tà mị kết hợp với gương mặt trắng như sứ không một tí vết, mũi cao, tóc đen nhánh, cơ thể rắn chắc cường tráng làm Hắc Dạ nhìn đến ngẩn ngơ một lúc mới định thần lại, gương mặt đó, ả đã nhưng nhớ không biết bao lâu, gương mặt đó luôn luôn ở trong giấc mơ của ả

_ Đến lượt hai người- hắc tiến lại gần hai đứa bé nhấc chúng lên và cúi xuống, từ từ cắn nuốt những giọt máu thanh ngọt, tinh khiết. Hắc rất thích máu trẻ con vì chúng không lẫn tạp chất.

Đau đớn làm hai đứa bé không ngừng dấy dựa nhưng sức của chúng nào so kịp với vua ma cả rùng

Anh mơ màng nhìn thấy, mọi cảnh vật mờ ảo như có như không. Cô đang ở đâu? Đây là đâu?

Rồi cô lại mơ màng thấy xa xa, khung cảnh rất mờ như không thấy rõ. Một thân ảnh quen thuộc đứng trên một ngọn tháp, kế bên thân ảnh ấy lại là một thân ảnh khác đang nằm, vóc người cả hai đều nhỏ nhắn chứng tỏ là hai cô gái, bên cạnh hai cô gái là một thân ảnh cao lớn hơn, có lẽ đó là nam nhân. Phía trên là hai thân ảnh khác đang đánh nhau trên bầu trời lúc xa, lúc gần. Xa hơn một chút nữa là những thân ảnh đứng thành hình ngôi sao năm cánh đang đánh nhau với cái gì đó không ngừng trôi lên dưới đất, chúng như đánh mãi không chết. Rồi.....không gian bỗng chuyển thành một màu đỏ thẫm huyết vô cùng đáng sợ. Một luồng sáng màu vàng cam hình cầu quét qua tất cả những thứ không rõ lai lịch chui từ dưới đất lên biến mất và cũng không thấy trời lên nữa. Một tiếng gầm lớn trong không gian.....hai thân ảnh đang đánh nhau trên bầu trời có một thân ảnh bị đánh bay, thân ảnh còn lại bay về phía cô gái đang đứng, bắt ngờ đánh bay nam nhân ra một khoảng khá xa rồi xoay người nhanh chóng đâm cái gì đó về phía cô gái đang đứng và.....

_Aaaaaaa.....không...- Anh bật dậy, bừng tỉnh khỏi giấc mơ, ánh mắt trừng lớn nhìn trần nhà gỗ, không biết từ khi nào, sau lưng mồ hôi lạnh vã ra như tắm

_”Giấc mơ đó là sao? Nó nói lên cái gì? Những người trong đó là ai sao mình có cảm giác quen thuộc nhất là cô gái đó? Sao mình lại thấy bất an?”-

Anh đặt tay nơi trái tim đang đập không bình ổn của mình

Quân không ngủ được định ra ngoài tản bộ , khi đi qua phòng Anh bỗng nghe tiếng thét nhỏ của cô:

“Cô ấy mơ thấy ác mộng sao? Mình lo quá không biết cô ấy có sao không?”- Quân định gõ cửa phòng Anh nhưng bàn tay giơ lên giữ không trung thì dừng lại

“Nhưng mình lấy tư cách gì để hỏi cô ấy có chuyện gì không? Mình đâu là gì của cô ấy mà chắc gì cô ấy cần mình?”- Quân cười khổ , định bước đi thì tiếng nước chảy trong phòng lọt vào tai, nhũn mày kiếm

“Giờ này cô ấy còn tắm sao? Khuya lắm rồi, cô ấy sẽ bị cảm mất”- Quân lo lắng nghĩ, không tự chủ được đưa tay lên gõ cửa

“Cốc...cốc....cốc” ba tiếng gõ khô khốc vang lên

Ai đó- tiếng Anh vọng ra nhỏ nhẹ

Là anh- Quân lên tiếng

A, xin chờ một chút- Anh nói

10 phút sau.

“Cạch” tiếng mở cửa vang lên. Thân ảnh Anh rơi vào mắt Quân, quần áo chỉnh tề nhưng mái tóc ướt sũng, có vài giọt nước nhiều xuống chứng tỏ cô mới vừa tắm ra. Hương hoa anh đào của sữa tắm hoà với một ít hương oải hương của dầu gội làm Quân có cảm giác thư thái khó tả nhưng cũng có cảm giác say, say vì hương hay say vì người?... ..

Xin lỗi đã bắt anh chờ lâu, mời vào- Anh nói , gương mặt không biểu cảm nhưng đáy mắt xẹt qua tia ngạc nhiên.

Không có gì- Quân nói rồi vào phòng, ngồi lên một cái ghế gỗ đặt phía trái phòng, gần cửa sổ, ánh trăng hắt vào làm không khí nhu hòa hơn

Anh tìm em có chuyện gì không?- Anh để một cốc nước trước mặt Quân

Cũng không có gì, lúc nãy đi qua nghe tiếng em hét nhỏ nên vào hỏi thử xem có chuyện gì không- Quân nói, mày hơi nhũn lại

À không có gì- Anh lảng tránh, trả lời qua loa

Vậy thôi anh về phòng đây, nhớ đừng tắm quá khuya- Quân dặn dò rồi đứng lên, xoay người rồi đi

Cảm ơn- Anh nhẹ nói, bóng lưng Quân dừng lại một chút rồi bước tiếp , cũng không có quay đầu lại

Đợi đến khi thân ảnh Quân không còn nữa, Anh mới đóng cửa, trong tim lại có cảm giác ấm áp , ngọt ngào

Mây lại sao nữa, sao ta lại có cảm giác này mỗi khi gặp anh ấy- Anh đặt tay nơi ngực trái , thì thào

Đêm nay lại có vài người không ngủ. ...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Khi Anh mở mắt một lần nữa thì trời đã dần ửng đỏ, cô đến bên cửa sổ lặng lẽ ngắm hoàng hôn và suy nghĩ về giấc mơ tối qua. Sao cô cứ cảm thấy giấc mơ đó vô cùng chân thật, phải chăng giấc mơ đó tiên tri cho những điều sắp tới mà cô phải đối mặt. Từ xưa đến nay số phận đã định pháp sư có khả năng tiên tri chỉ có 2 con đường, một là phong ấn khả năng đến cuối đời, hai là giống như cô, biết trước được mọi việc và phải một mình đối mặt với những cảm giác mà giấc mơ đem lại.

Cảm giác bất an lo sợ cứ như là sắp mất đi thứ gì đó quý giá làm tim cô bỗng chốc trống rỗng..... Xa xa ngoài kia....những tia nắng dần lên.mọi thứ dường như hỗn độn không theo bất cứ một quy luật nào cũng giống như lòng cô... nó đang rối bời.

Nhắm mắt lại để cơ thể nhẹ nhàng hơn và tâm hồn bình lặng trở lại, Anh xoay người lại thì vô tình bắt gặp những gói quà của mọi người, những gói quà hôm đó cô chưa kịp mở.....

Cô mở lần lượt những món quà. ...Của Lan là một sợi dây cột tóc màu hồng vô cùng xinh xắn. Mai là một đôi bông tai làm bằng ngọc bích hình hoa mai. Kiên cũng tặng một sợi dây cột tóc làm Anh phải nhè nhẹ mỉm cười ” Không hổ là người yêu suy nghĩ giống nhau đến vậy”. Huy khoa trương hơn tặng cả một cây kẹp tóc hình nơ bướm bằng thạch anh trong suốt tỏa ánh sáng màu xanh nhạt. Đến hộp quà của Quân, điều làm Anh ngạc nhiên đó là trong hộp toàn socola và góc trái còn có một cái hộp nhỏ hơn, socola hình như là tự làm, do để ngoài không khí quá lâu nên đã bị chảy ra không ít. Đặt cái hộp xuống cầm lấy cái hộp nhỏ lên và mở ra. ...

Bên trong là một sợi dây chuyền bạc, sợi rất mảnh nhưng điều làm Anh nhũn mày nghi hoặc đó là mặt dây chuyền. Mặt được đính vô số hạt kim cương vô cùng nhỏ, chỉ chít kết chặt với nhau tạo thành một trái tim. Một phần nhỏ của trái tim không phải là kim cương mà là một viên ruby đỏ khá to, nó chiếu ánh sáng đỏ rực như lửa. Nhìn vào làm người ta liên tưởng đến trái tim này bị mất đi một chỗ rồi lại được một phần khác lấp đầy. Rất lâu về sau cô mới biết được dụng ý của Quân khi làm sợi dây này. ...

Anh cầm lấy sợi dây đeo vào cổ mà cả cô cũng không biết tại sao cô làm vậy, sờ nhẹ mặt dây chuyền cô có cảm giác ấm áp lạ thường, miệng không biết từ khi nào nhếch lên thành một nụ cười thật sự, không phải cười lạnh, không phải cười mỉm mà đó là một nụ cười tươi tắn như bạch mai, lại thuần khiết như những giọt sương sớm. Có lẽ cả Anh cũng không biết cô đang cười. Bao lâu rồi Anh không cười như vậy? Cả cô cũng không còn nhớ rõ. Trừ mẹ, hai cô bạn thân và Ngọc ra thì người có thể làm cho Anh cười như vậy chỉ có Thiên Minh có lẽ cô cũng không ngờ rằng nụ cười thật sự của cô hôm nay lại dành cho một người khác phái mà không phải Thiên Minh- anh trai cô mà chính là Quân. Và có lẽ chính cô cũng không ngờ trái tim dần có hình bóng một người

Tao nhả cầm lấy thanh socola đã chảy nhẹ nhàng đưa vào miệng nhắm nháp. Ngọt – đó là cảm giác đầu tiên của Anh. Quả thật rất ngọt, không những ngọt ở đầu lưỡi mà còn ngọt tận tâm hồn. Người Nhật cảm nhận mọi thứ bằng tâm hồn và cả Anh cũng vậy. Cô biết chắc rằng Quân đã tốn không ít công sức để là những thanh socola này vì khi một thứ gì đó được tạo ra bằng chính tâm lòng của người làm thì người nhận nó cũng sẽ cảm nhận được.lòng. ...có một dòng suối ấm áp chảy qua.

Trên bàn ăn, mọi người tập hợp đông đủ, không khí cũng có phần thoải mái hơn hôm qua

_Nguyễn Ngọc Mai. ...cậu mau trả lại con tôm đó cho mình, con tôm đó anh Kiên bóc vỏ cho mình mà- Lan trừng mắt với Mai

_Cậu cũng thật ích kỉ nha, cho bạn bè một con tôm thì đã sao chứ, cậu kêu anh Kiên lột con khác à được rồi- Mai bực tức liếc Huy một cái, nhìn Lan bằng một bộ dáng không sợ chết, nói xong còn đưa con tôm lên miệng cắn một cái làm Lan tức xì khói

_Cậu.cậu.cậu muốn ăn sao không bảo anh Huy bóc cho mà ăn chứ, con tôm của mình mà. ...-Lan ầm ức nói, đó là con tôm chính tay Kiên lột cho cô vì sợ tay cô bị bẩn mà, tình cảm như vậy lại bị Mai nói ăn liên ăn mất, thật là ức chế cô mà, hu hu. Không biết hai người kia lại giận nhau cái gì nữa

Thấy Lan như sắp khóc Kiên liền nhẹ giọng an ủi bảo bối của mình

_Đừng khóc, anh bóc con khác cho em, có được không? Em khóc anh sẽ đau lòng (Tg: bây giờ mới phát hiện Nhi viết ngày càng sến súa!)

_Để anh bóc cho em được không, bà xã- Huy đưa cái bộ mặt mà Mai coi là chán ghét đến trước mặt cô

_Ai là bà xã anh, tránh xa một chút- Mai ghét bỏ đẩy đẩy Huy ra nhưng hình như càng đẩy Huy lại càng sát lại gần hơn

_Thì em chứ ai, sớm muộn gì cũng gả cho anh, em ngại cái gì chứ- Huy cười gian xảo. Cậu không biết tại sao hôm qua khi cậu gọi Mai là bà xã thì cô đỏ mặt, giận dữ không cho cậu gọi. Cậu thấy có sao đâu nhưng không hiểu sao từ hôm qua tới giờ Mai luôn giận dữ cậu (Tg: chị ấy then đấy)

_Hai đứa này không biết bao giờ mới lớn, vậy lễ cưới của tụi nó bao giờ mới cử hành a, bao giờ mới có tiểu bảo bối để chị đây nựng a rồi bao giờ mới.- Ngọc chưa nói hết thì đã bị Thiên Minh che miệng

“Quác....quác.....” một đàn quạ đen bay qua đầu mọi người. Quả nhiên tài năng bẩm sinh của Ngọc không bao giờ bị mai một. Thời gian qua quá căng thẳng nên làm cái miệng toàn thốt ra “lời vàng ý ngọc” của Ngọc tạm thời ngưng hoạt động nhưng thật không ngờ vừa mới mở miệng đã làm mọi người suyết ôm tim. Ngọc à, trí tưởng tượng của chị không phải là quá phong phú đó chứ.mới đây mà đã liên tưởng đến chuyện chồng con của Huy và Mai. ...

_ao...ông...o...em...ói(sao không cho em nói)- Ngọc lắc đầu kháng nghị

Thấy sắc mặt mọi người ngày càng đen Thiên Minh găm nhẹ:

_Em dám nói nữa anh liền hôn em tại đây

Im lặng.

Quả nhiên có tác dụng, Ngọc không dấy dựa nữa. Cho dù Ngọc có tính quái cỡ nào cũng phải chừa lại chút sĩ diện cho mình chứ, Thiên Minh nói được làm được, lỡ cậu hôn cô trước mặt mọi người thế này cô còn mặt mũi nào ra ngoài gặp người a. ...

_” Trên đời này chắc chỉ có anh Minh trị được chị Ngọc”- đó là suy nghĩ chung của những con người còn lại bao gồm người quá quen thuộc với Ngọc là Anh

_Ăn đi mọi người- Anh nhàn nhạt nói

_Nhìn sắc mặt cậu không tốt lắm , tối qua ngủ không ngon sao- Lan chu đáo phát hiện ra vẻ mặt Anh hơi tiêu tụy, hai mắt hơi thâm quầng một chút

_Ừ, mọi người ăn đi, rồi ra phòng khách em có chuyện muốn nói- Anh nói xong cũng cúi đầu xuống ăn nốt phần của mình

Chờ mọi người ngồi xuống, Anh chậm rãi nói:

_Con hai ngày nữa là đến ngày đi đảo Thiên Đường, mọi người nhớ chuẩn bị. Anh Thiên Minh và chị Ngọc phải ở lại để bảo vệ nơi này nên chỉ có 6 người chúng ta đi, Song Diệp sẽ hộ tống chúng ta đến đảo Thiên đường. Đây là trang phục của mọi người- nói rồi Anh lần lượt lấy một xấp vải cho từng người

Xấp vải mềm như tơ lụa, phát ra ánh sáng bảy màu lung linh. Chỉ cần chạm tay vào tấm vải nó sẽ tự động rũ xuống ôm sát cánh tay, ánh sáng long lanh càng thêm rực rỡ

_Đây là vải được dệt bằng tơ của.....- Lan nghi hoặc nhưng trong lòng đã có kết quả

_Tầm Băng Hỏa- Anh nói

Ai cũng biết Tầm Băng Hỏa là loại tầm sống ngàn năm trên đỉnh núi cao nhất ở Thế Giới Bất Diệt. Ban ngày nhiệt độ núi lạnh như băng tuyết, đêm xuống lại nóng như nham thạch đang sôi sục. Loại tầm này không những sống được ở nơi này mà còn sinh sôi nảy nở nên mới có tên là Tầm Băng Hỏa. Chỉ ăn khoác áo được dệt bằng tơ của tầm băng hỏa lên người thì những tác động của tự nhiên cũng chẳng hề gì, đông ấm, hạ mát, thủy hỏa bất xâm, đao thương bình thường không thể cắt đứt. Với lại màu sắc của loại tơ này rất xinh đẹp- bảy sắc như cầu vồng nên lại càng quý hiếm

_Thật xinh đẹp- Mai buộc miệng khen, đầu igit thì cô cũng là con gái làm sao không yêu thích những thứ xinh đẹp?

_Nhưng làm sao cậu lại lấy được tơ của chúng để dệt vải vậy Anh, đỉnh núi đó là một dốc thẳng đứng mà- Lan nhủ mày, cô được biết đỉnh núi nơi tầm băng hỏa sinh sống là một dốc thẳng cứ như là một cây cột vậy, không thể nào sử dụng khinh công, đó là con chưa kể đến nguy hiểm trùng trùng khi vào hang tầm. Loại tầm này tuy xinh đẹp nhưng trong người ngoài tơ còn chứa Hàn Băng Liệt Hỏa độc, người bình thường trúng độc sẽ lập tức mất mạng do không thể chịu nổi cơ thể mình hết nóng như lửa rồi lại lạnh như băng, các giác quan sẽ dần tê liệt, thần kinh dần bị hủy hoại mà chết đi

_Rất đơn giản- Anh cười sâu xa

_Em dùng Tinh linh- Quân nhếch mép

_Đúng vậy- Anh mỉm cười, xem ra Quân rất hiểu ý cô

_Chúng có thể chịu nổi- Kiên nghi ngờ

_Tất nhiên có thể, sức chịu đựng dẻo dai...., thân hình nhỏ bé....., tầm băng hỏa sống rất lâu và không ngừng nhả tơ....- Anh nhắc nhở một số ý, cô tin mọi người có thể hiểu. Lúc mới đến đây cô cũng không tin là Tinh Linh có thể lấy được tơ của tầm băng hỏa nhưng Sita đã làm cho cô tin bằng cách sai chúng đem về vài sợi tơ của tầm băng hỏa

_Ồ- năm cái đầu gật gù, họ đã hiểu. Tinh linh có sức chịu đựng dẻo dai nên có thể dễ dàng lên đến đỉnh núi, thân hình nhỏ bé dễ dàng luồn lách qua cạm bẫy. Về ngoài thân thiết dễ thương làm bọn tầm không đề phòng. Tầm băng hỏa có sự đề phòng vô cùng mạnh mẽ, có lẽ vì thấy tinh linh không gây hại nên không làm gì, chúng lại sống rất lâu và hầu như trong suốt cuộc đời công việc duy nhất và quan trọng nhất của chúng là nhả tơ, khi số lượng tơ quá nhiều sẽ làm chúng bị kẹt lại trong hang vì thế cho nên chúng cần một người để thu dọn bớt tơ và người chúng chọn là tinh linh

_Thôi mấy đứa cứ bàn bạc, chị và anh Minh đi trước- Ngọc và Thiên Minh đứng lên, xoay người rời đi, họ phải đi sắp xếp lại đội hình vì Bạch Diệp và Hắc Diệp phải hộ tống Anh đến đảo Thiên đường. Nếu đội hình phòng vệ không được sắp xếp lờ mờ như bị tấn công sẽ rất loạn

Đội bóng đôi tình lữ khuất dần Huy mới nói:

_Vậy chúng ta đến đảo Thiên Đường bằng cái gì?- do không biết được vị trí cụ thể của đảo Thiên đường nên cậu không biết họ sẽ đến đó bằng cách nào

_Chúng ta sẽ ngồi phi cơ đến bến cảng sau đó sẽ đi tàu, vì nếu sử dụng máy bay thì rất bất tiện vì đảo Thiên Đường không gần như ta tưởng và trên bầu trời chúng ta không phải là thứ duy nhất có thể bay- Anh lạnh nhạt nói, bọn hút máu cũng có thể bay, nếu ở trên không thì bọn chúng sẽ dễ dàng phục kích họ nhưng còn dưới nước thì lại khác.....

Trừ Anh ra không ai biết đảo thiên đường ở đâu. Đảo Thiên đường là một hòn đảo nhỏ nằm cách Nhật Bản khoảng 3000 dặm đường biển, hòn đảo này quanh năm sương mù che phủ lại thêm bị phù phép nên đến nay vẫn chưa có người bình thường nào có thể đặt chân đến

_Chúng ta sẽ đi vào ban đêm đúng không?- Quân hỏi, cậu biết ma cà rồng chỉ có thể xuất hiện khi màn đêm buông xuống, mà trong chuyến đi lần này lại có Song Diệp nên chắc chắn phải khởi hành vào đêm

_ Phải, mọi người chuẩn bị đi, đến 19 giờ hai ngày nữa chúng ta xuất phát

Vẫn trong không gian u ám đen tối, một con người hay nói đúng hơn là một con quỷ đang bắt chéo chân trên một bộ ghế da, trong màn đêm mọi thứ đều không thấy rõ, chỉ thấy mờ mờ người đàn ông đó đang cười, một nụ cười lạnh đến tận xương tủy

_ Hắc Dạ, lần này ngươi phải diễn một vở kịch cho chúng xem rồi, vất vả cho ngươi

_ Thừa chủ nhân, đó là trách nhiệm của thần, thần nhất định cướp được Gương Băng Ti về cho ngươi- Hắc Dạ cúi thấp đầu

_ Vậy thì tốt, đi đi, đi chuẩn bị một vở kịch cho ta xem- Ma Ảnh vuốt ve gương mặt của ả dùng ở đôi mắt hạnh dài, cười lạnh làm tim ả thoáng chốc nhanh hơn mấy nhịp, dù đã quen với nụ cười của hắn nhưng vẫn k cảm lòng được mà si mê

_ Vâng- Hắc Dạ nói rồi cúi người biến mất

Trong đêm tối giờ chỉ còn lại duy nhất một thân ảnh độc ác, vì vua của màn đêm, ông hoàng của bóng tối

Và trong cái không gian bức người, đen tối đó, tiếng cười vang vọng nơi nơi...

_ Bọn pháp sư các ngươi đều là một bọn đạo đức giả, đều là một bọn dư thừa lòng thương người, để ta xem sau khi bị lừa các ngươi có còn giữ cái bộ mặt thanh cao, giả dối đó được nữa không..... ha.....ha.....ha.....Phiêu Linh ơi là Phiêu Linh.....nàng làm sao đủ bản lĩnh để đầu lại ta... ha...ha...ha.....

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Thời gian trôi nhanh, thấm thoát đã qua 3 ngày, trời xup tối, ánh trăng non sắp lên, khung cảnh xa mờ

Sáu ánh cầu vồng rực rỡ trong đêm, bên cạnh đó là hai cái bóng một trắng một đen

_ Tiểu thư Sakura, chúng ta có thể lên đường- Bạch Diệp cung kính

_Ừ- Anh chỉ ừ một tiếng sau đó không nói nữa

Tám người đi đến cách cửa ngăn cách thế giới bắt diệt và thực tại, mở cửa...đi qua.....

Phong cảnh vẫn như ngày nào nhưng tiêu điều hơn, tinh khiết hơn vì màu tuyết trắng xóa bao trùm tất cả

Giữa sân biệt viện, tám người đàn ông trung niên đang quỳ gối trên nền tuyết lạnh lẽo, ai khuyên thế nào cũng không chịu đứng dậy

Khi nhóm người của Anh bước vào đến đầu há hốc miệng sững sờ. Vì sao? Vì tám vị đang quỳ đó là tám trưởng lão trong tộc ASAKI mà mọi người trong tộc rất mực tôn trọng, nhưng hôm nay sao họ lại quỳ ở đây

_ Các vị trưởng lão sao lại ở đây- Lan nhin không được hỏi

_ Bọn ta đến để xin trưởng tộc đi theo hộ tống người- một vị trưởng lão trả lời

_ Có gì thì vào nhà rồi hãy nói, trời đông tuyết lạnh, các vị tuổi đã cao sao lại quỳ ở đây- Huy nói

_ Trưởng tộc không đồng ý cho chúng tôi theo, chúng tôi nguyện quỳ ở đây để cầu xin trưởng tộc- một vị trưởng lão khác nói. Phải biết, nếu trưởng tộc xảy ra chuyện há chẳng phải tộc ASAKI như rắn mất đầu, lỡ như kinh định tấn công thì không phải sẽ rất loạn sao, họ cũng chỉ suy nghĩ cho tộc ASAKI thôi. Lại nói vị tộc trưởng này kế thừa chức tộc trưởng khi còn rất trẻ, mới 10 tuổi đã ngồi vào chức trưởng tộc, thân làm trưởng lão nói thật lúc đầu họ cũng có chút lo lắng nhưng sao khi nghe những sách lược và mưu trí của vị trưởng tộc này thì hoàn toàn tâm phục khẩu phục, cam nguyện đi theo hỗ trợ cho vị trưởng tộc này cả đời, nếu trưởng tộc có mệnh hệ gì, không những hại đến tộc ASAKI mà còn để lại tiếc nuối trong lòng họ, một thiên tài như vậy mất đi không phải rất tiếc hay sao?

_ Bọn ta đi theo có thể giúp đỡ ngài tiêu diệt chúng ngài vật, lại có thể bảo vệ ngài, ngài hãy suy nghĩ kĩ- một trưởng lão khác nói

_ Ta nói không được, các vị nghe không hiểu ý ta hay sao?- Anh lạnh lẽo nói, họ hành sự bên mình bấy lâu nay mà không hiểu ý mình thật khiến cô có chút

thất vọng

_Bọn ta.....- mấy vị trưởng lão á khẩu, lắp bắp không nói được gì

_Nhưng mà ngài đi một mình nguy hiểm trùng trùng...chỉ sợ.....- một vị trưởng lão không dám nói hết câu vì ánh mắt lạnh nhạt của Anh quét tới

_Các người thật khiến ta thất vọng. Nguy hiểm trùng trùng? Nực cười? Đường đường là tộc trưởng một gia tộc lại chẳng thể tự bảo vệ mình, há chẳng làm trò cười cho thiên hạ, bản lĩnh của ta chẳng lẽ kém đến vậy? Lại nói, các người thân là trưởng lão lại không biết suy nghĩ cho thấu đáo. Tại sao ta bảo các người ở lại, vì có rất nhiều người cần các người giúp đỡ, bọn hút máu có thể làm hại người vô tội bất cứ lúc nào, tiêu diệt bọn hút máu, bảo vệ người vô tội là trách nhiệm cũng là nhiệm vụ của bọn người. Tộc Asaki sau khi ta đi cần người quản lý, các người đi theo ta rồi, một mình anh Minh có thể xoay sở kịp sao. Kinh địch trước mắt phải lo dốc sức chống lại vậy mà các người.....làm trưởng lão lâu như vậy, hành động này của các người thật khiến ta thất vọng- Anh thật sự tức giận, vẻ mặt chừng chạc không phù hợp với lứa tuổi, tính tình vốn lạnh bạc nay lại càng thêm băng giá, hàn khí bắn ra bốn phía là mọi người xung quanh lạnh run, các vị trưởng lão lại càng run rẩy dữ dội, không phải do tuyết lạnh mà là do lời nói của Anh. Cô nói đúng, là họ nhất thời hồ đồ, suy nghĩ không thấu đáo, chính họ cũng thấy hổ thẹn

_Bọn ta đã hiểu...xin trưởng tộc tha thứ- tám vị trưởng lão đồng loạt cúi đầu, gia pháp trong tộc Asaki rất nghiêm, chỉ cần có lỗi phải lập tức cúi đầu nhận sai không cần biết tuổi tác lớn bé thế nào vì đó là kỉ luật, kỉ luật đã được lập ra hàng ngàn năm trước của tộc Asaki

_Thôi...các người về đi, bọn ta cũng phải lên đường- Anh phát tay, vẻ mặt dần ra không còn mấy tức giận nhưng vẫn vương một chút thất vọng

Công chúa băng giá – chương 34

Mọi người ra cửa lên một chiếc xe san trọng rồi đến sân bay ở trung tâm Tokyo, vì cảng khá xa nên ngôi phi cơ sẽ ít tốn thời gian hơn. Chiếc phi cơ cất cánh bay lên bầu trời đêm tối mịt, thẳng tiến đến bến cảng lớn nhất Nhật Bản- cảng Nagoya. Từ trên nhìn xuống phía dưới đã thấy một con tàu to lớn có tỉ trọng ít nhất cũng khoảng 225282 tấn, dài khoảng hơn ba trăm rưỡi mét, toàn bộ tàu đều được mạ một lớp bạc nguyên chất tỏa ánh kim màu trắng sáng trong màn đêm đen tối. Nhưng nếu người bình thường có đi qua cũng chỉ nhìn thấy một chiếc tàu khổng lồ bình thường vì Hắc Điệp đã dùng thần thuật che mắt, nếu để có người nhìn thấy sẽ gây phiền phức to

Con tàu được mạ bạc vì ma cà rồng hút máu rất sợ bạc còn loài uống máu thì không, chỉ cần bọn hút máu chạm vào thì da thịt sẽ bị đốt cháy rồi để lại một vết sẹo không bao giờ lành nên chúng rất sợ bạc vì đối với loài hút máu mà nói, vết sẹo là một sự sỉ nhục. Tàu còn có những khoang kín nhưng thoáng, ánh sáng mặt trời không thể chiếu qua để ma cà rồng có thể ở vào ban ngày. Ngoài ra, khi con tàu được làm bằng bạc thì sẽ tránh được nhiều sự tấn công của bọn hút máu

Phi cơ nhẹ đáp xuống, lần lượt từng người lên thuyền. Toàn bộ thủy thủ tàu đều là ma cà rồng, họ đều là tinh anh trong loại ma cà rồng uống máu, được huấn luyện cực kì nghiêm khắc để có thể bảo vệ cho Nữ Hoàng cùng năm vị hộ pháp an toàn đến đảo Thiên đường. Một khi nữ hoàng giúp Chủ mẫu Sita được giải thoát thì cũng đồng nghĩa với việc bọn hắn cũng được giải thoát, với lại sự kính trọng đối với vị nữ hoàng này làm họ càng cố gắng dốc sức

_Nữ Hoàng và các vị hộ pháp, song điệp đại nhân- hơn tám trăm thủy thủ cúi chào

_Ừ, ở đây ai là thuyền trưởng- Kiên cười nhả nhận

_Là tôi ạ- một người đàn ông trung niên bước lên, ông có một vẻ đẹp mà bất kì ma cà rồng nào cũng có

Nhóm Anh gật đầu xem như chào.....

_Ban ngày thì Nữ Hoàng và năm vị hộ pháp sẽ điều khiển tàu, đêm đến sẽ đến phiên chúng ta- Hắc Điệp lạnh lùng nói, gương mặt bốn mùa hầu như không có một biểu cảm nào

_Vâng- các vị thủy thủ đồng thanh đáp

Đêm đã quá nửa, ánh trăng lên cao tận đỉnh đầu.....

Cảm giác khó chịu làm Quân khó mà chợp mắt được, chỉ cần nhắm mắt là cảm giác ấy lại lan tràn trong tâm trí, cảm giác như sắp mất đi cái gì đó, đau đớn làm cậu gần như nghẹt thở nhưng lại không biết cảm giác đó là gì

_”Chắc phải thức cả đêm rồi”- Quân lắc đầu cười khẽ

Cảm thấy ở trong phòng cũng chẳng thoải mái lắm, Quân dời bước khỏi phòng đến đầu tàu, cảm giác gió biển thổi man mát có lẽ sẽ khiến cậu dễ chịu hơn.

Vừa bước đến cách cửa đi lên đầu tàu cậu chợt ngẩn ra một lúc, Anh đang đứng đó, im lặng nhưng ánh mắt nhìn xa xăm, ánh mắt của sự xa vời làm người ta không thể với tới cũng không thể nắm bắt những suy nghĩ trong đôi mắt ấy. Ánh sáng mặt trăng hắt lên người cô tạo một màn mỏng dịu dịu, kết hợp với ánh mắt tím buồn trông cô lúc này nhu hòa hơn nhiều, không còn vẻ lạnh lùng, xa cách, không còn hàn khí quanh người, nhìn cô lúc này nhỏ bé và cô đơn làm sao. Cậu bỗng muốn đến bên cô, vòng tay ôm cô vào lòng, thật chặt. Để cô biết trái tim cậu đập vì cô, cậu có thể vì cô làm mọi thứ. Nhưng ý nghĩ đó vừa lóe qua đã vụt tắt. Cậu biết mình là người kiêu ngạo, cậu sẽ không bày tỏ với cô khi cậu chưa đủ sức bảo vệ cô, cũng đồng nghĩa cậu muốn mình phải vượt qua cô.

Bước chân Quân dừng lại một chút rồi tiếp tục bước đến, đứng cạnh Anh:

_Em không ngủ được sao?

_Anh cũng vậy? - Anh nói nhưng vẫn không quay mặt nhìn Quân mà nhìn về mặt biển nhấp nhô, lấp lánh nhờ ánh sáng mặt trăng. Tuy đẹp nhưng lại mờ ảo, vô hình

_Ừ, lạnh không? - Quân vừa nói xong cũng là lúc chiếc áo choàng dài đến gối cậu khoác lên người Anh

_Không cần, em không sao? - Anh cảm thấy hương thơm nam tính của Quân phất chốc bao lấy cô, làm cho trái tim vốn bình lặng như hồ của cô nhảy lên vài cái...chệch nhịp...vội trả lại áo choàng cho Quân nhưng

_Khoác vào đi, gió đêm rất lạnh, dù em có linh lực hộ thân nhưng cũng phải biết lạnh mà- Quân dịu dàng nhìn Anh, ánh mắt ngập nhu tình cũng chiều chuộng, yêu thương

Mà ánh mắt của Quân làm Anh đỏ mặt lên nhưng không thể không né tránh, cô sợ một khi nhìn vào sẽ bị hấp sâu vào trong sự ôn nhu, dịu dàng đó rồi một ngày không thể tự rút ra, một ngày sẽ hối hận. Vì vậy cái áo choàng của người nào đó vẫn yên vị trên người Anh

Hai người đứng đó, lặng lẽ ngắm mặt biển nổi sóng lăn tăn, ánh trăng như bao lấy họ, ôm lấy họ, tạo cho họ một không gian riêng mà trong không gian đó chỉ có đôi phương, không biết từ lúc nào...trái tim họ.....kề sát cạnh nhau.

Một đêm cứ như thế trôi qua thật bình yên nhưng ai biết được thứ gì chờ họ phía trước.....

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Ánh đỏ rực lên phía cuối chân trời.....con tàu bạc khổng lồ nhẹ nhàng chạy trên mặt biển xanh thẳm....bầu trời cũng một màu xanh hiền dịu....

Sáu con người ở trên boong tàu nói chuyện riu rít, xa một chút còn có kê thêm một cái bàn và sáu chiếc ghế

_Woa.....- Lan vươn rộng đôi vai nhỏ bé đón gió biển buổi sớm

_Đúng là thoải mái quá! – Mai cảm thán

_Bà xã.....em có muốn uống tí cà phê không, ông xã pha giúp em- Huy nói, giọng nói ngọt tới mức làm mấy nhân sự còn lại sồn hết cả da gà

_Anh tránh xa một chút, đừng có lại đây, thật là...nổi hết cả da gà- Mai đẩy đẩy Huy đang có ý định sấn tới

_Em đừng làm vậy ~.....anh đau lòng lắm- người nào đó da mặt dày hơn cả tường thành mẽ nheo

_Hai người có thật là đang yêu nhau không vậy, cứ cãi nhau suốt- Lan cười cười nhìn Huy và Mai, vẻ mặt làm bộ thật nghi ngờ

_Hai chúng tôi là vậy đó, ai như cậu chứ, suốt ngày ăn kẹo sữa, ngọt chết người ta rồi- Mai không chịu thua phản bác

_Rồi sao chứ...cậu suốt ngày cứ trêu người ta...- Lan đỏ mặt, hứ một tiếng

_Ai bảo cậu trêu mình trước làm chi, gieo nhân nào thì gặt quả ấy đấy, ha ha ha.....- Mai cười ngọt ngào

_Cậu...cậu...- Lan tức muốn chết, uất ức ngửa đầu hỏi trời: tại sao lúc nào đầu khẩu cô cũng thua Mai vậy? Thật không cam lòng nha.....ông trời ngó xuống mà coi...

_Mặc kệ họ, nào uống một ngụm đi- Kiên không biết từ đâu chui ra, đưa đến trước mặt Lan một tách cà phê còn bốc khói nghi ngút, tỏa mùi hương dịu nhẹ

Lan đỏ mặt hớp một ngụm

_Cảm ơn anh- Lan cười tươi tắn

_Bé ngọc này, cảm ơn cái gì- Kiên yêu thương nheo nheo má Lan

_Đó, đó em thấy chưa, người ta ngọt ngào như vậy- Huy bắt mắt cộng thêm một chút uất ức nhìn về phía Mai, Mai lại vờ như không thấy gì làm mặt người nào đó đen đi một nửa

Lan đang thưởng thức tách cà phê ngon lành thì bị Mai phán một câu xanh rờn

_Mình nhớ tách cà phê đó anh Kiên đã uống rồi đấy, Lan à, có ngon.không- Mai gian trá cười nhìn Lan, còn cố tình kéo dài cái chữ Ngon

_Cái... cái gì- mặt Lan phốc một cái đỏ tới tận mang tai, cứ lấp ba lấp bắp mãi

_Không sao, mình thấy anh ấy mới uống có một ngụm thôi, cậu yên tâm đi, mình thấy vẫn còn “ngon” lắm- Mai cười đến đáng ghét (tg: rồi...rồi, cái điệu cười này là bị lấy anh Huy nè, chắc luôn)

_Vậy chúng ta cũng thử đi bà xã....- Huy cười cười

_Anh.....anh....thử cái gì chứ, cách xa em ra....- Mai luống cuống

_Bởi vậy người ta nói vô quýt dày có móng tay nhọn quả không sai, chỉ có Huy mới trị được Mai- Kiên cười cười

Bỏ qua khung cảnh náo nhiệt bên đó, khung cảnh bên này khá yên tĩnh. Quân và Anh ngồi nhâm nhi tách cà phê, không ai nói gì, rồi Quân lên tiếng phá tan không khí có vẻ thoải mái mà ngọt ngào này

_Tối qua em không ngủ bây giờ vẫn tốt chứ

_Không sao, còn anh?- Anh liếc mắt nhìn Quân một cái rồi lơ đãng chuyển dời. Hôm nay cô không vấn tóc mà để xõa tự nhiên, một mái tóc tím mượt mà cứ thể lay động theo mỗi chuyển động của Anh, cứ như một dòng suối biếc

_Anh không việc gì- Quân cười nhẹ

_Anh.....- Anh chưa nói thì bốn người bên kia đã chạy qua

_Anh ơi, tụi mình câu mực đi, cậu cho thuyền dừng một lúc được không- Mai nhìn Anh vẻ chờ mong

_Đi mà Anh, không phải cậu cũng thích mực nướng sao?- Lan mè nheo, đôi mắt còn phôi hớp chớp chớp

_Trùng hợp vậy, Quân cũng thích mực nướng- Huy nhiều chuyện chen vào

_Ồ vậy sao, thật trùng hợp- Mai cười gian

_Chỉ lần này thôi- Anh nghiêm nghị nói, phải biết đảo thiên đường còn rất xa, giữa đường cũng không biết còn gặp phải trở ngại gì, nếu lỡ về không đúng hẹn thì mọi công sức đổ sông đổ biển, việc dừng lại câu mực tuy tốn không nhiều thời gian nhưng cũng không thể ngày nào cũng dừng lại

_Anh là tuyệt nhất- Lan vui đến nỗi nhảy cẫng lên, lâu rồi cô không đi câu mực bây giờ không biết có bị lục nghệ không nữa

Anh mỉm cười nhìn Lan một cái, lòng lại nặng trĩu, cô có dự cảm không lành, càng đến gần đảo thiên đường cô lại càng cảm thấy bất an, giấc mơ kì lạ đó ngày càng rõ ràng nhưng cô vẫn chưa xác định được gì, cô có dự cảm mình sắp phải xa họ một thời gian rất dài hay thậm chí là mãi mãi nếu cô quyết định sai một chuyện gì đó, nhưng cho đến bây giờ cô cũng không biết chuyện đó là gì. Nhìn mọi người vui vẻ bên nhau như vậy cô không muốn làm họ lo lắng, nhìn họ vui vẻ như thế này cô đã cảm thấy mãn nguyện rồi, việc gì đến sẽ đến, đáng đo quá làm gì. Từ nhỏ cô đã biết được mùi vị của sự cô đơn, nó không dễ chịu chút nào, cho dù có anh hai, có mẹ hết mực yêu thương nhưng cô luôn trống rỗng, cô thấy thiếu vắng. Nhưng rồi cô gặp Mai, gặp Lan, từ đó cô cũng cảm thấy ấm áp hơn. Rồi bọn cô gặp Quân, gặp Huy và Kiên, trở thành bạn tốt của nhau, cô cảm thấy như vậy là đủ rồi tuy cô vẫn thấy mình thiếu cái gì đó nhưng cô chắc chắn đó không phải là tình bạn, cô không dám quá tham lam rồi một ngày mới chợt nhận ra mình không còn gì cả, đối với cô tình bạn như vậy là đủ rồi

Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, một lớp ánh sáng màu tím mỏng nhạt bao quanh cô và con tàu. Con tàu đang chạy từ từ chậm lại rồi dừng hẳn, do cô không biết cách điều khiển tàu nên cô chỉ có thể dùng phép thuật điều khiển cả con tàu đi theo hướng mà cô cảm thấy được đảo thiên đường

_Cậu có mệt không Anh, con tàu này to vậy- Lan lo lắng nói

_Hay cậu nói mình biết phương hướng, lát nữa mình điều khiển tàu giúp cậu- Mai cũng lo không kém

_Hay để anh...- ba chàng đồng loạt lên tiếng. Huy và Kiên tất nhiên là sợ Mai và Lan một mối rồi, còn Quân lại càng lo lắng cho Anh, mấy lần trước cô bị thương làm cậu rất sợ, sợ cô xảy ra chuyện, sợ cô gắng sức làm việc mà không lo cho bản thân

_Em không sao, mọi người không cần lo lắng đâu, điều khiển đồ vật là phép thuật cơ bản, không tốn nhiều linh lực, với lại phương hướng đến đảo thiên đường chỉ một mình em biết, nó rất phức tạp chỉ có thể biết được bằng cảm nhận của em dù có nói cho mọi người cũng chưa chắc đã đi đúng đường- Anh kiên nhẫn giải thích

_Vậy ban đêm?...- Kiên hỏi cũng là câu hỏi mà mọi người thắc mắc, nếu ban đêm Anh ngủ thì làm sao đi đúng đường được, anh đâu thể nói phương hướng chính xác cho thuyền trưởng

_ Em đã phù phép cho con tàu rồi, khi em ngủ nó sẽ dựa theo cảm giác của em mà đi đúng đường, mọi người đừng lo. Nhiệm vụ duy nhất của cả đoàn tàu là bảo vệ cho chúng ta và phòng chống kẻ địch, còn việc hướng đi họ không biết gì hết- Anh không biểu cảm nói

_Ồ, vậy mình đi câu mực đi Anh, lâu rồi cậu không câu mà- Lan cười đến sáng chói

_Ừm, được- Anh khẽ gật đầu

Thế là một góc con tàu khổng lồ sôi nổi hẳn lên

_Con mực của mình to chưa nè...- là tiếng của Lan

_Con của mình to hơn.....- tiếng Mai phản bác

_Không dám đâu...woa...woa anh câu được con mực to quá, hi hi, to hơn con của anh Huy nhiều- Lan trẻ con thè lưỡi với Mai

_Mới không có đâu, con của anh Huy rõ ràng to hơn mà, Anh à, cậu xem,con của anh Huy to hơn đúng hông?- Mai dỗi, kéo cả Anh vào

_Ừ- Anh phun ra mỗi một tiếng ừ

_Cậu thấy con của anh Kiên to hơn mà đúng không- Lan kéo tay Anh

_Ừ.....

_Có con rần màu xanh trên chân cậu kia kìa- Mai

_Ừ....- người nào đó vẫn ừ

_Cậu rút cuộc có nghe mình nói không dạ- Lan giận dỗi

_Vậy các cậu có cho mình yên ổn câu mực không?- ánh mắt lạnh lẽo của Anh quét tới là Mai và Lan câm nín

Qua một buổi sáng vất vả và ồn ào, sáu người cũng có được một bữa trưa thơm ngon với món mực nướng thơm lừng

Đến tối...giao ca điều khiển tàu xong, tụi Anh và tụi Quân ai về phòng nấy, một ngày làm việc mệt mỏi khiến họ rất nhanh đều chìm vào giấc ngủ

Khuya...không khí tĩnh lặng chỉ có tiếng gió biển vi vu, đoàn thủy thủ vẫn qua qua lại lại vị trí canh gác, không lơ là một phút nào

Rồi bỗng...thoang thoang trong gió biển có lẫn mùi vị lạ, tuy nhạt nhưng rất dễ nhận ra vì mùi này không phải bọn hút máu thì còn có thể là ai

Cả đoàn người đề cao cảnh giác không ngừng nhìn ngó bốn phía mặt biển vắng lặng. Rồi những tiếng ” Xoành xoạch” vang lên ngày một gần. Trong bóng tối, những cái bóng trên bầu trời làm người ta choáng ngợp, khoảng hơn 500 con ma hút máu đang vỗ cánh trên không, chúng bao quanh con thuyền thành nhiều lớp, rồi vụt một tiếng lao đến tấn công.

Thủy thủ đoàn rất dễ dàng đánh gục chúng, hết con này đến con khác, chúng cứ lao đến như kẻ vô hồn, không biết đau đớn hay sợ hãi, kiên dè, chỉ sợ chúng là loài ở loại thứ 2 của loài ma cả rồng, loại không ý thức, chúng đơn giản là bị điều khiển

Vì số lượng chúng không nhiều lại bị điều khiển nên rất nhanh thủy thủ đoàn đã hạ được hết tất cả mà không có thương vong hay tổn thất nào, họ cũng không dám kinh động nữ hoàng và các vị hộ pháp, hướng chỉ sát cánh bên họ còn có Song Diệp đại nhân mà họ ngưỡng mộ từ lâu

_Các người tiếp tục canh gác đi, ta đi báo cho tiểu thư Sakura- Bạch Diệp nói

_Nhưng có cần kinh động đến Nữ Hoàng và các vị hộ pháp không thưa Bạch đại nhân- thuyền trưởng thận trọng nói

_Kinh động cái gì, các người nghĩ nữ hoàng và các vị hộ pháp là ai. Chỉ sợ khi bọn chúng chưa đến gần tàu thì họ đã phát hiện rồi, bây giờ ta chỉ đi báo lại thôi, nếu không báo với nữ hoàng có lẽ chúng ta sẽ bị phạt thật đó- Bạch Diệp cười nhả nhận (Tg: ai...cái nụ cười này của anh lúc trước làm anh Huy ghét cay ghét đắng nè)

_Nhưng tại sao chứ?- một thủy thủ trong đoàn còn khá trẻ bất mãn hỏi, không khen thưởng hộ thì thôi sao lại phạt chứ

_Hừ, hỏi một câu rõ ngốc. Dù mỗi một hành động nhỏ của địch cũng phải báo lại vì mỗi một hành động của chúng đều sẽ mang hàm ý, chỉ khi biết chính xác tình hình thì nữ hoàng mới có thể phán đoán bước tiếp theo của chúng, mới có thể đối phó chúng, các người hiểu chưa- Hắc Diệp lạnh lùng liếc mắt nhìn tất cả thủy thủ, bao năm đi theo Sita và Anh hẳn hiểu, trên chiến trường chỉ cần một suy đoán sai là có thể dẫn đến kết cuộc khác hướng chỉ lần này đối thủ lại là tên Ma Ảnh cáo già, xảo huyết, chính vì thế mà Anh luôn luôn chú trọng đến thông tin xung quanh mặc dù nhìn cô lãnh đạm đôi khi còn bất

cần nhưng thật ra cô có một óc phán đoán cực kì chính xác đó là lí do cô và anh trai có thể thừa kế sản nghiệp của gia tộc từ khi rất nhỏ và có đủ tự tin để đối đầu với Ma Ảnh- kẻ đã sống ngàn năm

_ Vâng....- tất cả run bần bật đáp, Hắc Điệp rõ là có khí thế áp đảo người

Bạch Điệp thấy mọi chuyện đã xong thì lật đật đến phòng Anh báo cáo

“Cốc.....Cốc.....” hai tiếng gõ cửa khô khốc vang lên

_ Vào đi- giọng lạnh lùng của Anh truyền ra

_ Tiểu thư Sakura, các vị hộ pháp- Bạch Điệp gật đầu chào hỏi

_ Ủ, nói đi- Anh lạnh lùng nói, đôi con nguoi tím lạnh hơn

_ Bọn chúng đã tấn công, nhưng lần này không phá hoại chúng ta mà chỉ như trêu đùa, chúng có khoảng 500 tên nhưng toàn bộ đều là loại không ý thức, k có một tên nào có ý thức, chúng còn bị điều khiển- Bạch Điệp tường tận báo cáo lại

_ Em nghĩ chúng không phải trêu đùa đâu, mà còn mục đích khác- Lan nói

_ Đúng đó, hán không thể nào hi sinh 500 tên hút máu để làm một việc trêu đùa vô nghĩa- Mai nhăn mày

_ Huống chi, nếu hán thật sự muốn phá hoại lịch trình của chúng ta sao lại phải điều khiển bọn chúng cho phí công- Huy cũng khó chịu nhàu mày

_ Nếu thật sự muốn đấu với ta, thì trong đội hình của chúng phải có loại có ý thức để lãnh đạo, đằng này đánh dọc đánh ngang, e rằng chỉ để chào hỏi chúng ta mà thôi- Kiên phân tích

_ Không hẳn là chào hỏi mà hành động này của chúng còn mang theo hàm ý” cuộc chiến bây giờ mới chính thức bắt đầu”- Quân trầm thấp nói

_ Đúng vậy, kể từ hôm nay, bảo mọi người phải cẩn mật đề phòng, canh giữ nghiêm ngặt cho ta- Anh nói, ánh mắt liếc qua Quân một chút, trong ánh mắt có sự tán thưởng, Quân đã nói ra hết những gì cô nghĩ hay nói đúng hơn có lẽ cô và Quân có chung một suy nghĩ

_ Dạ- Bạch Điệp nói rồi ra khỏi phòng

_ Thôi, các cậu về nghỉ đi, các anh nữa- Anh nói

Mọi người ậm ừ rồi cũng về phòng...

Còn lại một mình trong căn phòng, Anh âm lãnh cười

_” Ma Ảnh, trò chơi chỉ mới bắt đầu”

Lúc này, tại một nơi tối tăm, âm thấp, vẫn cái bóng anh tuấn ngồi bất chéo chân lên ghế da, tà mị cười

_ Như thế nào, hạ gục nhanh vậy à, quả không hổ danh là trưởng tộc tộc ASAKI- Ma Ảnh cười khi nghe tên thuộc hạ báo cáo

_ Thừa chủ nhân, Hắc Dạ đã đi làm nhiệm vụ, vậy bước tiếp theo chúng ta..?- cái bóng đen của tên thuộc hạ ngập ngừng

_ Đừng gấp...mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy thôi.....ha.....ha.....ha.....-tiếng cười của Ma Ảnh vang vọng mọi ngõ ngách

_ Nhưng thuộc hạ không hiểu, tại sao chúng ta phải tốn nhiều công sức như vậy- Cái bóng bạo gan hỏi

Gương mặt của Ma Ảnh rất nhanh biến sắc rồi lại được che giấu tất tốt

_ Vì dễ làm sai lệch đi hướng phán đoán của chúng, để chúng đi sai đường, chúng ta sẽ có nhiều cơ hội đoạt Gương Băng Ti- Ma Ảnh cười đến mị hoặc chúng sinh rồi bỗng đứng lên, vụt một tiếng lao về phía cái bóng trong sự ngỡ ngàng của hán

Ma Ảnh lao đến bóp lấy cổ của tên thuộc hạ, chỉ cần hán dùng sức thì tên thuộc hạ sẽ đầu một nơi mà người một nẻo

_ Tại...tại sao?- tên thuộc hạ không nói được trọn câu

_ Vì không ai dám hỏi ta câu trả lời, và không ai có thể nghe cậu trả lời từ miệng ta mà còn sống sót, trí tò mò của nguoi đã giết chết người, lần sau có sống lại hãy nhớ hãy hỏi những gì nên hỏi- Ma Ảnh nói rồi” Phập” cắn vào động mạnh của tên thuộc hạ, chỉ trong 5 giây, tên thuộc hạ đã chỉ còn là một cái xác khô, bị hán quăng bịch một cái không biết bay đi nơi nào, chỉ thấy cái xác bị quăng vào một nơi đầy những con thây ma mà Ma Ảnh đã nuôi, không bao lâu, cái xác chỉ còn lại một bộ xương, một số con thây chí không buông tha còn cầm bộ xương hán mà gặm cắn

Trong không gian lại một lần nữa vang lên tiếng cười

_ Và còn vì một lí do đơn giản là: ta khát. ... haha.....ha.....

Qua một lúc lâu lại thấy hân ngồi an tĩnh trên ghế mà nhìn vào màn đêm tăm tối, tự lẩm bầm một mình rồi cười sần sặc

_ Phiêu Linh à....ta rất nhớ nàng...rất nhớ.....nhưng không lâu nữa hai ta sẽ gặp nhau.....ha.....ha.....ha.....

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Sángánh nắng nhẹ nhàng mang theo khoan khoái từ mặt biển chiếu xuống.Nhưng trong ánh nắng có chút mệt mỏi, chút ảm đạm cùng mờ mịt và có cái gì đó lo lắng mơ hồ cũng giống như tâm trạng của con người. ...

Lan đi đến phòng bếp lấy bữa sáng nhưng vừa đến bậc cửa, một cảm giác kì lạ bao lấy cô...có một mùi hương quanh quẩn mà cô...không biết đến. Đột nhiên trong lòng cô có một dự cảm bất an

_”Minh lại nghĩ lung tung cái gì rồi, ở đây nhiều người như vậy sẽ không có chuyện gì đâu”- Lan lắc đầu tự điều rồi nhanh nhẹn bước vào phòng bếp, bê ra một khay thức ăn thơm lừng

Bước chân cô vừa đến bậc cửa thì.trong góc khuất vang lên một tiếng

“Sột soạt...” rất khẽ cứ như là tiếng quần áo cọ sát vào nhau

_Ai?- Lan quát lên đầy phòng bị tuy tiếng vang đó rất nhỏ nhưng cô nghe rất rõ mà, nghiêng người đi đến thì lại không có gì, lòng có chút run lên. Đôi mày thanh tú nhíu chặt...rõ ràng cô nghe rất rõ tiếng vang đó mà, cảm giác đó lại như vậy chân thật tại sao lại không có cái gì? Còn cả cái mùi hương kì lạ đó nữa, ở đây mùi đó nồng nặc hơn

Mang theo thật nhiều hoài nghi không được lí giải Lan trở lại boong tàu, cô muốn hỏi Anh, vì cái gì lại như vậy,không lẽ cô làm, Anh linh lực cao như vậy có lẽ sẽ nhận ra a....

_Anh à...cậu có cảm thấy cái gì đó ghê tởm lờn vờn trong không khí?- Lan đặt khay thức ăn xuống, khi nói đến vấn đề đó còn rùng mình một cái

_Không có, cậu cảm thấy gì sao?- ánh mắt tím lóe qua tia sáng rồi rất nhanh khôi phục về bình thường

_Minh cũng thấy vậy nhưng cậu nói không có thì chắc là không rồi- Mai suy tư một chút, có lẽ cảm giác ghê tởm đó là do bọn hút máu tối qua để lại

_Anh cũng cảm thấy- Kiên nói

_Anh cũng vậy- Huy nhíu mày, tất cả mọi người đều cảm thấy điều đó thì tại sao Anh lại nói là không

_Chúng ta đều thấy vậy thì có lẽ không bình thường, chút nữa đi kiểm tra thử xem- Quân lạnh lùng nói, gương mặt không có lấy một biểu cảm, ánh mắt nhìn qua Anh một chút như để tìm kiếm một cái gì đó nhưng rồi thất vọng nhìn sang hướng khác

_Chúng ta đến khu vực bếp thử xem, lúc em đi ngang đó có cảm giác mãnh liệt nhất, hình như ở đó có người nhưng em không chắc- Lan nhăn mặt

_Lúc em đi qua, có cảm giác thật buồn nôn, một mùi hương rất lạ...nhàn nhạt quanh quẩn nhưng tà khí rất dày đặc. Em cũng không chú ý lắm nhưng khi vừa đi khỏi em rõ ràng nghe thấy tiếng sột soạt rất khẽ, quay lại thì không thấy gì. Không lẽ em nghe lầm?- Lan nói tiếp

_Đi, chúng ta đi kiểm tra thử, anh chỉ sợ tối hôm trước có kẻ nhân lúc hỗn loạn trà trộn vào, mà mùi của bọn hút máu đã át đi mùi của hân- Kiên chau mày nói, nếu không có gì thì tốt nhưng ngộ nhỡ có kẻ đột nhập vào cũng sẵn sàng ứng chiến

Khi mọi người đi đến gần bếp, một mùi hương nhạt nhẽo hòa lẫn với tà khí còn sót lại làm họ phải nhíu mày

_Hình như không có gì ở đây, nhưng rõ ràng mùi hương ở đây vẫn còn chứng tỏ kẻ đó mới rời đi không lâu- Huy nói, không khí một lần nữa lâm vào căng thẳng

_Không có việc gì đâu, chúng ta đi thôi- Anh mở miệng, ánh mắt phủ thêm một tầng sương lạnh nhưng có lẽ không ai nhận ra

Được- Quân cảm thấy có điều bất thường nhưng không nói gì, ánh mắt nhìn Anh một cái

Lan dần đầu mọi người đi ra, cuối cùng là Anh. Nhưng khi họ bước tới bật cửa, cách đó không xa... trong bóng tối... một cái bóng mờ nhạt xẹt bay ngang rồi không còn hành động gì nữa. Trong bóng tối nhập nhòa hình như cái bóng đó.... đang cười. Cười vì nó đánh lừa được họ, cười vì kế hoạch thuận lợi hay vì..... sự lơ đãng của họ? . Mãi mê với sự chiến thắng của mình, cái bóng không nhận ra rằng phía trước nó, khóe miệng Anh cũng đang nhếch lên rất khẽ ” Mới đây mà đã không chờ được? Thật kém cỏi”, trong lòng Anh thầm cười nhạo.....

Đêm..... mặt trăng tuy sáng nhưng một lúc lại bị mây che khuất, một lúc mây lại tan ra..... Phải chăng đêm nay sẽ có một sự việc làm họ phải bất ngờ.....

Sau khi thay phiên trực, Anh trở lại phòng, căn phòng có cái gì đó là lạ khác thường, khóe miệng cô nâng lên một chút, nụ cười đầy quý dị.....

Anh lên giường ngủ và không lâu sau phát ra tiếng thở đều đều, có vẻ như một ngày làm việc mệt mỏi khiến cô ngủ rất say..

Trong góc khuất của căn phòng, một thân ảnh từ từ đi ra, ánh trăng hắt qua khung cửa sổ mờ mờ thứ ánh sáng tà mị. Nhờ ánh trăng ta mới thấy rõ được gương mặt cô ta, làn da trắng như tuyết thậm chí có phần xanh xao, đôi mắt sáng, mi cong dày quyến rũ, đôi tai dài ra, môi đỏ như máu và quả thật cô ta rất giống một người.... Thanh châu thủ trong tay cô ta lóe sáng- những tia sáng lạnh rợn người. Khi con dao “phập” một cái vào ngực Anh, máu tươi xối xả tuông ra, ngập cả một mảng áo và dính cả vào mặt ả, mắt Anh trừng thật lớn nhìn ả, cả người xui xẻo, vô lực, không còn tí sức phản kháng nào duy chỉ có đôi mắt vẫn trừng to. Như sự việc không thành ả liền tiếp đâm thêm vài cái vào ngực Anh cho đến khi cô nhắm mắt, không còn bất cứ cử động gì

Sau khi thấy chính đã giết Anh ả mới thờ phào nở nụ cười vì kế hoạch của ả đã đi đúng hướng. ả biết đó không phải là Anh mà chỉ là phép thuật tạo ra, nhưng ả có một dự định khác, ả muốn tương kế tựu kế ả không tin không lừa được họ

Sau lưng ả một thanh âm trong nhưng lạnh lùng, băng giá

Người như thế nào lại hận ta như vậy, đâm một nhát còn chưa vừa ý? Ta với người có thù oán sao?- Anh đứng chắn ở cửa. Cùng lúc này “Anh” trên giường cũng hóa thành trăm ngàn cánh hoa đào bung ra rồi biến mất

Ả giết và giết mình, ánh mắt không hiểu. Nhanh chóng xoay người lại đối diện Anh, vẻ đẹp nghiêng thành của cô làm ả giết mình, khí chất vương giả trời sinh của cô làm ả thật sự bất ngờ và cũng có cái gì đó sợ sệt... trực giác mách bảo ả phải đề phòng con người này....

Trong khi ả quan sát cô, cô cũng quan sát ả. Ngay khi ánh mắt cô dừng trên khuôn mặt ả, thân thể cô cứng lại một chút, tâm khảm run lên, vì sao trên đời này lại có người giống nhau đến như vậy, người trước mắt này không giống chị ấy 9 phần thì cũng giống 7 phần nhưng cô có thể chắc chắn cô ta không phải chị ấy, không phải Sita. Sita của cô lúc nào cũng tản mát ra một loại cao quý mà thanh lịch, thoải mái còn cô ta mang lại một cảm giác nhếch nhác, nhơ nhuot, quý dị mà hạ tiện khó nói nên lời. Ánh mắt cô xoay chuyển một chút, chuẩn xác dừng trên đôi tai dài ra của ả, trong lòng cười lạnh “thì ra chỉ là một cái nửa người nửa quỷ. Ma Ảnh ơi Ma Ảnh người đừng nghĩ dùng người giống hệt chị ấy thì sẽ ngăn được ta, chị ấy là chị ấy, cô ta là cô ta, ta phân biệt rất rõ ràng” Nhanh chóng không phục tâm trạng đang dao động của mình để nghênh đón hành động tiếp theo của ả, cô muốn xem ả giờ trò gì

Ả giết mình, tiếp tục cầm lấy chủy thủ mà lao về phía cô, mỗi một chiêu đều là đoạt mệnh nhưng cô lại dễ dàng tránh thoát làm ả sôi máu, lại càng hung hãn nhắm vào cô

Đùa như thế đủ rồi, kết thúc thôi- Anh bỗng trầm giọng, nghiêng người bàn tay bất ngờ nắm lấy cổ ả, bây giờ chỉ cần cô dùng sức ả sẽ lập tức đi đòi nhà ma. Nhưng để ý kĩ sẽ thấy bàn tay cô vẫn cách cổ của cô ta vài cm nhưng chỉ cần mỗi cái nhúc nhích ngón tay của cô sẽ tác động tới cổ ả, làm ả nghệt thờ đến gương mặt tái xanh rồi chuyển tím

Ả sùng sốt, rốt cuộc người này sức mạnh là như thế nào, đánh với ả từ này đến giờ chỉ là một trò đùa, ả thật không ngờ....

Có.....có..... giờ thì giết ta đi....., ta biết ngươi..... sẽ.....sẽ không giết ta- ả cười điên dại, cười đến cuồng vọng, tuy gương mặt đã tím tái nói chuyện một cách khó khăn, đứt quãng nhưng nhìn ả lúc này chỉ mang lại cảm giác ghê tởm

Phải, ta sẽ không giết ngươi, ngươi... chỉ làm bẩn tay của ta mà thôi- Anh hất tay một cái, thân ảnh ả liền bay đi.....

“Rầm” một tiếng va vào cửa phòng, một cái đụng chạm này làm ả cả người đau ê ẩm không còn chút sức lực phản kháng. Trong lòng ả xẹt qua một tia sợ hãi, rốt cuộc người đối diện có sức mạnh như thế nào mà có thể làm ả không còn sức lực khi chỉ mới ra chiêu đầu tiên. Dù sao trong suốt quãng thời gian đi theo Ma Ảnh, ả tuy không phải là người giỏi nhất nhưng ít ra sức mạnh của ả không phải tầm thường vậy mà con người kia cứ xem sức mạnh của ả như bọt biển, quả thật làm ả có chút sợ lại có chút không chấp nhận được

Anh khinh bỉ đi đến cái bàn gần đó, cầm một miếng khăn giấy lau lau tay rồi chán ghét quăng miếng khăn giấy vào sọt rác cứ như cô đã chạm phải thứ gì vô cùng kinh khủng và gớm ghiếc, mặc dù ả thấy rõ lúc cô ra tay, bàn tay cô còn chưa chạm vào người ả

Ả trừng mắt đầy tức giận nhìn hành động của cô nhưng cũng chẳng còn hơi sức nói cái gì

Thật uổng cho gương mặt này phải mang vào người người- Anh buông một câu làm ả khó hiểu. Có lẽ trong thâm tâm cô Sita quá mức vĩ đại quá mức to lớn cho nên ai giống chị cô đều cảm thấy đó chỉ là một bản sao không hoàn mỹ, cô nghĩ vậy có phải quá khinh người hay không? Anh đã trăm lần suy nghĩ vấn đề này nhưng mỗi lần câu trả lời của cô cũng chỉ có một. Sita của cô là duy nhất không ai có thể thay thế huống chi mỗi người có một tính cách khác nhau, mỗi người sẽ đem lại cảm giác khác nhau. Khuôn mặt giống hệt thì sao? Vẫn không thể thay thế được ...

Mà lúc này, tiếng “rầm” kia cũng đã làm kinh động tới mọi người còn lại, không suy nghĩ nhiều liền chạy đến phòng Anh

_ Có chuyện gì mà ồn ào thế Anh- Mai vừa tới cửa đã hỏi mà không kịp nhìn thấy thân ảnh ả chật vật. Phía sau cô là Lan và nhóm Quân

_ Tiểu thư sakura có chuyện gì sao- lúc này thân ảnh Bạch Diệp cũng gấp gấp tới nơi, phía sau là hai tên thuộc hạ. Khi ánh mắt y đảo thấp phòng và dừng lại trên khuôn mặt ả thì bỗng chốc cứng đờ nhưng định thần lại y biết là không phải, sống cạnh chủ nhân bao năm hẵn như thế nào lại không phân biệt được ai mới là chủ nhân

_ Không sao, đừng lo- Anh nói để mọi người đừng lo lắng.

Tuy cô nói trông nhưng ở đây ai cũng biết , cô nói vậy để họ đừng lo, cô cũng quan tâm người khác nhưng không biết phải nói thế nào

_ Người là ai? Thật cả gan ,lại dám đột vào tận đây, chẳng lẽ người không sợ chết- Hai tên thuộc hạ đi phía sau quát lên đầy tức giận. Cũng không thể trách họ, chủ mẫu là ai? Một người cao cao tại thượng như vậy dù là tình anh nhất trong đội cũng chưa chắc nhìn thấy thì huống chi là hai kẻ bình thường như họ, mà dù sao đây cũng chẳng phải là chủ mẫu thật sự

Theo tiếng quát của họ , mọi người mới bắt đầu chú ý tới cái bóng nhỏ bé chật vật cạnh cánh cửa

_ Chị.- Lan bắt ngờ tròn tròn mắt

_ Đừng ngạc nhiên, cô ta không phải- Kiên nói , cũng là khẳng định lại sự thật này

_ Em biết, nhưng mà quả thật không ngờ lại giống nhau như vậy- Lan nhìn ả chăm chú

_ Bây giờ nên làm gì với cô ta, nhìn gương mặt này giống như vậy quả thật có chút không xuống tay được- Huy nhíu mày, tuy tiếp xúc với Sita không nhiều nhưng cậu có thể cảm nhận Sita không phải người xấu, lại rất hiền lành rất giống một người chị, bây giờ nếu bắt cậu giết một người giống như chị mình cậu quả thật không làm được.

_ Ủ, giống nhau ít nhất cũng bảy , tám phần- Mai nói, cô cũng có một chút không nỡ

Đang lúc này bỗng dưng Quân nhếch mép, lạnh lẽo nói:

_ Cô ta không thể giết, cô ta còn giá trị- cậu tin chắc rằng từ ả sẽ biết được rất nhiều điều về hắn và cái kế hoạch của hắn. Đừng trách cậu vô sỉ lợi dụng cô ta, đối phó với người vô sỉ như Ma Ảnh thì phải dùng cách vô sỉ hơn cả hắn

Mọi người có thể hiểu được ý Quân, họ cũng tán thành ý kiến của Quân, họ chưa muốn và có lẽ cũng không thể xuống tay giết ả

Bạch Diệp đưa mắt nhìn Quân rồi nhìn Anh, có cái gì đó làm y cảm nhận được, sức mạnh của Quân một ngày nào đó sẽ hơn hẵn Anh. Tất cả họ đều là những con người tài giỏi nhưng còn quá lỵ tình chỉ có Quân là quyết đoán , tàn nhẫn. Chẳng lẽ Quân không có tình cảm hay cậu cũng giống như trong truyền thuyết, một khi yêu cả ma vương cũng dủi đầu. Từ Quân y thật sự cảm nhận được cậu rất giống Anh, có một sức mạnh to lớn chất chứa bên trong họ mà y không thể đoán ra, có lẽ ngày nào đó sức mạnh đó sẽ được giải phóng

_ Mang cô ta giam lại đi, ngày mai ta sẽ thẩm vấn cô ta- Anh nhạt giọng, không có tí biểu tình gì

Ả bị giải đi nhưng gương mặt lại không lộ một chút gì là sợ hãi hay hối hận, chỉ thấy khóe miệng ả nhếch lên, rồi lại như tưởng nhớ đến một bóng hình nào đó, ả lại cười một cách si mê. ...

Nhìn bóng ả dần xa, khóe miệng Anh nhếch lên một cách lạnh lùng, cả người tàn mất hân khí làm Mai và Lan ở kế bên phải lạnh người. Quân lại đưa mắt nhìn Anh một lượt từ đầu đến chân một lần nữa xem cô có bị thương tích gì hay không rồi nhanh chóng thu về

Màn đêm lại khôi phục lại vẻ yên bình , tĩnh mịch vốn có.....

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 37

Sáng hôm, sau ả bị đưa đến một căn phòng tối, chỉ có vài tia sáng le lói chiếu qua một cách yếu ớt, đối diện ả là những gương mặt lạnh lùng xinh đẹp, duy chỉ có một người là nhìn ả đôi mắt mang tình cảm nồng đậm mà ả không hiểu, cứ như từ ả người đó nhìn thấy một bóng hình khác và hình như ánh mắt này ả đã nhìn thấy, nó rất quen.nhưng ả lại chẳng biết mình đã nhìn thấy ở đâu.

Ả bị đẩy quỵ xuống một cách nặng nề, giờ phút này ả thấy những con người trước mắt như ở tít trên cao, còn ả chỉ là một kẻ đáng nguyên rủa phải khuất

phục. Đã có lúc thoáng qua, ả ganh tỵ với họ, vì cái gì. vì cái gì họ là người ả cũng là người sao số phận lại khác nhau nhiều quá.

Từng dòng kí ức nhập nhòa trong quá khứ hằng trăm năm trước đã bị lớp bụi thời gian và sự độc ác của ả che mờ, đã bị sự ích kỉ và nhẫn tâm của ả làm biến mất nay lại trở về, từ từ như dòng chảy của con sông, từ từ khơi lại niềm đau khổ ẩn sâu của ả. ả sinh ra trong một gia đình có thể nói là bao người thời đó mơ ước, từ tiền tài đến địa vị không thiếu thứ gì. Người ta luôn mơ ước được như ả nhưng họ đâu nào biết trong cái vỏ bọc hoa lệ đó là sự thối nát đến cực kì. Phụ thân của ả tam thê tứ thiếp mà ả là con của một thiếp không được sủng ái, ả luôn bị huynh đệ tỷ muội khác ức hiếp nhưng mà điều đó vẫn chưa làm cho ả hận, điều ả hận nhất chính là phụ thân. Năm ả 16 tuổi ả đã tình cờ nghe được việc buôn bán trái phép của phụ thân, bị ông phát hiện, ả liền bị đuổi tận giết tuyệt, lúc con dao đâm vào người ả cảm giác của ả chính là đau, đau đến tê dại, người đó- người sát hại ả không ai khác là phụ thân là cha của ả, thật đáng cười quá, cha giết con nhưng trong đôi mắt chỉ có tàn nhẫn, tuyệt tình, không một chút ray rứt hối hận. ả đã nhìn thấy hết trong cái đôi mắt lạnh lùng của phụ thân. Trong đêm mưa.họ vức xác nằng vào rừng trúc.lúc đó nằng đã nghĩ chỉ cần nằng có thể sống nằng sẽ để họ nếm trải tất cả đau khổ của cuộc đời này và chỉ cần ai có thể giúp ả sống, ả thề làm trâu làm ngựa để trả ơn. Nhưng thật không ngờ khi gặp được người đó ả chẳng những làm tất cả để trả ơn mà còn vì tình yêu. Phải, ả đã gặp Ma Ảnh, kẻ giết người tàn bạo, lạnh lùng nhưng cũng mị hoặc, yêu dị và ả đã yêu ngay cái nhìn đầu tiên. Hắn đã cho ả sức mạnh để được hồi sinh, và ả đã trở về, trở về trả thù tất cả họ, nhưng sao khi từng giọt máu của người thân chảy trong huyết quản, ả không thấy vui sướng mà chỉ thấy đắng ngắt, cái cảm giác đau lại một lần dày vò ả hay là ả đã làm sai? ả không biết nhưng có lẽ ả không hối hận, ít nhất không hối hận vì đã gặp hắn, từ đó về sau người thân duy nhất còn lại của ả cũng chỉ có hắn, ả theo hắn bao lâu thì cũng là bấy lâu ả yêu hắn nhưng ả thật sự không có gan nói cho hắn, ả sợ.sợ nếu nói ra ngay cả ở bên hắn như bây giờ cũng không thể.

Anh nhìn về mặt biến hóa phức tạp của ả, có lúc đau khổ có lúc buồn bã lại có lúc cô đơn thì không biết tại sao trong cô len lỏi một sự đồng cảm có lẽ vì cô cũng từng trải qua nỗi cô đơn chẳng? Cô không chắc nhưng những gì cần làm cô vẫn phải làm, cô không thể để tình cảm cá nhân chi phối, cô không thể để ả đạt được kế hoạch đã đặt ra mà ả cho là hoàn hảo. Lạnh lùng nhếch lên khóe môi xinh đẹp:

_Người dám đột nhập vào đây chẳng lẽ không sợ chết?- Anh cười cười, nụ cười sao mà lạnh lẽo

_Hay là người chê mệnh quá dài, tại đây muốn kết thúc nó?- Quân lạnh lùng cười cười. Lúc bình thường Quân thường trầm lặng nhưng thật ra lúc đó không đáng sợ, lúc cậu cười cả người tản mát lạnh lẽo mới là đáng sợ nhất

_Ha ha ha.muốn giết cứ giết không cần nhiều lời vô ích, dù sao bị người giết và chết trong tay hắn cũng chẳng có gì khác nhau- ả cười to nhưng ánh mắt lóe tia giảo hoạt

_Cô nói vậy là sao?- Kiên khó hiểu, cái gì mà chết trong tay Anh với chết trong tay hắn không có gì khác biệt, hắn mà cô ta nói là Ma Ảnh sao? Nhưng cô ta được cử đến giết Anh chắc không phải tầm thường có lí nào hắn lại dễ dàng giết chết

_Nực cười ta sao phải nói cho người nghe- ả tỏ ra một chút khinh bỉ

_Vì người đang ở trong tay bọn ta, vì ở đây người vẫn còn cơ hội được sống, còn khi người về bên kẻ đứng sau người thì chưa chắc. Bao nhiêu đó đã đủ chưa- Quân lạnh lùng nói, khí thế này của cậu giống như là bức cung hon

_Ta.- ả có một chút do dự, muốn nói lại không

_Người mau nói đi, có lẽ người còn được một cơ hội để làm lại từ đầu- Huy khuyên nhủ

_Được, ta nói. Thật ra Ma Ảnh phái ta đến đây không phải để giết cô ta mà lợi dụng vụ này để lấy được lòng tin của các người để ta thuận lợi trà trộn vào đây, chờ cơ hội đoạt đi gương băng ti. Mới đầu ta sẽ giả vờ muốn giết người để các người chú ý ta, sau đó dùng khổ nhục kế kẻ các người tin tưởng ta, và chờ khi các người lấy được gương băng ti thì đoạt đi- ả nói lại hết tất cả kế hoạch thật sự của mình, sợ dĩ ả nói vậy là để bọn chúng tin tưởng rằng ả đã hời cái mà không để phòng rồi sau đó vẫn âm thầm thực hiện kế hoạt cũ để bọn chúng trở tay không kịp vì có nằm mơ chúng cũng không ngờ rằng ả sẽ thực hiện kế hoạch mà ả đã kẻ tưởng tận cho chúng

_Ta không tin người nói thật- Mai nói, ánh mắt nhìn Lan một tí, cô biết Lan cũng có ý nghĩ như mình. Cô sẽ không tin tưởng những người muốn hại Anh với lại linh cảm, giác quan thứ sáu của phái nữ cho cô biết chuyện này nhất định không bình thường

_Không tin cũng mặc các người, những gì cần nói ta đã nói hết, dù sao bây giờ nếu ta về cũng bị giết vì không hoàn thành nhiệm vụ lại còn làm lộ thông tin, mà ta ở đây cũng chẳng toàn mạng, hừ- ả hừ lạnh, không muốn tin cũng không sao, ả không ép

_Nếu muốn bọn ta tin cô phải chứng minh lời cô nói là thật- Lan hoài nghi nhìn ả

_Lời ta nói hoàn toàn là sự thật thì hà có gì ta phải chứng minh, tin hay không thì tùy bọn các người- ả ngênh mặt, phản ứng kịch liệt

_Hay lời cô nói không phải là sự thật nên không dám- Lan dùng chiêu khích tướng

_Người.hừ không cần nhiều lời, muốn chém muốn giết thì tùy- ả giận dữ nói

Anh im lặng từ lâu bỗng cất tiếng, thanh âm trong trẻo như tiếng chuông ngân lại mang theo lạnh lẽo của hơi gió bắc cực. Đi đến gần ả, dùng nội lực ở hai ngón tay nâng cằm ả lên:

_Người tốt nhất đừng gạt bọn ta- Anh nói nhưng ánh mắt dò xét nhìn ả thật lâu rồi mới buông ra, xoay người đi về phía ghế ngồi

_Ta gạt các người cũng chẳng được ích lợi gì- ả mạnh miệng nói nhưng thật ra trong lòng vẫn luôn run rẩy. Xem ra kế hoạch của ả chưa được thành công như ả nghĩ, mọi người vẫn nghi ngờ mục đích của ả. Nhất là Anh, có trời mới biết ánh mắt Anh đáng sợ tới mức nào, nó như xuyên thấu tâm hồn ả

để xem hết các bí mật bên trong, từ giây phút Anh nhìn ả thì ả đã sợ bị Anh lật tẩy nhưng thật không ngờ lại không có gì xảy ra. Là do con bé đó quá yếu không thể cảm nhận được điều khác thường từ ả hay là do ả quá chủ quan trong khi cô ta còn một kế hoạch ẩn sau đôi mắt tím lạnh lùng kia

_Được , ta tin ngươi, nhưng hãy nhớ đừng phạm sai lầm- Anh nói rồi nhẹ bước khỏi căn phòng âm u đó, nhẹ như một làn gió. Dù cô có lạnh lùng tàn nhẫn đến đâu thì hình như căn phòng đó vẫn không hợp với cô

_Vậy tên của cô?- Lan hoài nghi hỏi, dù nói thế nào cô vẫn không thể tin được con người trước mắt , cô ta đã từng muốn giết Anh, bạn thân nhất của cô

_Dạ Nhi...- ả đáp nhẹ

_Bạch Diệp, sắp xếp cho cô ta- Anh bước đi chỉ để lại một câu nói hờ hững

Nhìn bóng Anh xa dần trong lòng Dạ Nhi dâng lên một cổ vui sướng, nếu lần này ả có thể thuận lợi lấy được gương Bồng Tỉ thì có thể hay không Ma Ảnh sẽ quay lại nhìn ả lâu hơn một chút, có thể hay không yêu ả,...tương tượng đến diễn cảnh đó ả lại cười si ngốc....

_Ngây ngốc cái gì đi thôi- Bạch Diệp cười , một nụ cười mê đảo chúng sinh, lóa sáng như ánh mặt trời làm người ta phải yêu thương nhưng tiếc ả bây giờ đang đắm chìm trong cái thế giới mơ mộng của mình thì làm sao thấy được nụ cười xinh đẹp đó

Bạch Diệp gọi làm ả giật mình, đứng lên đi theo phía sau. Giờ đây trong căn phòng chỉ còn lại một ánh mắt ưu thương nhìn theo cho đến khi bóng Dạ Nhi khuất hẳn

_”Thật là giống, nhưng cũng không giống, dù biết đó không phải là người kia, dù biết tình yêu đó không thể sao mình còn tưởng nhớ, nhưng thật sự mình không buông tay được”- Hắc Diệp lặng lẽ đứng, trước mắt hiện lên hình bóng của Sita nhưng rồi thật nhanh biến mất như một giấc mơ...

Đêm...vẫn yên bình, từng làn gió biển nhẹ nhàng thổi làm người ta lạnh lạnh nhưng cũng sản khoái , tinh tảo không ít. Từ khi Dạ Nhi trở thành một phần trong đoàn người cũng không có gì đặc biệt xảy ra nhưng một số trường hợp vẫn không được bình thường, tí như Anh và mọi người đang nói chuyện , Dạ Nhi đi vào thì không tự chủ họ vẫn dừng lại, tí như mỗi lần Dạ Nhi phụ dọn thức ăn, ai cũng căng thẳng đề phòng . Dạ Nhi là nửa người nửa quỷ, có thể hoạt động vào ban ngày một cách bình thường, ả thường giúp mang cả phê hay một ít thức ăn vặt nhưng vẫn không ai đụng đến. Tuy nói là cho ả gia nhập nhưng cũng không có nghĩa là hoàn toàn tin tưởng ả. Lại tí như sự việc đêm nay

Dạ Nhi bê ra một ít nước sớ sớ sánh đọng trong vỏ nẩy chai rượu vang. Khứu giác linh mãnh của ma cà rồng làm thủy thủ đoàn chú ý, thứ mà ả cầm trên tay đích thực là máu. Nở một nụ cười thiện lương ả nhỏ nhẹ nói:

_Mọi người uống một ít đi

Nhưng không ai động đến, mặc dù có chút mệt, có chút muốn uống nhưng họ vẫn phải có lệnh của cấp trên. Thấy họ do dự Hắc Diệp nói:

_Cứ uống đi- giọng nói không mang tình cảm nhưng ánh mắt liếc Dạ Nhi một cái

_Nhưng cô ta đã từng là người của chúng có tin được không?- một người nghi ngờ hỏi

_Tôi thật sự đã sửa đổi, sẽ không làm gì tổn hại đến các người- Dạ Nhi vội giải thích

_Cũng chưa biết cái gì sẽ xảy ra, bảo chúng tôi làm sao tin cô- một người khác phản bác

_Đù. Chẳng lẽ các ngươi còn không tin cả Nữ Hoàng- Hắc Diệp không nhịn được giải vây cho Dạ Nhi, dù y biết đó không phải là cô ấy, không phải là người y yêu nhưng làm thế nào y cũng không kìm được mà bảo vệ, y không tài nào nhìn thấy người có khuôn mặt giống hệt người đó chịu tổn thương

_Chúng tôi không có ý đó.- Một người nói, họ thấy gần đây Hắc Diệp đại nhân rất là lạ nhưng cũng không biết y bị làm sao, chỉ thấy y thường thường ngẩn người , rồi trầm tư. Họ cũng không biết chuyện gì xảy ra

_Vậy thì uống đi rồi đi làm việc, đừng nói nhiều- Hắc Diệp giọng nói cất hơi cao lên

_Cảm ơn anh- Dạ Nhi đôi y cảm ơn nhưng trong lòng lại rối như tơ vò. Thái độ của tên này sao mà lạ vậy, sao lại giúp ả, lại tin ả?Chẳng lẽ hắn biết điều gì nên muốn tương kế tựu kế đưa ả vào bẫy, ả phải làm sao, ả nhất định không bị mắc lừa hắn.

Người ta suy nghĩ quá nhiều sẽ đâm ra loạn, quả không sai. Mà những ý nghĩ rối loạn của ả lúc này sẽ dẫn đến những sai lầm về sau của ả

Trái với hoàn cảnh rối loạn bên này tâm tư của Hắc Diệp lại cuộn cuộn sóng, ánh mắt nhìn hướng biển chỉ đáp lại ả một câu:

_Không có gì- rồi cũng không nói gì nữa, bóng đêm hòa với ánh trăng tạo nên ánh sáng lu mờ, hắt lên người y làm người ta thấy thật thương cảm

Dạ Nhi không nói gì, lặng lẽ xoay người vào trong, ả sợ nếu ả còn ở đây sẽ bị lộ. Lúc ả xoay người lại , thấy Anh đứng phía xa nhìn về phía họ, chắc có lẽ Anh không ngủ được, khẽ giật mình nhưng rất nhanh lấy lại sự tinh tảo, ả gật đầu một cái xem như chào, rồi đi thẳng vào trong

Một mình Hắc Diệp cô đơn đứng đó, Anh phần nào cũng có thể hiểu. Tuy cô chưa từng yêu không hiểu được cảm giác yêu đơn phương thế nào nhưng

ít ra cô có thể hiểu cảm giác cô đơn đó

Một bàn tay ấm áp đặt lên đôi vai răn rỗi của Hắc Diệp vỗ nhẹ, hành động đó không làm y giật mình vì y biết người đến là ai

_Nữ Hoàng, cô có thấy cô ta thật giống không?- một câu hỏi băng quơ

_Thật rất giống, nhưng người biết rõ ràng không phải chị ấy đúng không?- Anh nhẹ đáp, trong giọng nói có chút ý an ủi

_Phải nhưng dù sao vẫn không buông xuống được- Hắc Diệp trầm tư, tình cảm này của y không phải ngày một ngày hai, kêu y làm sao buông xuống

_Đã không bỏ được thôi thì cứ để tự nhiên- Anh an ủi

Mà một màn này trong mắt người nào đó lại vô cùng gay mắt. Tuy biết Anh và Hắc Diệp không phải là quan hệ đó nhưng khi thấy họ đứng chung một chỗ Quân vẫn thấy vô cùng không thoải mái. Do cậu không ngủ được nên đi ra hóng gió, không ngờ thấy được một màn này, tâm tư thật sự rất khó chịu.

Có lẽ cả Quân cũng không biết ý chiếm hữu của mình với Anh ngày càng lớn, nhưng thôi cứ để thời gian đẩy đưa tất cả...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Công Chúa Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.